

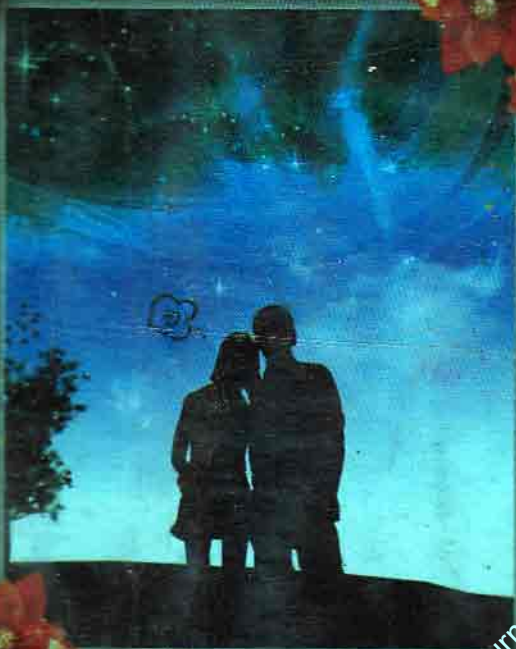

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်နေ့သော အခါ

BURMESE
CLASSIC
com

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်နေ့သောအခါ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၈၁၀၁၀

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၅၀၁၀၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ချုပ် - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၆၅၇၇၃)၊ ခေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅.၈၃

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)
တစ်နေ့သောအခါ/ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)-ရန်ကုန်။
စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။
(၁) တစ်နေ့သောအခါ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်ရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပသားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မျှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မျှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

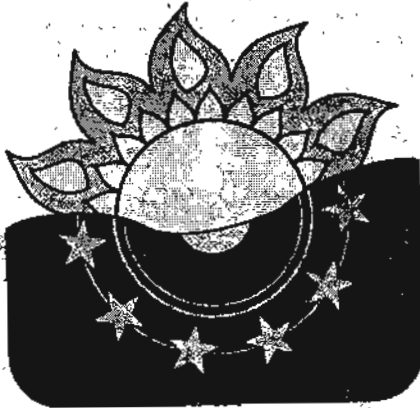
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဇန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိက္ခာမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး
လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ဖော်ဆောင်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

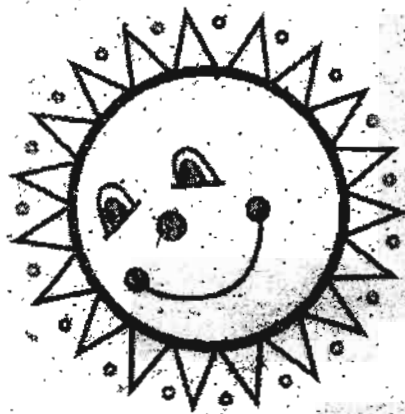

BURMESE
CLASSIC

တစ်နေ့သောအခါ

ဝိစိန္တသူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

ထိုအဖြစ်အပျက်များ မဖြစ်ခင်လေးမှာ အိမ်သည်
ရှောပင်းမောလ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ အေးအေးဆေးဆေး၊ ဈေးဝယ်
လို့ ကောင်းနေတုန်းဖြစ်သည်။ စိတ်ညစ်ရင်ဈေးဝယ်၊ စိတ်ပျော်ရင်
ဈေးဝယ်၊ ပျင်းရင်ဈေးဝယ်၊ လုပ်စရာမရှိရင်လည်း ဈေးဝယ်တတ်
သော အိမ်ကို သူငယ်ချင်းတွေကရော “ကို”ကပါ Shopaholic
(ရှော(ပ)ဟိုလစ်)ရောက၊ စွဲကပ်နေသည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။
ထိုရောဂါမှာ ဈေးမဝယ်ရရင် မနေနိုင်သော ရောဂါတစ်မျိုးဟု
အများသိရင် သိထားပါမည်။

ဥပမာ ... အရက်စွဲနေတဲ့ ရောဂါကို Alcoholic
(အယ်လ်ကိုမောလစ်)၊ အလုပ်သိပ်လုပ်ပြီး မလုပ်ရမနေနိုင်
Workaholic (ဝေါ့ခ်ဟောလစ်) စသဖြင့် သတ်မှတ်သလိုပေါ့။
ဈေးမဝယ်ရ မနေနိုင် ဘာအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဈေးဝယ်

လိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားသူကို Shopholic ဟု သတ်မှတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

လိုလို၊ မလိုလို စိတ်ထဲမှာ သဘောကျပြီဆိုရင် ပန်းကန်တွေလည်း အထပ်လိုက် ဝယ်ရင်ဝယ်သော၊ ဝတ်ဖြစ်မယ် ထင်ပြီး ဝယ်ထားကာ မဝတ်ဘဲ ဗီရိုထဲရှိနေတဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစား၊ ဖိနပ်တွေပုံနေသော အိမ်သည် အခုလည်း “ကို”က မလိုတော့ပါဘူး။ လုံလောက်နေပါပြီ ပြောထားတာတောင် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ယောက်ျားဝတ် ခြေအိတ်အကောင်းစားကြီးတွေ၊ ဈေးချွတ်၊ တယ်တယ်ဆိုကာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားစား ဝင်ရွေးနေမိပါသည်။ အိမ်က ကိုယ့်အတွက်တင် ဝယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ “ကို” အတွက်၊ အိမ်နဲ့ကို နေထိုင်သော အိမ်လေးအတွက်၊ အဖေအတွက်၊ အမေအတွက်၊ စသဖြင့် လျှောက်ဝယ်တတ်သောသူ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ် ဈေးဝယ်ရခြင်းမှာ အမြဲတမ်း အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုကတော့ ရှိကိုရှိနေသည်။

ခြေအိတ်သုံးစုံလောက် ရွေးပြီးတာတောင် စိတ်မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ဆက်ရွေးနေစဉ် အိမ်ရဲ့ Nokia ဖုန်းလေးဖြည့်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ “ကို” ဆီက ဖြစ်နေသည်။

“အိမ်... မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အဟီး ဟီး။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ”

အိမ်သည် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်၏ ရယ်သံမျိုးဖြင့် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာလဲ မေးမလို့”

“ကိုက အခု ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး။ လမ်းမှာ”

“နာရီဝက်လောက်နေရင် ရောက်မလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ဒီမှာ ကားပိတ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဖုန်းခဏ ခေါ်လိုက်တာ”

ကိုက အင်မတန်မှ ဂရုစိုက်သော အစိုးရိမ်ကြီးတတ်သောသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကားမောင်းနေရင် ဘယ်တော့မှ ဖုန်းမပြောပါ။ အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းမပြောဖို့ အမြဲသတိပေးတတ်သည်။ ဖုန်းပြောရင် ကားမောင်းတာဟာ အင်မတန်မှ အန္တရာယ်များပါသည်တဲ့။

“အိမ်လည်း ပြန်တော့မှာပါ”

“မင်းရောက်နေတဲ့ ရှော့ပင်းမော်လ်က ဘယ်မှာလဲ”

“North Point (နော့ထ်ပွိုင့်)မှာ”

“အိုကေ ... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော။ ကိုကတော့ အိမ် ပြန်
မရောက်ခင် အရင်ရောက်မှာပါ။ ဈေးဝယ်တာ အေးအေး
ဆေးဆေးဝယ်။ ကို ပြန်ရောက်နေပြီဆိုရင် လောလော
လောလောနဲ့ ကားမောင်းပြန်မလာနဲ့နော်”

အဲဒါမှ ... ယောက်ျား ဒီနေ့ တယ်သဘောကောင်း
နေပါလား။ စကားကောင်းကောင်းပြောတယ်။ ခါတိုင်းဆို သူ
အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အိမ်က ရှိမနေရင် နည်းနည်း ဒေါက်တတ်
တယ်။

“အားအားရှိ အိမ်လည်အတင်းပြောတဲ့ မိန်းမကိုမရဘဲ
အားအားရှိ ဈေးလျှောက်ဝယ်တဲ့ မိန်းမကို ရထားတာကိုး”

လို့လည်း ထေ့တတ်၊ ငေါ့တတ်သေးတယ်လေ။

“ကို ဘာစားချင်လဲ၊ အိမ် ဝယ်ခဲ့မယ်လေ”

“နေ ... နေ မစားဘူး၊ မစားဘူး၊ ကို ဘာမှမစားချင်ဘူး၊
ရင်ပြည့်နေတယ်”

“ဒါဆို အိမ် ဈေးဆက်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊
ကိုလည်း ပြန်ရောက်တော့မှာဆိုတော့ အိမ်လည်း ဒါဝယ်
ပြီးရင် ပြန်မှာပါ။ သိလား ကို။ ခြေအိတ်တွေ ဈေးချနေ
လို့ ဝင်ရွေးနေတာလေ ... ဟင်း ဟင်း”

အိမ် အကြောင်းပြချက်ကို ကိုက ဆုံးအောင်တောင်
နားမထောင်ဘဲ ဖုန်းပိတ်သွားပါသည်။ အိမ်လည်း ဝယ်ထားသမျှ
ငွေချေ။ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာ။ နောက်ထပ် သုံးလေးဆိုင်တော့
ဝင်ငေး။ ဝင်ရွေး ခြေရည်လိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ပြန်ဖို့ ကားပါနဲဆီ
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျေကျေနပ်နပ်၊ ဝယ်ခြမ်းလာသော အိမ်သည်
အထုပ်ပေါင်းများစွာကို လူမပါသော ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်ပြီး
ကားစက်ကိုနှိုးပါသည်။ ကားစက်နိုးသွားတာနဲ့အတူ ကားစီဒီထဲ
အသင့်ထည့်ထားပြီး နားထောင်လက်စဖြစ်နေသော Tyler Swift
(တောလာဆွစ်စ်)ရဲ့ “You belonged with me” က ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

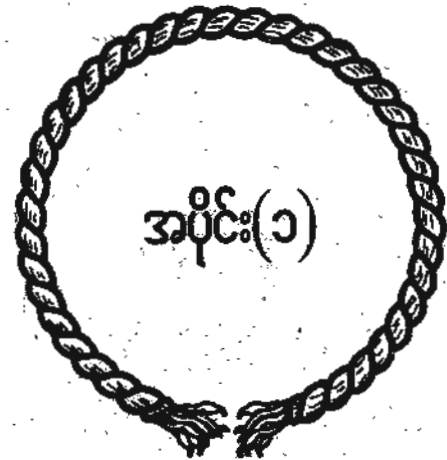
အိမ်သည် သီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်သီဆို
ရင်း အိမ် နေထိုင်သော အိမ်ကလေးဆီ စိတ်လက်ကြည်သာစွာ
ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်နေသော အိမ်ကလေးက ကုန်းမို့မို့လေးဖြစ်
နေသောဘက်မှာ ဆောက်ထားကာ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်လေးမှာ
ရှိတဲ့ တစ်လုံးတည်းသော အိမ်ကလေးနှင့် တူသည်ဟု အိမ် ထင်
ပါသည်။ ထိုအိမ်ကလေးကို အိမ်ပဲ စိတ်တိုင်းကျ ပုံစံပြပြီး ခောက်

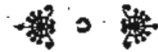
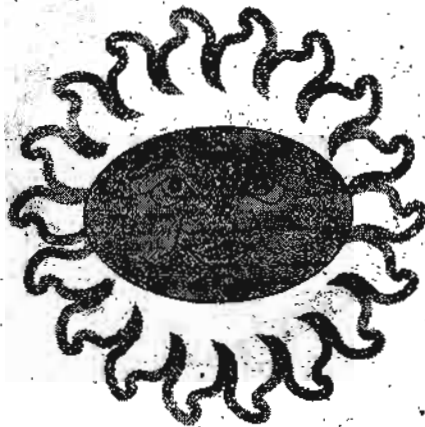

ထားခဲ့ရတာ ဖြစ်သဖြင့်၊ ဒါ့အပြင် အိမ် အင်မတန်မှ ချစ်ရသော
ချစ်သူ“ကို”နဲ့အတူ နေခွင့်ရသဖြင့် အိမ် သိပ်ပြီးမြတ်နိုးခင်တွယ်
ရပါသည်။

* * *

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သားသည် ဖြေရှင်းရမည့် အကြောင်းအရာကို အကောင်းဆုံးနဲ့ အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်ဖို့ စိတ်လောကြီးနေသည်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးလည်း အမုန်းမပွားလို၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှာလည်း ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ မကျန်ရစ်ဖို့ပါပဲ။ အမြင်ရှင်းရှင်းနဲ့ အေးအေးသက်သာပဲ ပြဿနာကို ပြီးသွားစေချင်သည်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် လူဆိုတာဟာ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်သာလျှင် အချစ်ဆုံးလေ၊ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာရစေဖို့၊ ကိုယ် စိတ်ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ရဖို့၊ ကိုယ် ကောင်းစားရဖို့၊ ကိုယ်အနိုင်ရဖို့ စသဖြင့်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဟူသော အတ္တစွဲကြီးနှင့် လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာလျှင် အချစ်ဆုံးဖြစ်နေကြတာ။

ဒီတော့ ချစ်သားလည်း လူပီသစွာပင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သာ အချစ်ဆုံးဖြစ်နေပါသည်။ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာရဖို့ကို သာ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘက်က ခံစားနာကျင်သွားမလား တွေးမိပေမယ့် သူဆိုတာ “ဒုတိယ”၊ ကိုယ်ဆိုတာ “ပထမ”ဖြစ်နေ တော့လည်း ...။ မတတ်နိုင်။ အကောင်းဆုံးနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းကြ ရဖို့ကိုသာ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ။

အရင်ဆုံး အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ကားကိုမောင်းခဲ့ သည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး ကြိုလည်းမှာထားခဲ့သဖြင့် နှင်းဆီခြံ မှ တိုက်ရိုက်လာရောင်းသော နှင်းဆီစည်းတွေ အကုန်လုံးလည်း ချစ်သားရဲ့ကားထဲ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဆူးမစူးစေရအောင် ဆူးတွေပါ တစ်ခါတည်း ခြွေခိုင်းထားခဲ့သော နှင်းဆီတွေက အရွယ်စုံ၊ အပွင့်စုံ။ အရောင်စုံ။ အဖူးအငုံလေးတွေလည်းပါသည်။ ငွားငွား စွင့်စွင့်ပွင့်ပွင့်သော အပွင့်ကြီးတွေလည်းပါသည်။ စပြီးပွင့်ခါစ အရွယ် လေးတွေလည်းပါသည်။

ပြီးတော့ အရောင်အသွေးတွေကလည်း စုံလှပါ သည်။ အဖြူဆွတ်ဆွတ်တွေ။ အဖြူသိပ်မမစ်သော ကရင်(မ)ကာ လာလိုလို အရောင်တွေ။ အဝါရင့် အဝါနု။ ပန်းရောင်ပျော့ပျော့၊ ပန်းရောင်ရင့်ရင့်။ အနီရဲရဲ။ ကြက်သွေးနီနီအရောင်။ လိမ္မော်နုနု

အရောင်။ လိမ္မော်ရင့်ရင့်အရောင်နဲ့ တော်တော်ကို စုံလှသည်။ ချစ်သားကတော့ ပန်းဆိုလျှင် နှင်းဆီနဲ့ စံပယ်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ ပန်းဆို နာမည်လည်း မှန်အောင်မပြောတတ်။ အရောင်တွေ ဘယ်လိုရှိမှန်းတောင် မသိပါ။

နှင်းဆီတောင်မှ ပန်းရောင်ကလွဲရင် သိပ်မသိ။ အခု မှပဲ ဈေးသည်လာပို့မှပဲ နှင်းဆီပန်းဟာ ဒီလောက် အရောင်စုံရှိ သလားဆိုတာ သိရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ တံခါးအရင်ဖွင့်ပြီးတာနှင့် အိမ် မှာရှိသမျှ ပန်းအိုးတွေ လိုက်ရှာရသည်။ နှင်းဆီပန်း အင်မတန် ကြိုက်ပြီး ဘုရားပန်းလည်း မပြတ်တင်သလို၊ အိမ်ထဲလည်း ဟို စားပွဲ၊ ဒီစားပွဲ၊ ဟိုထောင့် ဒီထောင့်၊ အိပ်ခန်းတွေလည်းမချန်၊ မီးဖိုလည်းမချန်။ ယုတ်ဆွအဆုံး ရေချိုးခန်း အိမ်သာပါ မချန်ဘဲ နှင်းဆီတွေလိုက်ပြီး ပန်းအိုးထိုးတတ်သောကြောင့် ပန်းအိုးတွေ လည်း တကူးတကကြီး လိုက်မွှေနှောက်ရှာစရာမလိုပါ။ တစ်ခုပဲ ရှိတာက အမြဲလိုလို လိုက်ထိုးတတ်သော နှင်းဆီပန်း အရေအတွက် ကတော့ အခု ချစ်သား ဝယ်လာသလောက် မများလှသဖြင့် ချစ်သားအလှည့်ကျတော့ အိုးက အနည်းငယ်တော့ မလေးကပ်မင ဖြစ်သွားပါသည်။

ဒီတော့ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ဈေးဝယ်ထွက်ကာ ဝယ်စရာ သိပ်မရှိရင် မလိုအပ်ပါဘဲ ပန်းအိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖန်ခွက်တွေ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းကန်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဝယ်ထားတတ်သောအကျင့် ရှိသူ တစ်ဦးကြောင့် အိမ်မှာပန်းအိုးလည်း ဗီရိယံမှာ ထပ်တွေ့ရ သည်။ ထိုပန်းအိုးတွေထဲ ပန်းတွေဆက်ထိုးလိုက်ပါသည်။ တချို့ တလေ ကျန်တာတွေကို ပန်းအိုးက ကုန်သွားသဖြင့် ဖန်ခွက်လေး တွေထဲ အကုန်လိုက်စီထိုးလိုက်ပါသည်။

အကုန်လုံး ကုန်သောအခါ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်နား ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် နှင်းဆီပန်းတွေပဲ ဖြစ်နေကာ ပန်းနဲ့တွေ့ နဲ့ မွန်တူနေတော့သည်။ တကယ်တော့ ပန်းရနံ့ဆိုတာ ခပ်နည်း နည်းနဲ့ သင်းသင်းလေး ရနေမှ ကောင်းစာမျိုးပါလား။ အခုလို အများကြီးကျတော့ အိမ်ထဲလှောင်နေပြီး မွေးလွန်းလို့ ခေါင်းတောင် မူးလာသလိုပဲ။

ချစ်သားသည် ခေါင်းမူးတာကို ဂရုစိုက်မနေအားပဲ အိမ်ပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းကို အမြန်ပြေးတက်လာမိသည်။ ဟိုးနေ့ တွေတည်းက အသင့်ပြင်ဆင်ထည့်ထားပြီးသော လက်ဆွဲသေတ္တာ ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ အထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး နိုး ထည့်ထားပြီးသော အဝတ်အစားတွေ အပြည့်ပါပါသည်။

ပြီးတော့မှ နှစ်ယောက်အိပ်ရာတင်ဘေး ထားသော မီးအိမ်လှလှလေးတင်ရာ အခွဲလေးသုံးဆင့်သာပါသော စားပွဲငယ် လေးထဲမှ စာရေးစက္ကူစာအုပ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စားပွဲ ဘေးကပ်ရပ် ကွန်ပျူတာစားပွဲပေါ်မှာပဲတင်ကာ ခဏထိုင်ချရင်း စာရေးလိုက်ပါသည်။

“ချစ်ဇနီး ‘အိမ်’”

ဟု စရေးပြီး ချစ်သားသည် သူ့ဘာသာပဲ ခေါင်း ခါရင်း...

“ဟာ ... မဖြစ်သေးဘူး။ အဲဒီလိုအသုံးအနှုန်းနဲ့ စာရေးဖို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

လို့ ခပ်တိုးတိုး တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက် လေသည်။ စာရွက်ကို ဇွတ်ခနဲဖြုတ်ထုတ်၊ လုံးချေပြီး အနီးရှိစက္ကူ စုတ်များထည့်ရာခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

အသစ်တစ်ရွက် ထပ်ရေးပါသည်။

“အိမ် ...

မင်း အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ နှင်းဆီပန်းတွေ ဝယ်လာပြီး ထိုးထားပေးတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အိမ်ပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး မင်း အင်္ကျီလဲတဲ့အခါ ဒီစာကို တွေ့မှာမို့ပဲ။

စာရေးရတဲ့ အကြောင်းကတော့ မင်းနဲ့ငါ လမ်းခွဲကြတော့မယ်လို့ အသိပေးချင်လိုပါပဲ။ ဒီစာကို မင်းဖတ်နေချိန်မှာ ငါဟာ ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး။ ငါနေချင်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ သွားနေနေပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ငါ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီအိမ်၊ ဒီခြံနဲ့ ကားအပါအဝင် ငွေပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့ တစ်ဝက်တိတိ မင်းကိုလွှဲပေးခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း စာချုပ်ထဲမှာ Sign ထိုးပြီးပြီ။ ငါ မွေးထားတဲ့ ငါးတွေတော့ သယ်မသွားနိုင်ဘူး။ မင်းပဲယူလိုက်ပါ။ ငါးစာကျွေးဖို့တော့ မမေ့နဲ့ပေါ့။”

ဟူ၍ ရေးပြီးမှ ချစ်သား ခေါင်းခါမိပြန်သည်။

“ဟာ ... မဟုတ်သေးဘူး။ သူက ငါးစာကျွေးဖို့ မမေ့တတ်ပါဘူး။ မေတာက ငါပဲ။ အဲဒါ ထည့်ရေးဖို့ မသင့်ဘူး။”

အဲဒါနဲ့ပဲ ထိုစာကြောင်းကို ဘောလ်ပင်နံဖြင့် ဂျို၊

ဂျို အသံမြည်အောင်ခြစ်၍ ဖျက်လိုက်ပါသည်။

စာရေးပြီးလျှင် စာရွက်ကို ခေါက်မနေဘဲ အိမ်အိပ်သော ခေါင်းဆုံးပေါ် ဖြန့်တင်လိုက်ပါသည်။ အင်း ... ခါပါပဲ။ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီ။ ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ အိမ်ပေါ် ... သင့်ရထိုက်တာထက် ပိုပေးခဲ့တာမို့ ကျေနပ်မှာပါ။

သူသေတ္တာကို ကောက်ဆွဲပြီး လှေကားဝသို့ ထွက်လာစဉ်မှာပင် အိမ်အောက်ထပ်မှာ အသံစကြာလိုက်ရသည်။ ဒါနဲ့ ထောင့်တော့်ကို အကြံအစိုက်ပြီး နေရာမှာ ခဏရပ်နေမိတော့သည်။ တောက် ... ငါကွာ။ အိမ် ပြန်ရောက်မလာခင်မှာ အပြီးစာရေးပြီး ထွက်သွားတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပါမှ အိမ်က စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်လာတာပါလား။ အိမ်ရောက်နေတဲ့ ရှောင်ပင်းစင်တာနဲ့ ငါတို့နေတဲ့အိမ်ကို ဒီလောက် အချိန်လေးနဲ့ ပြန်ရောက်မလာနိုင်ဘူးထင်လို့ အချိန်နည်းနည်း အကုန်ခံပြီး ပန်းတွေလျှောက်ထိုးနေမိတာ။ ဒီလိုမှန်းသိရင် မန်းကိုထိုးမနေတော့ပါဘူး။ ဒီတိုင်းပဲ ပုံထားခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သားသည် အကြံရခက်စွာပင် လှေကားဝသို့ ခြေလှမ်းလာခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်သည် အိမ်တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်...

“ဟယ် ... နှင်းဆီပန်းတွေတော့”

ဟု အံ့အားတသင့် ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

“ဘုရားရေ ... ကို ဘာတွေစိတ်ကူးပေါက်ပြီး romantic တွေ လုပ်ပြနေတာလဲ။ အင်း ... နေစမ်းပါဦး။ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လကမှ

မင်္ဂလာသက် သုံးနှစ်ပြည့်လို့ နှစ်ယောက်အတူတူ အလှူ လုပ်ခဲ့သေးတာ။ ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကွီးမွေးနေ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာပါလိမ့်။ ဧကန္တအလုပ် မှာ ပရိုမိုးရှင်းများ ရသလား မသိဘူး ... အဟင်း ... ဟင်း”

အိမ်သည် ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် စကားတွေပြောကာ နှင်းဆီတွေကို လိုက်လံနမ်းမွှေးလိုက်ပါသေးသည်။ ကိုက နိုင်ငံခြား နဲ့ ဖက်စပ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ ရာထူးကြီးကြီးရထား ပါသည်။ ဒီထက်ကြီးသော ရာထူးဆိုလျှင် ထိုကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး၏ အကြီးဆုံးရာထူးသာဖြစ်သည်။ ဘုရားရေ ... ကိုများ အဲဒီရာထူး ရသလား။ ကိုက သိပ်တော်ပြီး အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ တရုတ် သုံး ဘာသာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောလည်းပြော၊ ရေးလည်းရေး တတ်တယ်ဆိုတော့ ကိုကို အဲဒီရာထူးကြီး ကောက်ပေးလိုက်တယ် ဆိုရင် ပေးသင့်ပါတယ်လေ။

အိမ်သည် အပေါ်ထပ်မှာ ကို ရှိနေသည်ဟုသိကာ လှေကားထစ်တွေကိုနင်းပြီး တက်လာခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့ ပျော်ရွှင် ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အပြင်မှာထွက်ပြီး ညစာစားကြမယ် လို့ “ကို” ကိုပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

ချစ်သားသည် အိမ်ခြေသံကို မကြားရပေမယ့် အိမ်အပေါ်ထပ် တက်လာပြီဆိုတာ သိနေလျှင် စိတ်ကို အတတ် နိုင်ဆုံးတင်းကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့သာ တွေးနေလေသည်။

“ဟော ... ကို ... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

အပေါ်ထပ်လှေကားဝ ရောက်လာသော အိမ်က ချစ်သား ရပ်နေတာတွေ့တော့ အံ့ဩသလို မေးသည်။

“luggage (လာဂျေ့ချ်)ကြီးနဲ့ပါလား။ ဘယ်သွားစရာရှိလို့ လဲ”

အိမ် မေးတာလည်း မဖြေဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို အကြံထုတ်နေပုံရသော ကိုကို အိမ် မသင်္ကာတော့။ သူ ဘာများ အပြစ်လုပ်ထားလို့လဲ။ သူ ပုံစံက အပြစ်လုပ်ထားလို့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတဲ့ပုံနဲ့ တူနေပြီ။

အိမ်ရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ အတွင်းအိပ်ခန်းထဲသို့ ဖြတ် နှစ်ရောက်သွားပါသည်။ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်ရှိ ဒန်း ဆာ(ခ)မွေ့ရာပေါ်တွင်ရှိသော နှစ်လုံးဆင့်ကာ အလှဆင်ထားသည့် ခေါင်းအုံးတွေဆီ ကြည့်မိလျှင် အိမ် အိပ်သောအခြေမ်း၏ ခေါင်း အပေါ်တွင် စာရွတ်ဖြူတစ်ရွက် ဖြန့်လျက်သား တွေ့ရပါသည်။

“အမယ် ... စာတွေ ဘာတွေ ရေးထားခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ကို။ ဟင် ... ဘာတွေ ပပေဋ္ဌိလုပ်နေတာလဲ”

“မေးမနေနဲ့ကွာ ... သိချင်ရင် သွားယူဖတ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

အိမ် ကိုစကားမဆုံးခင် စာရွက်ကို သွားယူဖတ်ပြီးနေပြီ။ အိမ်သည် မျက်နှာအမူအရာ အနည်းငယ်ပြောင်းသွားမိသည်။ ဖြစ်ရလေ ... သူက ငါ့ကို လမ်းခွဲတဲ့စာ ရေးထားခဲ့တာကိုး။ သူ့ဘက်ကစပြီး မှားတာကို ကာကွယ်လိုတဲ့အနေနဲ့ နှင်းဆီးပန်းတွေနဲ့အရင် ချောပြီးမှ လူကိုအလဲထိုးချလိုက်တာမျိုးပေါ့လေ။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဘာတဲ့၊ ငါးစာကျွေးဖို့တော့ မမေ့နဲ့ပေါ့လို့ ရေးပြီးမှ ပြန်ဖြစ်ထားရသေးတယ်။ အဲဒီငါးတွေမွေးတော့ သူပဲ အတင်းလျှောက်ဝယ်လာပြီး ပိုက်ဆံအကြီးအကျယ် အကုန်ခံပြီးမွေးသေး။ ပြီးတော့ တစ်ချက်မှကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားတာ။ အိမ်ပဲ ငါးတွေ မလိုချင်ဘဲနဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရ၊ ငါးတွေ အချိန်မှန် အစာကျွေးရ၊ ရောဂါဖြစ်မှားစိုးလို့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်အိမ်ပင့်ပြီး စစ်ဆေးခိုင်းရနဲ့။ လင်မယားကွဲကြတော့မယ်ဆိုတော့ ဘာ

လို့ ငါးတွေ ရှင်မယူလဲ။ အိမ် မွေးတာမှ မဟုတ်တာကိုရယ်။ ရှင်ပဲမွေးထားတာ။ ရှင် ယူသွားမှပေါ့။ အလကား အလုပ်ရှုပ်အောင် ပေးထားခဲ့တယ်”

ချစ်သားသည် အိမ်ထံမှ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲရန်တွေ့တော့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ပေမယ့် တကယ့်တကယ် ကျတော့ အိမ်သည် အမူအရာ နည်းနည်းပြောင်းသွားတာကလွဲလျှင် အရယ်အပြုံးမပျက်စွာ သာမန်ပြောနေကျစကားတွေကိုပြောတဲ့ ဟန်ပန်တွေ့ရလျှင် နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားသည်။ အိမ်ဘာမှ မခံစားရဘူးလား၊ သူမကို မချစ်တော့ပါဘူး ကြေညာကာ ထွက်သွားတော့မှာကို မိန်းမပီပီ မကြေကွဲဘူးလား။

“အိမ် ... ငါ ပြောချင်တဲ့စကားတွေက အဲဒါအကုန်ပဲ။ မင်းကို ပါးစပ်နဲ့ ပြောမနေချင်တော့လို့ စာရေးထားခဲ့တာ။ မင်းက အိမ်ကို စောစောပြန်ရောက်လာတော့ ...”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လဲ။ ပြန်ရောက်လာတော့ ထွက်သွားရခက်သွားရောလား”

“မခက်ပါဘူး။ ငါ ပြောထားခဲ့ပြီးပြီပဲလေ။ မင်းနဲ့ လမ်းခွဲကြမယ်ဆိုတာ။ အဲဒါ တကယ်ပါ။ ငါ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး လျှောက်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ အတည်ပြောတာ”

“ဘုရားရေ ... လမ်းခွဲကြရအောင် အိမ်နဲ့ ကိုကြားမှာ
ဘာတွေများ ရန်ငြိုးဖွဲ့စရာရှိလို့လဲ။ ဘယ်တုန်းကမှလဲ
ရန်အကြီးအကျယ် မဖြစ်ဖူးဘူး၊ တစ်လနေလို့ တစ်ခါ
တောင် စကားများတာမျိုး မရှိဖူးဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အကြိုက်မတူဘဲ တစ်လွဲစီ ဖြစ်နေတာလည်း
မရှိဘူး။ ဒီတော့ အမြဲတမ်းလိုလို အဆင်ပြေနေတဲ့ လင်
မယားဟာ ဘာလို့လမ်းခွဲရမှာလဲ”

“အိမ် ... ငါ တကယ်ပြောနေတာ။ ငါ မင်းနဲ့မပေါင်းနိုင်
တော့ဘူး။ မင်းနဲ့နေရတာ ငါ မပျော်ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေရသလို အမြဲခံစားရတယ်။
ဒီတော့ ငါ ပျော်တဲ့ဘဝ၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ဘဝကို လိုချင်လို့
လမ်းခွဲမှာ”

“သူ ... ဘယ်သူလဲ ... ကို”

အိမ်က အဆက်အစပ်မရှိ ကောက်မေးချလိုက်ပေ
မယ့် ချစ်သားကလည်း မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသလို အိမ် ဘာ
ကိုမေးသလဲဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့သော် မသိချင်
ဟန်ဆောင်လျက် ...

“ဘာ ... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မေးတာလဲ”

“ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ ကိုရယ်။ ကိုမှာ တခြားအသစ်တစ်
ယောက်တွေ့လို့ အိမ်ကို လမ်းခွဲမယ်၊ အိမ်နဲ့နေရတဲ့ဘဝ
ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ မပျော်ဘူးတွေ လေသံပစ်နေတာပေါ့။
ကို အသစ်ထပ်တွေ့တဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ကိုအတွက်
အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိနေတယ်။ စိတ်ပျော်စရာ ဖြစ်နေတယ်လေ၊
အဲဒီသဘောပဲပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး။ ငါ အသစ်ရှာမခွဲပါဘူး။
ငါ့ဘာသာ မပျော်လို့ ထွက်သွားချင်တာ”

“မလိမ်နဲ့ကို။ အိမ်က တခြားနေရာမှာ အရင်အမယ်။
ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် အကဲခတ်တဲ့ နေရာမှာတော့ မအ၊
ဘူး။ ကိုမျက်လုံးတွေကို ကြည့်တာနဲ့ သိကိုသိနေတယ်”

“အိမ် ... စကားရှည်မနေနဲ့။ မင်းကို ငါ ဆက်အငြင်းမပွား
နိုင်တော့ဘူး။ ငါ သွားတော့မယ်”

“အဲမာ ... မသွားရပါဘူး။ အိမ် ခွင့်မပြုဘူး”

“မင်း ခွင့်မပြုလည်း ငါ့ကိုယ် ငါပိုင်တယ်။ ငါ့ဘာသာ
ထွက်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မင်းကို မဝူမပင်၊
မကြောင့်မကြ နေရအောင် ထားခဲ့ပြီးပြီ”

ချစ်သားသည် ပြောလည်းပြော၊ သေတ္တာကိုလည်း လက်ကိုင်မှ ဘီးလိုမိဆွဲကာ လှေကားထစ်တွေကို ခြေလှမ်းပြင် လိုက်ပါသည်။

“ကိုနော် ... အိမ် တားနေတယ်။ မသွားပါနဲ့လို့ တားနေ တယ်။ အိမ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ တားခဲ့တာလဲ”

ချစ်သားသည် လှည့်ကြည့်ပြီး စကားဆက်ပြောနေ လျှင် ထွက်သွားဖို့ နှောင့်နှေးနေတော့မှာမို့ ဆက်ပြောမနေတော့ ဘဲ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလိုက်ပါသည်။

အိမ်သည် ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ် ရတာတွေရော၊ နာကျင်ရတာတွေရော၊ ပေါင်းပြီး (ကိုကိုလည်း ဒီလောက် တားနေရက်နဲ့တောင် မငဲ့ညှာရက်တာကို စိတ်နာရ တာရော)အားလုံးရဲ့ တွန်းအားပေးမှုကြောင့် လက်က စားပွဲပေါ် ထင်ထားသော နှင်းဆီတွေထိုးထားသည့် ပန်းအိုးလေးဆီ အလိုလို ရောက်သွားမိပါသည်။ ထိုပန်းအိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“ကဲ ... မသွားပါနဲ့လို့ တားနေတာတောင်၊ ဂရုစိုက်ချင် ဦး”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို၊ ကိုရဲ့ကျောပြင်ဆီ ပစ်ပေါက် လိုက်မိပါသည်။

အဆင်မသင့်ချင်တော့ အိမ် ပစ်လိုက်တဲ့ ပန်းအိုးက ကိုရဲ့ကျောပြင်ကို မထိဘဲ သူ့ရဲ့ချို့စောင်းတည့်တည့်ကို ခွပ်ခနဲ ထိကာ ...။

“အံ့မယ်လေး”

အိမ် လန့်ပြီးအော်မိသည်။ ကိုခမျာမှာတော့ ဘာ ဖြစ်သွားမှန်းပင် သိပုံမရ။ ခွေလဲသွားပါသည်။ အိမ် သူ့အနားပြေး သွားဆော့အခါ ကိုက သတိမေ့နေသည်။

“ဟယ် ... အံ့သြစရာကြီး။ ပန်းအိုးလေး ချို့စောင်းကိုထိ တာနဲ့ပဲ သတိမေ့ရတယ်လို့။ တော်တော်နုတဲ့ ယောက်ျား ပဲ”

အိမ်သည် ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ဗျာများနေသည်။

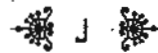
“မတော်တဆ ခေါင်းထဲမှာ သွေးယိုပြီး သေများသေသွား ရင် ဒုက္ခ။ ငါ ကြားထဲက လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျနေဦး မယ်။ အင်း ... တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ယောက်ျားပဲ”

အိမ် ထိုသို့လည်းတွေ့ကာ ကိုရဲ့နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ စမ်းလိုစမ်း၊ အသက်ရှူ၊ မရှူ စစ်လိုစစ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဟယ် ... မဟုတ်သေးဘူး။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်။ ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်ရင် ခဏ သတိမေ့သွားတယ်။ သတိ ရသွားရင် အတိတ်မေ့သွားတတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုများဖြစ် ရင် ဒုက္ခ။ အတိတ်မေ့ပြီး ငါ့ကို သူနဲ့ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဖူးပါဘူး။ လင်မယားတွေ မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းနေရင် ဒုက္ခ။ အဲဒီအခါကျမှ ထွက်မသွားဖို့ ဆွဲထားရ ပိုခက်မှာ။ ပိုရှင်းရခက်မှာ”

အိမ်သည် နောက်ဆုံးတော့ အကြံရကာ (ကိုက တစ်ခါတလေ မညာမတာ ဝေဖန်တတ်သော နုလပိန်းတုံးအကြံ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့) တစ်ယောက်တည်း ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ရတော့လေသည်။

ချစ်သားသည် အိပ်မက်လိုလိုတွေ မက်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် နီးထလာသလို ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အရင်ဆုံး သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ မြင်ရတာက ကွန်ပျူတာတင်သော စားပွဲပေါ်မှာထောင်ထားသည့် သူနဲ့ အို မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါသည်။ အမှတ မထင် ဓာတ်ပုံကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ မောင့်ကျက်သရေခေါင်း ပေါင်း၊ ရင်ဖုံးတိုက်ပုံနဲ့ တောင်ရှည်ပုဆိုး ဝတ်ထားသော ချစ်သား မျက်နှာကတော့ မရယ်၊ မပြုံး။ ခပ်တည်တည်ကြီးလည်း မဟုတ် ပြန်။ ဝတ္ထုရားရှိသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို မပျက်မကွက် လုပ်နေသူ တစ်ဦးနှင့် တူသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဝေဖန်သလို တွေးလိုက်မိ သည်။

သို့သော် ... အိမ်မျက်နှာကတော့ အပြီးပန်းတွေ
ဝေနေကုာ ဒီကမ္ဘာမှာ သူမလောက်ပျော်တဲ့ မိန်းမမျိုးမရှိတော့
ဘူးလို့ ထင်ရလောက်အောင်ပင် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ခြင်းတွေ မျက်
နှာမှာ ပြည့်လျှံနေသည်။ အိမ် မလှဘူး မဟုတ်။ လှပါသည်။
မျက်လုံးလေးတွေက သမင်မျက်လုံးလိုပဲ ဝိုင်းစက်လှပြာနေခြင်း
မှာ အိမ်ထဲတွင်ရှိသော ဘယ်သူ့မှ မယှဉ်နိုင်သည့် အလှတစ်ခု
ဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်းအနေတော်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်အနေ
တော်၊ အသားအရေ မဖြူလွန်း မညိုလွန်းသော လှလှအိမ်ဟူသည့်
မိန်းကလေးကို လက်ထပ်စဉ်က ချစ်သားရဲ့ရင်ထဲတွင် မိန်းမချော
တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလို့ ကျေနပ်ရုံကလွဲရင် ထူးထူးခြား
ခြား မခံစားခဲ့ရသည်မှာ အတော်ထူးဆန်းပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ကတော့ ချစ်သားနဲ့မတူ။ ချစ်သားအပေါ်
အရူးအမူး စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးလှကြောင်း အမူအရာနဲ့ရော၊ ပါးစပ်
ငှာ တဖွဖွပြောပြီးတော့ရော ပြသတတ်ပါသည်။ အိမ်သည် သူမ
ကသာ ...

“ကိုကို အိမ်က သိပ်ချစ်ရတာ သိလား”

လို့ တဖွဖွပြောရင်ပြောမည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ
ချစ်သားကို ...

“ကိုရော ... အိမ်ကိုချစ်လား”

ဆိုတာမျိုး မမေးတတ်ပါ။ ဘာကြောင့် မမေးခဲ့သလဲ
ဆိုတာ ချစ်သားကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းထဲထည့်ပြီး မတွေးခဲ့ဖူး
သည်မို့ သူတို့ကြားမှာ “ချစ်သည်၊ မချစ်သည်” ဆိုသော စကား
ဟာ အရေးတကြီး ဆွေးနွေးစရာ မရှိခဲ့ချေ။

ချစ်သားသည် ဓာတ်ပုံဆီမှ မျက်လုံးလွှဲလိုက်ပြီးလျှင်
ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါမှာတော့ ...

“ဟင် .. ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ... ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေလုပ်
ထားတာလဲ”

ဟု သူ တအံ့တဩ အော်မိသည်။

သတိရခါစမို့ ဝေဝေဝါးဝါး သတိမပြုလိုက်ခဲ့သမျှ
အခုမှ သတိပြုမိသည်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်မရအောင်
အညိုရောင်တိတ်(ပ)ပြားကြီးတွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားတာပင်။ သစ်
သားကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် သူဟာ ထိုင်ရက်အနေအထား
ဖြစ်နေခဲ့ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်ခန္ဓာဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်
နီမှာ ချထားသည်။ လက်တံတောင်ကိုတော့ ပေါင်ပေါ်မှာတင်
ထားပေးသည်။ သို့သော် အားလုံးကို အညိုရောင် တိပ်(ပ)ပြားကြီး
တွေနဲ့ တင်းကျပ်နေအောင် အထပ်ထပ် ကပ်ထားသည်။ သူ့ရဲ့

ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်းမှာ ကုလားထိုင်နောက်မှိနဲ့တွဲပြီး တိပ်(ပ)တွေ အထပ်ထပ် ပတ်ထားသည်မှာ မိမိအလောင်းကောင်နဲ့ပင် တူနေသည်။ သူ့ရဲ့ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်တို့ကလည်း ပေါင်နဲ့အတူတွဲပြီး တိပ်(ပ)နဲ့ ပတ်ထားသေးသည်။ သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှာ ပူးရက်သား ခြေချင်းဝတ်နေရာမှာ တိပ်(ပ) ဖြင့်ပူးပြီး ချုပ်နှောင်ထားလေသည်။

“ငါ့ကို ဘယ်သူ ချုပ်ထားတာလဲကွ၊ ဘယ်သူချုပ်ထားတာလဲ။ အိမ် ... အိမ် ... အိမ် ... မင်း၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

အောက်ထပ်ကနေ အပေါ်ကို တဒုန်းဒုန်း ပြေးတက်လာသံ ကြားရသည်။

“ဟင် ... သတိရပြီလား”

“ဘာ ... သတိရပြီလားလဲ၊ မင်း ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

“ကို သတိရလာရင် အတိတ်မေ့ချင် မေ့နေမှာစိုးလို့၊ အတိတ်မေ့ပြီး အိမ်ကို မသိပါဘူး ပြောမယ်၊ အိမ်ကနေ လျှောက်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ခက်ပြီဆိုပြီး”

“ဟာ ... ကျွတ် ... ဘယ်က ဘယ်လို ငါကအတိတ်မေ့ရမှာလဲ”

“အိမ် ... ပန်းအိုးနဲ့ ပေါက်လိုက်တာလေ၊ ကို ခေါင်းထိသွားတယ်။ သတိမေ့သွားတယ်၊ အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

အိမ်စကားမဆုံးခင် ချစ်သား ဖြတ်အော်မေးလိုက်မိပါသည်။ အိမ် ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ အဲဒီလိုပဲ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေကျ အတွေးအခေါ်တစ်လွဲကြီးတွေ ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူများတွေးသလို တည့်တည့်မတွေးဘဲ လိမ်လိမ်ကောက်ကောက်တွေ တွေးရင် တွေးတတ် စသဖြင့်သော အိမ်ရဲ့အားနည်းချက်တွေကို သိထားသူ ပီပီ ချစ်သား စိတ်အတော်ညစ်သွားပါသည်။

လူတစ်ယောက်မှာ အားနည်းချက်တစ်ခု အနည်းဆုံးတော့ရှိကြသည်ဆိုသော စကားအတိုင်း အိမ်သည် ဘွဲ့လည်း ရပါရဲ့။ မိဘချမ်းသာသော တစ်ဦးတည်းသောသမီး ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါလည်း ဖြစ်ပါရဲ့။ လူတိုင်းအပေါ် စေတနာကောင်းပြီး စိတ်သဘောလည်း ဖြူစင်ပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ အိမ်ရဲ့အားနည်းချက်သည် တစ်ခါတလေ နည်းနည်းရူးကြောင်ကြောင်နိုင်ပြီး ပြောချင်ရာပြော လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်တာပင်။ အဲဒီလို လုပ်ပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျသိမ်းသွင်းလို့ မရဘဲ ခေါင်းမာမာနဲ့ သူစိတ်တိုင်းကျ ဆက်လုပ်တတ်တာလည်း အိမ်ရဲ့စိတ္တဇောတစ်ခုပင်တည်း။

“အဲဒီတော့ အိမ်ကို လမ်းခွဲမယ်ပြောပြီး ထွက်သွားတာ ထက် အတိတ်မေ့ပြီး ထွက်သွားတာက ပိုဆိုးမယ်လို့ စိုးရိမ်မိတာနဲ့ ကိုကို ထွက်မသွားနိုင်အောင် ချုပ်ထားတာ”

“မင်းဟာလေ ပြောပြန်ရင်လည်း နိမိတ်တယ် ထင်ဦးမယ်။ ခေါင်းထိပြီး ခဏသတိလစ်တာနဲ့ပဲ အတိတ်မေ့ရမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာ တွေ့ဖူးတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း ပြန်သတိရလာအောင် ငါ့ခေါင်းကို နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်လိုက်ပါလား”

“ဟင် ... တကယ်လား”

ငေါ့ပြီးပြောလို့ ပြောမှန်းမသိဘဲ အဟုတ်ထင်ကာ အသေအချာ စဉ်းစားနေပုံ ပေါက်သွားသော အိမ်အမှုအရာကို ကြည့်ပြီး ချစ်သား စိတ်လည်းပျက်၊ လန့်လည်းလန့်သွားပါသည်။ တကယ်ထင်ပြီး ထပ်ရိုက်နေမှ ခုနက မကွဲတဲ့ခေါင်း၊ ဟက်တက် ကွဲဖို့ပဲရှိတော့တယ်။

“ဟေ့ ဟေ့ ... ငါ တမင်ရဲ့ ပြောတာ။ အဟုတ်ထင်ပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့”

“အဲမယ် ... သိပါတယ်။ အိမ် ငတုံးမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင် ထဲမှာ ခေါင်းထိလို့ အတိတ်မေ့တဲ့သူက ခေါင်းကို နောက် တစ်ခါ ပြန်ထိရင် အတိတ်ကို ပြန်သတိရတယ်ဆိုတာ အဆုံးမကျတဲ့ ခပ်ပေါပေါ ပြကွက်တွေပါ။ အိမ် အဲဒါတော့ သိပါတယ်။ ကိုကို ထပ်မရိုက်ပါဘူး”

အနိုင်မခံဘဲ ပြန်ချေပနေသော အိမ်ကို ချစ်သားဘာမှ ဆက်ငြင်းမနေတော့ဘဲ ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ငါ အတိတ်မမေ့တော့ဘူးဆိုတာ သိရရင် ချုပ်မထားနဲ့တော့လေ။ ငါ့ကိုပတ်ထားတဲ့ တိပ်(ပ)တွေကို ဖြတ်ပေးဦး၊ ဒီမှာ လှုပ်လို့တောင် မရတော့ဘူး။ လက်တွေ ခြေထောက်တွေလည်း ထုံကျင်နေပြီ”

ဟဲ့ သူ့ကို ချုပ်ထားတာတွေ ဖြေပေးဖို့ ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ အိမ်က ချက်ချင်းဖြေမပေးသေးဘဲ ...
“ကို သတိမမေ့ခင်က ပြောထားတဲ့ကိစ္စ တကယ်ပဲလား”
လို့ ပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အိမ်နဲ့ လမ်းခွဲမယ်ဆိုတာ”

“တကယ်ပေါ့၊ ငါက ဘာလို့ နောက်ပြောရမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စ နောက်စရာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ကို ဘာလို့ အိမ်ကို ထားခဲ့ချင်တာလဲဟင်”

“စာထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ ငါ ထပ်မပြောချင်ဘူး”

“ကိုမှာ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

ချစ်သား မဖြေပါ။ သူ့ကို တိပ်(ပ)တွေဖြေမပေး၊ သေးဘဲ မေးခွန်းထုတ်နေသော အိမ်ကို စိတ်လည်းပျက်လှသလို၊ သနားလည်း သနားပါသည်။ အိမ်သည် စိတ်သဘောဖြူလျက် ဒေါသထွက်တာလည်း နည်းသည်။ စိတ်လည်းမကောက်တတ်။ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး စိတ်ကောက်ဖို့ဆိုတာ အိမ်ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မထည့်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်သာ ဖြစ်လေသည်။ အခုလည်း တခြားမိန်းမတွေသာဆိုရင် သူတို့ကို လမ်းခွဲမယ်၊ ထားခဲ့မယ် ပြောထားသော ယောက်ျားအပေါ် ဒေါသပူပန်ထနေပြီ။ နှင်ပဲဆေ ပြန်ပြောပြီး ရန်ဖြစ်အော်ဟစ်နေပြီ။ အိမ်လို အေးအေးလူလူလေး စကားပြော မေးမြန်းနေမယ်မထင်။

“အိမ်ကို၊ ကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ် ချစ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ တစ်သက်မှာ တစ်ယောက် ပဲရှိရမှာ။ တစ်ချစ်ပဲ ချစ်ရမှာလေ”

မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူးလို့ ပြောလိုက် ချင်စိတ်တွေ ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို အားနာနေသဖြင့် ပြောမထွက်ပြန်။ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက အိမ်ကသာ တဖွဖွ ချစ်တယ်ပြောခဲ့ပြီး သူကတော့ တစ်ခါမှ ချစ် ထယ်ဆိုတဲ့စကားကို မပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းအား အိမ် ရိပ်မိနေလောက် ပြီး အနေကြာလာတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာကလွဲရင် ချစ်လာခဲ့ပါဘူးဆိုတာ အိမ် သိနေလောက်ပြီဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။

“ကိုက အဲဒီတစ်ယောက်ကို ယူပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထား လို့လား”

“.....”

“ယောက်ျားတွေ အိမ်ထောင်သက် ကြာလာလို့ အပြင်မှာ ဖောက်ပြန်တတ်တာကို နားလည်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ တရားဝင်ကြီး ယူမှာကိုကျတော့ အိမ်လည်း လက်မခံနိုင် ဘူး”

“.....”

“အိမ်က ကို ပစ်သွားရင် ပိုက်ဆံတွေ အပုံလိုက်ကြီးနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကလေးလည်းမရှိ၊ အိမ်ထောင်ကွဲ တစ်ခု လပ်မိန်းမ၊ အသက်သုံးဆယ်ကို ထပ်ယူမယ့်ယောက်ျား

တော့ ရှိရင်ရှိလာမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ချစ်လည်း
မချစ်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ထပ်ရပြီးရော ဆိုပြီး
တော့ မယူချင်ပါဘူး။ ချိုကျိုးပြီးနေရင် နားရွက်ပဲ့နဲ့ပဲ
တွေ့မှာပေါ့။ ဘယ်လူပျိုက လာကြိုက်ပါတော့မလဲ။ ကိုယ့်
လိုပဲ အိမ်ထောင်ပျက်ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ မဆိုးဖိုကြီးဖြစ်ဖြစ်နဲ့ပဲ
တွေ့မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ပါးစပ်ကနေ အရူးတစ်ယောက်လို ပေါက်တတ်ကရ
တွေ့ ရွတ်သလို ရွတ်နေလော အိမ်စကားတွေ အသံတိတ်၊ မတုံ့
ပြန်ဘဲ နားထောင်နေတဲ့ ချစ်သား မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အသံ
ထွက် ရယ်မိပါသေးတယ်။

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟင် ... ကိုက ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းကပဲ လူပျိုတစ်ယောက်က ထပ်မကြိုက်လာမှာ စိုးနိုး
နေရသေးတယ်”

“ကိုကို ကြိုက်တဲ့မိန်းမကရော အပျိုလား”

“အိမ် ... မင်း သိစရာ ဘာမှမလိုဘူး။ ငါ ထွက်သွားချင်
တာကို ထွက်သွားပစ်ဆဲဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်ပေါ့။ ဘာကြောင့်
ငါ့အကြောင်းတွေ စုံစမ်းနေချင်တာလဲ”

“သူက တော်တော်လှလား”

“အိမ် ... ငါ့ကို တိပ်(ပ)တွေ ဖြေပေးတော့”

“အိမ်က တက္ကသိုလ်တက်တုန်းကဆို ကားကိုယ်တိုင်မောင်း
ပြီး ကျောင်းတက်တာ။ မိဘကလည်း ပိုက်ဆံရှိ၊ အိမ်က
လည်းလှဆိုတော့ ကွင်းတောင်ရတာနော်။ အဲဒီကောင်မ
လေးက အိမ်ထက်သာမှ ကိုကကြိုက်မှာ။ အိမ်ထက်မသား
ရင်တော့ အတောအသွယ်ရာ ဖြစ်မိမယ်”

အိမ်သည် ချစ်သားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမဘာသာ
ပြောချင်ရာ ပြောနေပြန်သည်။

“အိမ် ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဒီမှာကြည့် ... အိမ် လျှောက်မပြောနေဘူး၊ ခုတင်ပေါ်
ထိုင်ပြီးပြောနေတာပါ”

“အိမ် ကလေးကလား လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကို တိပ်(ပ)တွေ
ဖြေပေးတော့လေ”

“ကို”

အိမ်သည် တစ်စုံတစ်ခု အတွေးနက်နေသလိုပုံစံ
ဖြင့် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ချစ်သား အာရုံစိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်
လိုက်ပါသည်။

“ကို တကယ်သွားမှာနော်”

“အေး ... သွားမှာ၊ သွားမှာ။ နောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အိမ် ကိုကို တိပ်(ပ)တွေ ဖြေမပေးပါဘူး”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

“ကိုကို ဘယ်မှမသွားစေချင်လို့ အိမ် ဒီလိုပဲ ချုပ်ထားရလိမ့်မယ်”

ချစ်သား လန့်သွားပါသည်။ အိမ်အမူအရာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပုံမှန်ပင်။ အိမ် မရူးသေးပါဘူး။ ဘုရား ... ဘုရား ... ရူးပြီးတော့များ ငါ့ကို ချုပ်နှောင်ထားပြီလားလို့ ...။

“အိမ် မဟုတ်တာ မလုပ်နဲ့လေ။ လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်ချင်တိုင်း ချုပ်ထားခွင့် မရှိဘူး”

“လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် ချုပ်ထားတာမဲ့၊ ဘယ်သူမှ အပြစ်မပြောဘူး”

“ဟေ့ ... လင်မယားပေမယ့် တစ်ယောက်အလိုမတူဘဲ ချုပ်နှောင်ထားရင် ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုပဲ”

“အိမ်ကို ကို ပြန်ချစ်လာတဲ့အထိ ဒီလိုပဲ ချုပ်ထားမယ်။

ကို သွေးဖုတ်နဲ့မို့လို့ ကွဲမယ် ကွာမယ် လမ်းခွဲမယ် ဖြစ်နေတာပါ။ တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး အကြာကြီး ထိုင်ပြီး တွေးနေရင် တဖြည်းဖြည်း သွေးအေးလာပြီး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အိမ်ရဲ့ကောင်းကွက်လေးတွေပဲ မြင်ပြီး ကို ပြန်ချစ်လာလိမ့်မယ်”

“အိမ် ... မင်း ရူးနေပြီထင်တယ်”

“မရူးပါဘူး၊ အိမ်က ခေါင်းအေးအေးနဲ့တွေးပြီး အိမ်နဲ့ ကိုရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ တွေးပြီးစိစဉ်တာပါ။ ကို ဘာမှမပူနဲ့။ အိမ် ကိုကို အငတ်လည်းမထားဘူး။ ကို ဆာရင် လာခွံကျွေးမယ်”

ချစ်သားသည် အိမ်ဟာ ပြောမရ၊ ဆိုမရ၊ ဖျောင်းဖျာရတဲ့ သူမရဲ့အကျင့်အတိုင်း တစ်ယူသန့်၊ တစ်စွတ်ထိုးကြီး လုပ်ချပြီဆိုတာသိလျှင် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ အိမ် ဒီလို နှိုး ပေါက်ကရ အတွေးအခေါ်ကြီးနှင့် လျှောက်လုပ်လိမ့်မည်လို့ ထင်ကိုမထင်ခဲ့ပေ။ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီအကြံဉာဏ်ကြီး ရသွားပါဦးနဲ့။ သူ့ကို မလွှတ်ပေးဘူးဆိုလျှင် တကယ်မလွှတ်ပေးမှန်း သိချေသောအခါ နောက်ဆုံးတော့ သူ လုံးဝမပြောပြချင်သော

အကြောင်းအရာကို အိမ်ကို အားနာနာနဲ့ပဲ ပြောချလိုက်ရပါတော့သည်။

“အိမ် ဒီစကားကို ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မင်းသိအောင် မပြောချင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မင်းသိအောင် ပြောရလိမ့်မယ်။ ကိုယ် မင်းကို မချစ်ခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်လား”

ချစ်သား ထင်ထားတာက အိမ်ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ပဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာလိမ့်မယ် ဆိုတာမျိုးပင်။ သို့သော် အိမ်က သူ ထင်ထားသလို မဟုတ်ပြန်ဘဲ “ဟုတ်လား” ဟု မယုံသလိုဟန်ဖြင့် ပြန်မေးနေခဲ့ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝေဖန်ရရင် အိမ်မှာ ရုပ်လေးချောပြီး သဘောကောင်းတာသာရှိသည်။ အရိပ်ပြရင် အကောင်မမြင်တတ်၊ မပါးနပ်၊ လူရည်မလည်နှင့် နည်းနည်းလည်း ဉာဏ်ထုံသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မိဘသဘောတူလို့သာ ယူလိုက်ရတယ်၊ ကိုယ် တစ်ခါမှ ရင်ထဲမှာ မင်းကိုချစ်လို့ မရခဲ့ဖူးဘူး။ အတူတူ အနေကြာလာလို့သာ သံယောဇဉ်ရှိလာတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းကို မချစ်ခဲ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် မချစ်ခဲ့ရင် ဘာလို့ ယူသေးလဲ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါဟာ အသက်လည်းနှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ရည်းစားလည်းမရှိတဲ့အချိန်။ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ရည်းစားနှစ်ယောက် ဆိုတာလည်း တကယ် သေသေချာချာ ချစ်တာမဟုတ်ဘဲ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ပဲ ရည်းစားဖြစ်ပြီး စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ပြီး ကွဲခဲ့ကြတာဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ တသသလည်း ဖြစ်မကျန်ဘူး။ ဒီတော့ ကွဲသွားတဲ့ ရည်းစားတွေကို တမ်းတကြေကွဲနေတဲ့ကောင်လည်း မဟုတ်တဲ့အချိန်။ အလုပ်အကိုင်နဲ့ နေသားတကျဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မိဘတွေက ဒီလူနဲ့ ဒီလူသင့်တော်တယ်ဆိုပြီး ပြကြ၊ လက်ခံကြနဲ့ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ရင် အိမ်ထောင်တော့ ကျကြရမှာပဲဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အိမ်ကို လက်ခံခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်တည်းက အိမ်ကို ချစ်တာလည်း မဖြစ်ဘူး။ မချစ်တာလည်း မဖြစ်ခဲ့ဘူး”

အိမ်က မခံချင်ဟန်ဖြင့် ...

“အိမ်က ကွင်းတောင် ရထားတာကို”

ဟု ရွှေထီးဆောင်းခွဲရတာကို ပြန်တမ်းတတဲ့ဟန်ဖြင့် လက်မထောင်နေသေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ် မလှဘူးလို့ ကိုယ်မပြောပါဘူး။ လှပါတယ်။ လှလို့လည်း ကိုယ်လက်ခံခဲ့တာပေါ့။ ဘယ်သူ

မဆို လှတာလေးမြင်ရင် လိုချင်တာပဲ။ အဲဒီစိတ်နဲ့ အိမ်ကို လက်ခံခဲ့မိတာပါ။ လှလို့ သဘောကျတာဟာ ချစ်တာနဲ့ မတူဘူး။ အိမ် ဈေးဝယ်နေကျလူပါ။ ပစ္စည်းတစ်ခုလှရင် ကြိုက်ပြီး လိုချင်လို့ ဝယ်မိတယ်လေ။ ကိုယ်လည်း အဲဒီ သဘောပါပဲ”

အိမ်သည် သူမကို မချစ်ပါဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြော နေခြင်းကို စိတ်နာရကောင်းမွန်း၊ ဝမ်းနည်းရကောင်းမွန်းမသိဘဲ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုတော့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဆီ မသွားခိုင်းပါဘူး။ ကိုကို အိမ်ပိုင်တယ်။ မပေးနိုင်ဘူး”

ဟု အသေအချာ ပြောလိုက်လေသည်။

“အိမ် ... ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်မှာ အခုမှ တကယ်ချစ်ရတဲ့ သူ တွေ့တာပါ။ ကိုယ် သူနဲ့ပဲ အသတ်သေတဲ့အထိ ဘဝ ကို ဖြတ်သန်းချင်တယ်။ ကိုယ့်ကို နားလည်ပါ”

အိမ်သည် ချက်ချင်းပဲ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာကာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပါသည်။

“နားမလည်နိုင်ဘူး၊ နားမလည်ပေးနိုင်ပါဘူး၊ ကို အိမ်ကို ချစ်ကိုချစ်လာရမယ်။ အိမ်နဲ့ပဲ သေတဲ့အထိ ပေါင်းရမယ်၊ ဒါပဲ”

“အိမ် ... ကျွတ်၊ ဟာကွာ၊ ဒီလိုကြီး မင်း၊ ငါ့ကိုချုပ်ထား ပြီး ချစ်လာစေချင်လို့ ရမလား၊ ငါက မင်းခြိမ်းခြောက် အနိုင်ယူ ချုပ်နှောင်ထား ခိုင်း ချစ်လာရမှာလား”

“Stockholm Syndrome (စတော့(ခ်)ဟုမ်း ဆင်ဒရုန်း)ဆို တာ ကြားဖူးလား ကို”

“ဘာလဲ ... မကြားဖူးဘူး၊ ဘယ်ကဘယ်လို ရောဂါတစ် မျိုးက ပါလာတာလဲ”

“အဲဒီလို နာမည်တပ်တဲ့ ရောဂါဟာ ထူးဆန်းတယ်။

Hostage (ဟော့စတိတ်ချ်)လေ ဓားစာခံလုပ်ပြီး ဖမ်းထား ခံရတဲ့လူပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့သူလည်း

ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီ Victim (ဗစ်တန်(မ်))ဟာ ဖမ်းထား ခံရတာ ကြာလာရင် ကိုယ့်ကိုဖမ်းထားတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်

လူဆို၊ ပြန်ပေးသမားကို ရင်းနှီးပြီး ချစ်ခင်လာတတ်တယ်။ မိန်းမဆိုရင် ကိုယ့်ကိုဖမ်းထားတဲ့ ယောက်ျားရာဇဝတ်

ကောင်ကို ချစ်လာတတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီရောဂါကို နာမည် တပ်ထားတာ”

အိမ်သည် စာအုပ်လည်း အတော်ဖတ်ကာ ရုပ်ရှင် ဆွဲလည်း တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ကြည့်နေတတ်လေရာ ဒီအကြောင်း

အရာဟာ စာအုပ်ထဲကပဲ သိလာသလား၊ ရုပ်ရှင်ထဲကပဲ ကြားဖူးသလား မသိ။ အသေအချာကို ရှင်းပြနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲ ဆိုတာတော့ ချစ်သား သဘောပေါက်ကာ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီလိုအတွေးခေါင်ခေါင်တွေ ရလာပါလိမ့်ဟု အိမ်ကို အံ့သြမိနေလေသည်။

“မင်းက အဲဒီသဘောနဲ့ ငါ့ကိုဖမ်းထားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ငါက Hostage ဖြစ်ရင်းနဲ့က မင်းကို ချစ်လာမိမယ်ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား။”

“ကို သိနေရင် မေးမနေနဲ့ပေါ့”

“အိမ် ... မင်း ရူးမနေနဲ့ကွာ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ကိုလွှတ်ပေးပါ”

“လွှတ်မပေးဘူး ... ဒါပဲ”

အိမ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဒုန်းဒုန်း ဒုန်းဒုန်းနဲ့ပြန် ပြေးခင်းသွားပါသည်။ အိမ် စိတ်တော့ ဆိုးနေတာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့် ခြေသံပြင်းပြင်း လှုပ်သွားတာပင်။ ခါတိုင်းဆို ခြေနှင်း ညင်သာလှပြီး အသံတောင် မကြားရအောင်လျှောက်သော အိမ်က ခြေနှင်းသံပြင်းလှသော ချစ်သားကိုပင် ဆူဆူပူပူ လုပ်တတ်သေးသည်။

“ခြေနှင်းတာပဲ ခြေဖဝါး အပြားလိုက်ကျအောင် နင်းပါလား။ ဖနောင့်ကြီးနဲ့ ပေါက်ပေါက်ပြီးနင်းတော့ ခြေသံပြင်းမှာပေါ့။ အိမ်တို့အပွားနဲ့သာတွေ့ရင် ခြေထောက်ကို ကြိမ်လုံးနဲ့ အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်။ အဘွားက ခြေနှင်းကြမ်းရင် ရိုက်တယ်။ ခြေနှင်းကြမ်းတဲ့လူဟာ သူ့ဌေး မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ခြေနှင်း ညင်သာရမယ်။ စကားပြော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရမယ်။ အအိပ်အစား မကြီးရဘူး။ ရယ်သံမကျယ်ရဘူး။ လူကြီးတွေနဲ့တန်းတူ မထိုင်ရဘူး။ လူကြီးကို ခေါင်းရင်းထားပြီး လူငယ်တွေက ခြေရင်းမှာ နေတတ်ရမယ်တဲ့။ အနုပဲ အဘွားသင်ပေးထားတာ။ ကိုက အသင်မခံရတော့ အဘွားမကြိုက်တဲ့ အမူအကျင့်တွေ ကိုမှာ အကုန်ရှိနေတယ်၊ ခက်လိုက်တာနော်”

ဟူ၍ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော အဘွားဖြစ်သူ သင်ကြားပေးခဲ့သမျှ တဖွဖွ ပြန်ပြောကာ ချစ်သားကို ဆူပူတတ်သည်။ အိမ်မှာ မောင်နှမရင်းချာမရှိ။ အိမ်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည်။ အိမ်မိဘတွေက စီးပွားရေးကိစ္စတွေနဲ့ လုံးပန်းနေကာ သမီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်လေရာ အိမ်သည် အတူနေသူ အမောက်မှ ဆာဆာဆာ အဘွားနဲ့သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ အဘွားနဲ့အတူ

အိပ်၊ အတူစား၊ ကျောင်းသွား လုပ်ခဲ့ရသော အိမ်ထဲမှာ အဘွား သွန်သင်ဆုံးမသမျှ အမူအကျင့်ကောင်းလေးတွေ တော်တော်များ များ ရှိပါသည်။ ချစ်သားကတော့ အဘိုးအဘွားဆိုတာနဲ့ အတူ မနေခဲ့ရသဖြင့် အိမ်ပြောပြသော အဘွား ဆုံးမတတ်တဲ့ အကြောင်း အရာဆိုတာ မကြားဖူးခဲ့ပါ။

အိမ် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်မှသာ ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းပြ။ အိုးတွေ ပန်းကန်တွေ ဆောင်ချပြ လုပ်တတ်တာမို့ အခု လည်း အောက်ထပ်မီးဖိုချောင်မှာ အိုးခွက် ပန်းကန်တွေ ဂလုံ ဂလွမ်နှင့် လုပ်နေသည်။ ဘာတွေမှန်းမသိ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် နေလေရာ အညော်နဲ့လည်း တထောင်းထောင်း ထနေသည်။

ချစ်သားသည် ခုံမှာ ဒီတိုင်းကြီး တိပ်(ပ)တွေနဲ့ အချုပ်နှောင် ခံထားရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညောင်းညာ ကိုက်ခဲနေကာ အိမ်လက်ကလွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု ကြံစည်နေမိလေသည်။

* ❀ *

အိမ်သည် ဟင်းချက်နေရင်းမှ မျက်ရည်တွေလည်း သုတ်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်။ ကိုက အိမ်ကိုမချစ်ဘူး။ ထားသွားတော့မယ်။ ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့နေပြီ။ ထွက်သွားတော့ မယ်။ သူနဲ့ပဲ အသက်သေတဲ့အထိ အတူနေချင်တယ်ဆိုသော စကားတွေ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားယောင်နေကာ ရင်ထဲမှာကြေမွ နေတော့သည်။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမခံစားဘူးခဲ။ အသည်းတွေ နှလုံး တွေ ကလီစာတွေ အကုန်လုံးဟာ ထက်ရှလှသော ဆူးတွေနဲ့ တစွတ်စွတ် အထိုးခံရသလိုပဲ စစ်စစ် ... စစ်စစ်နဲ့ နာလှသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကို မုန်းသွားသလားဆိုတော့ အိမ် စမုန်းပါ။ မုန်းလိုလုံးဝမရပါ။ အိမ်သည် စတွေ့ကတည်းက ထို့ကို အရူးအမူးပဲ စွဲလမ်းချစ်ခင်ခဲ့ရသူတည်း။ ပေပေနဲ့ မေမေက

ဒီလူနဲ့ သင့်တော်တယ်။ ဒီလူနဲ့တော့ စီစဉ်ချင်တယ်ဟု ပြလာသောအခါ အိမ်သည် စတွေ့တွေ့ချင်းပင် နှစ်ခါစဉ်းစားစရာပင် မလိုဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သူတည်း။

ဒါဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုဟာ သိပ်ချောနေလို့ လည်းမဟုတ်။ အသားဖြူဝါဝါ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းပန်းရောင် စိုနေသော အရပ်မြင့်မြင့်ရှိသည်။ ရုပ်မဆိုးသလို ရုပ်လည်းမချောသည့် မြင်နေကျ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကိုသည် အိမ်မျက်လုံးထဲမှာတော့ နတ်သားတစ်ပါးလိုလို၊ ပုံပြင်ထဲက မင်းသားချောလေးလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှေးရေစက် ပါတာကြောင့်လားမသိ။ ကိုကို မြင်မြင်ချင်းပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတည်းက ရင်းနှီးလာခဲ့သူလိုပဲ ခံစားရသည်။

ကိုဟာ ကွဲကွာနေတဲ့ ချစ်သူဟောင်း တစ်ယောက်လိုပဲ အိမ်ကို ခံစားရစေလေသည်။ ထိုအချက်တွေနဲ့ကြောင့်ပင် ကိုကို အိမ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သူတို့ဘက်ကတော့ ဖေဖေ မေမေတို့လောက်ကြီးတော့ မချမ်းသာဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းဖြစ်တာရယ်၊ ကောင်လေးကလည်း ရိုးရိုးသားသား၊ တည်တည်

ကြည်ကြည် ဖြစ်တာရယ်၊ ပညာတတ်တစ်ယောက် အလုပ်အကိုင် အတည်တကျရှိတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်တာရယ်တွေကြောင့် သမီးနဲ့ စီစဉ်ပေးချင်တာလေ”

ဟု မိဘတွေစကားကို သမီးလိမ္မာလေးလုပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တော့ အိမ် ကိုယ်တိုင်လည်း ထို့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ရလို့ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံခဲ့တာပါ။

အတူတူစပြီးနေကြကတည်းက အရာရာကို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လိုပဲ ဝတ္တရားရှိစွာ ဖြတ်သန်းနေသော ထို့ကို အိမ် သတိတော့ ထားမိခဲ့ပါသည်။ အိမ်ကသာ မိန်းမတန်မယ့် ရောက်မကြောက် ...

“ကိုကို အိမ်က သိပ်ချစ်တာ”

လို့ တဖွဖွ ပြောတတ်သူ။

“အိမ်က ကွင်းရဲခဲ့ပေမယ့် အိမ်ကိုလိုက်တဲ့သူ များပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ စိတ်ကစားတာတော့ ရှိပေမယ့် ချစ်လိုတော့ မရခဲ့လို့ ရည်းစားတောင် မထားခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုက အိမ်ရဲ့အချစ်ဦးပဲ၊ အချစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ရတဲ့သူ ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အိမ် ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

‘ဟူ၍လည်း ကိုက အိမ်မှာ ရည်းစားရှိခဲ့သလား၊
မရှိခဲ့သလား မမေးပေမယ့် ပြောပြမိတတ်သူ။

ကိုကသာ ဣန္ဒြေရကြီး နေပေမယ့် အိမ်ကတော့
ကိုကို အရူးအမူးပဲ ချစ်ရကာ အိမ်မှာအတူရှိနေတဲ့အချိန် ကို စာ
ထိုင်ဖတ်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကွန်ပျူတာစားပွဲမှာ ထိုင်နေရင်ပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ တီဗီရှေ့ ထိုင်နေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ဟာ ကိုရဲ့ပါးကို ရွတ်
ခနဲ လာနမ်းလိုက်၊ ကိုနောက်ကျောကနေ လာသိုင်းဖက်လိုက်
ခါးကိုလာဖက်လိုက်နဲ့ စသဖြင့် တွတ်တီးတွတ်တာ အမူအရာ
လေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတတ်မိသည်။ သို့သော် ကိုကတော့ ဝတ္တရား
အရသာ ဖြိုးနေ၊ ရယ်နေရတဲ့ပုံပေါက်ကာ အိမ်အပေါ် တရင်းတရင်း
မတုံ့ပြန်တတ်ခဲ့ပါ။

အိမ်ဟာ ဒါတွေကို သတိထားမိပေမယ့် ချစ်နေ
ရင်ပဲ အကျေအနပ်ကြီး ကျေနပ်ခဲ့သူသာ ဖြစ်လေသည်။

“အိမ် ... အိမ် ... လာပါဦးကွ။ အပေါ်တက်လာခဲ့ပါဦး
ဘာတွေ သွားလုပ်နေတာလဲ”

အိမ်သည် အတွေးလွန်နေရာမှ ကိုအသံကြော
မျက်ရည်တွေ အသာပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ကာ မှန်မြန်မြန်ပြေးကြ
ပါသည်။ အိမ်သည် ကိုယ့်ကိုမချစ်သောကြောင့် ကွယ်ရာမှာ

ကျိတ်ငိုချင်ငိုသည်။ ကိုရှေ့မှာတော့ ဘယ်တော့မှ မငိုမြဲတတ်ပေ။
တို့ မြင်လိုက်တိုင်း အိမ်ဟာ အပူအပင်မရှိ၊ အပျော်အပါးကြိုက်၊
ရှာပင်းကြိုက်ကာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပ်ကျေနပ်နေသော မိန်းမ
ထစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေစေချင်သည်။

အိမ် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ပါသည်။

“ဘာလဲ” ကို။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း အောက်မှာ ဘာသွားချက်နေတာလဲ”

“ကို ဆာပြီလား”

“မဆာပါဘူး”

“ညနေစာ ချက်နေတာ”

“ညနေစာက အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ ရှူရှူးပေါက်ချင်နေပြီ”

“ဟိ ဟိ”

အိမ် အသံထွက် ရယ်မိပါသည်။ ကိုကို ခုံမှာတိပ်(ပ)
တွေနဲ့ ကပ်ချည်ထားတာမို့ ဘယ်လိုထ၊မလဲလေ။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ မရယ်နဲ့ ငါ့ကို၊ ချုပ်ထားတာတွေ ဖြေ
ပေးဦး”

“ကို တကယ်ပြောတာလား”

“ဘာလို့ ညာရမှာလဲ”

“မညာပါဘူး၊ ငါ တကယ်ရှုးပေါက်ချင်နေပြီ”

“အိမ် အနားက ထွက်မပြေးပါဘူးလို့တော့ ကတိပေး”

“ပေးတယ်ကွာ ... ပေးတယ်။ ငါ ဘယ်မှ ထွက်မသွားဘူး”

အိမ် သိပ်တော့မယ့်။ ကိုအမူအရာက မလုံမလဲနိုင်သည်ဟု ထင်သည်။ ကတိကလည်း လွယ်လွယ်ပေးနေပြန်သေးလေသည်။ တကယ်ဆို နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားသင့်သည်ထင်သည်။

“ကတိပေးတာ သိပ်လွယ်တာပဲ၊ တကယ်ရော တည်မှာမို့လား”

“အိမ် ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ တကယ်ထွက်ကျတော့မှာကွ။ စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

“စဉ်းတောင် မစဉ်းစားဘဲ လွယ်လွယ်ကတိပေးတယ်ဆိုတော့ အလေးအနက် မထားဘူးပေါ့။ ထွက်သွားချင်ရင်လည်း ထွက်သွားမယ့်သဘောပေါ့၊ အိမ် မယ့်ဘူး”

“အိမ် ... အိမ်။ ရှုး ... အား ... ဒုက္ခပါပဲကွာ အောင်ထားရတာ ဆီးအိမ်တောင် ကွဲထွက်တော့မယ်၊ ငါ လုံးဝ မအောင်နိုင်တော့ရင် အကုန်ထွက်ကျသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ

ကျမှ ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်းထားတဲ့ ကော်ဇောအကောင်းစားကြီး သေးတွေစိုကုန်မယ်။ ဒါ သစ်သားကြမ်းခင်းလည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ ကြမ်းခင်းဆိုရင် mop (မော(ပ))နဲ့ကြမ်းတိုက်ဆေးရည် ထည့်ပြီး သုတ်ပစ်ရင်ရတယ်။ ကော်ဇောကျတော့ ဘာနဲ့သွားသုတ်မလဲ။ အနံ့လည်းစွဲသွားမယ်။ မင်းပဲ လုပ်ရမှာ အိမ်။ ဒါကြောင့် ငါပြောနေတာ မြန်မြန် လွှတ်ပေးတော့။ မရတော့ဘူးဆိုရင် ငါလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ထွက်ကျကုန်မှာပဲ”

အိမ် အတော်ထိတ်လန့်သွားပါသည်။ တကယ်ဟုတ်နေ၍ ကိုအမူအရာတွေပျက်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ဟုထင်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ ဒါမျိုးက အကြာကြီး အောင်ထားရတဲ့ အခါ အင်မတန်မှ ဆိုးရွားတဲ့ဝေဒနာတစ်ခုလိုပဲ ခံစားရစေတာ၊ အိမ် သိသည်။ ကိုယ်ချင်းလည်းစာသည်။

အိမ် ထပ်တွေဝေမနေတော့ဘဲ ကတ်ကြေးပြေးယူကာ တိပ်(ပ)အညို ပလတ်စတာကြီးတွေကို ဖြတ်ချပေးလိုက်ပါသည်။ အရင်ဆုံး ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ပူးချည်ထားတာကို ဘီခနဲ ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့ လက်တွေနဲ့ ပေါင်တွေ ကပ်ထားတာကိုဖြတ်သည်။ နောက်ဆုံးအဆင့် လက်

မောင်းတွေနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်း ကပ်ချည်ထားတာကို ဖြတ်
ပြီးသောအခါ ပါးစပ်မှလည်း ...

“ကဲ ... မြန်မြန်သွား ... မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်သွားပေါက်
တော့”

လို့လည်း ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ကိုသည် အားလုံး
လွတ်ကျွတ်သွားတာနဲ့ ခုန်ထပါသည်။ ကုလားထိုင်တောင် နောက်
ပြန်လဲသွားပါသည်။ အိမ် မော့ကြည့်နေစဉ်ပင် ကိုက အိမ်ကိုတွန်း
ချပစ်လိုက်လေသည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ တွန်းချတာဖြစ်သဖြင့် ပက်
လက်လဲကျသွားပေမယ့် အိမ် မနာပါ။ ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရ၍သာ
လူက အံ့အားသင့် ငေးကြောင်သွားတာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုသည်
အိမ်ကို တွန်းချပြီးသောအခါ အခန်းဝကို လှည့်ပြီးတော့လေ
သည်။

“ကို ကြည့်စမ်း၊ သေးပေါက်မလို့ဆို”

“သွားပြီ ... တာတာ”

“အိမ်ကို ညာတယ်”

အိမ် အော်ဟစ်ပြေးလွှားကာ နောက်မှပြေးလိုက်
သွားပါသည်။ ကိုသည် အသင့်ရှိနေသော သူ့သေတ္တာကိုဆွဲ၍
ကားသောကိုင်ကာ ပြေးဆင်းနေလေပြီတည်း။

ကဲကြည့်ဟာ အိမ်ဘက်က ပါတာပဲလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ကိုဟာ အိမ်သူ နောက်က လိုက်မမီအောင် အလျင်အမြန်
ပြေးဆင်းရလို့ပဲလားမသိ။ ခါတိုင်း ပြေးဆင်းနေကျ လှေကားဆယ်
နှစ်ထစ်တို့မှာ ကိုကို အဟန့်အတားသဖွယ် ဖြစ်နေစေလေသည်။
သေတ္တာကို ဘီးလိုမ့်အောင်လည်းဆွဲရ၊ လွတ်အောင်လည်းပြေးရ
သည်ဖြစ်ရာ ကိုသည် လှေကားထစ်တွေကိုနင်းကာ ဆင်းနေရင်း
မှ ခြေချော်သွားပါသည်။ သေတ္တာရော လူပါ လှေကားထစ်တစ်
လျှောက် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားသော ကိုကို အိမ်သည်
စာအုံတစ်ခု ရပ်ငေးကြည့်နေမိသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကိုယောင်ပြီး ပါးစပ်မှာ ပိတ်ထားရင်း

ရအောင်အော်မိနေသည်မှာ ...

“အမယ်လေး ... ကိုတော့ သေပါပြီ”

ဟူ၍တည်း။

ကိုသည် အောက်ဆုံးအဆင့်ထိအောင်ပင် ပြုတ်ကျ
သွားခဲ့ပါသည်။ အောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်လျှင် ကိုမှာ မလှုပ်မယှက်
ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ဒီတော့မှ အိမ်လည်း သတိဝင်လာပြီး
ပြေးဆင်းလိုက်သွားမိတော့လေသည်။

“ကို ... ကို ... အမယ်လေး သေပြီလား မသိဘူး၊ သေတော့မသေလိုက်ပါနဲ့။ ဒီအိမ်မှာ လူတစ်ယောက် လေ့ကားပေါ်က accident (အက်ဆီးဒင့်)နဲ့ ပြုတ်ကျပြီး ဇက်ကျိုးသေဖူးတယ်ဆိုတာ လူတွေသိရင် ပြန်ရောင်းရ ခက်နေမယ်”

အိမ်သည် ကိုကို ပွေ့ထူလိုက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း ပြောချင်ရာ ဆက်ပြောမိသည်။ လည်ပင်းသွေးကြောလေးတွေ လှုပ်နေတာ စမ်းမိတော့မှ ကို၊မသေသေးဘဲ ပြုတ်ကျ၍ ခေါင်းဆောင်မိလိုက်သောကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခေါင်းထိကာ သတိမေ့သွားခြင်းဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရတော့လေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ သူ့ မသေသေးဘူး”

* * *

အိပ်မက်ကယောင်ချောက်ချားတွေ မက်နေရင်းမှ ဆတ်ခနဲ နိုးသွားပါသည်။ နိုးသွားသောအခါ ချစ်သား ခေါင်းထဲ ချက်ချင်း သတိရလိုက်တာက သူ့ဒီအိမ်က ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပြီလား ဆိုတာပင်။

“ဟာ ... ကျွတ်၊ ခုထိ မလွတ်သေးဘူး”

ချစ်သားသည် မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို မြင်တာနဲ့ သူ့အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟာကွာ၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုနေရာကြီးထဲ ထည့်ထားတာလဲ။ အိမ်ဟာ မဟုတ်တာ ရှာကြံလုပ်ကိုလုပ်ကယ်”

ဘာကြောင့် သူ ဒါတွေ့ရတယ်မိသလဲဆိုတော့ သူ့ကို တစ်ကိုယ်လုံး အညိုရောင်ပလတ်စတာတိပ်(ပ)အကြီးကြီးတွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားကာ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ တွဲရက်ရှိသော အခန်းထဲ ထည့်ထား၍ပင်။ ပိုဆိုးတာက သူ့ကို 'ထိုင်ရက်အနေအထားနဲ့ ဘိုထိုင်အိမ်သာပေါ် တင်ပေးထားသည်။ ဘောင်းဘီရှည်ကိုလည်း အသင့်ချွတ်ပေးထားကာ ဘောင်းဘီကို သူ့ခြေချင်းဝတ်ထိ လျှော့ချထားသည်။ အသင့်ဘောင်းဘီချွတ်ထားကာ ဘိုထိုင်အိမ် သာဝမှာ ထိုင်ထားရက်သား အနေအထားနဲ့ သူ့ကို ထားထားတာ ဖြစ်သည်။

ကြွေပြားအပြည့်ကပ်ထားသော အပြာနုရောင် ရေ ချိုးခန်းက အိမ်အကြိုက် အကျယ်ကြီးဖြစ်ကာ ရေပန်းပါသည်။ ရေချိုးကြွေလုံကြီးလည်းရှိသည်။ ဘောစင်လေးနှစ်ခုပါသော မျက်နှာ သစ်၊ သွားတိုက်တဲ့နေရာလည်း ရှိသည်။ ဒီဘက်မှာ မှန်တံခါး အနက်ရောင်အကန့်လေးနဲ့ ဘိုထိုင်အိမ်သာကို ကာထားတာဖြစ် သည်။ ဒီရေချိုးခန်းအိမ်သာက ချစ်သားနဲ့ အိမ်တို့၏နှစ်ယောက် အိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးနဲ့ တွဲရက်မို့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သာ သီးသန့်သုံးဖို့ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်လာရင်တော့ အောက်ထပ် မှာ ရေချိုးခန်းလေးသတ်သတ်၊ အိမ်သာသတ်သတ် ဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်။

အိမ်က အပြင်ထွက် အလုပ်မလုပ်သလို အိမ်နေရင်း လည်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်သူမို့ နေအိမ်ထဲမှာ အိမ်ဖော်ပင်မ ထားပါ။ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရတာ ဝါသနာပါပြီး မပျင်းရိပုံရသော အိမ်သည် အမြဲပဲချက်ပြုတ်၊ အိမ်သန့်ရှင်း၊ အိမ်အလှပြင်ဆင်၊ ကြမ်းကို ဖုန်စုပ်၊ ရေဖတ်တိုက်၊ ဘောစင်တွေ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ တွေလည်း နေ့စဉ်ပဲ ပြောင်လက်အောင် စပရေးတွေဖျန်း တိုက် ချွတ်သဖြင့် အခုလည်း ရေချိုးခန်းအိမ်သာထဲ ချစ်သား ရောက်နေ ပေမယ့် ညစ်ပတ်မနေပါ။ ကြွေပြားတွေမှာ ပြောင်လက်သန့်ရှင်း နေပြီး ရေတောင်မရှိဘဲ ခြောက်သွေ့နေသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ သီးသန့်ထားသော အမွှေးနံ့သန့်သန့်လေးကလည်း ပျံ့လွင့်လတ် ဆတ်နေဆဲ။

“အိမ် ... လှလှအိမ် ... လှလှအိမ် ... လှလှအိမ် ... လှလှ အိမ်”

ချစ်သားသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် အိမ်နာမည်ကို ချည်းဆက်တိုက် အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ လူက လှုပ်လိုလည်းမရ၊ ပလတ်စတာတွေနဲ့ ကပ်ချည်ထားခံရ၊ ဘောင်းဘီ လည်း ချွတ်ထားပြီး အိမ်သာနဲ့ ကပ်ထားခံရသဖြင့် အတော်ကြီး စိတ်နောက်ကျ ဂျပ်ထွေးနေပြီ။

အိမ် မောကြီးပန်းကြီးပုံစံနဲ့ ရေချိုးခန်းတံခါးကိုဖွင့်
ဝင်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ အားကစားလုပ်ရင်ဝတ်တဲ့ လက်
ပြတ်စပိုရှပ်နဲ့ အားကစားဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထားကာ နပ်ပင်ကို
စည်းထားသည်။ အားကစားဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ဒီအချိန်ဆို
အိမ် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကျ အချိန်မှန်း ချစ်သား သိလိုက်သည်။

ချွေးတွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးလေးဖြင့်
သုတ်ရင်း ချစ်သားနားအထိ မလာဘဲ အဝမှာရပ်ကြည့်၍ ...

“ဘာလဲ ... ကို။ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ဟု အေးဆေးစွာ မေးရိုးမေးစဉ် ပုံစံဖြင့် မေးလေ
သည်။ လူကို ချုပ်ထားတာ သူ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း။

“ဘာ ... ဘာလိုချင်ရမလဲ။ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုပုံစံကြီး
လုပ်ထားတာလဲ ကြည့်ဦး”

“ကို ရှုရှုတွေ ဘာတွေ ပေါက်ချင်ရင် အလွယ်တကူ
ပေါက်လို့ရအောင်လေ”

“ဟာ ... ဟာကွာ၊ အိမ် ... အိမ်။ မင်းတော့ တကယ်စူး
နေပြီ၊ ငါ သိတယ်။ မင်းစူးနေပြီ၊ ဒီလို မဟုတ်တာတွေ
လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတယ် ဆိုကတည်းက မင်း စူးနေပြီ”

“ပြောချင်တာတွေ နောက်မှပြော ကိုရယ်။ အိမ် ဒီမှာ
Treadmill (ထရက်မေးလ်)မှာ ပြေးထားတာ မောနေပြီ။
ချွေးစော်တွေနဲ့ဟောင်နေပြီ။ ရေသွားချိုးတော့မယ်။ ဒီထဲ
မှာတော့ မချိုးပါဘူးလေ။ ကို ရှိနေတော့ ကိုကိုလာပြီး
အနှောင်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့။ ဒီထဲကိုသန့်သန့်
ရှင်းရှင်း၊ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ဖြစ်အောင် ထားလိုက်
ပါဦးမယ်”

အိမ် ဖျတ်ဆို တံခါးကို ကလစ်ခနဲ အသံမြည်အောင်
ပိတ်သွားလျှင် ချစ်သားသည် ထပ်ကာ အော်ခေါ်မိပြန်သည်။

“လုလုအိမ် ... မင်း ငါ့ကို လွှတ်ပေးရင်ပေးနော်၊ မပေး
ရင် ငါ လူကြားအောင် အော်တော့မယ်၊ အခု အော်ပြီ”

ဒါပေမဲ့ ချစ်သား မအော်ပါ။ အော်ရမှာ ရှက်တာရော
တစ်ခါမှ အကျယ်ကြီး မအော်ဖူးသဖြင့် မအော်တတ်တာရော
ဆင်းပြီး မအော်ဘဲ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပင်။ အိမ်ကလည်း
ဒါကိုသိပုံဖြင့် ခဏတံခါးလာဖွင့်ကြည့်၊ ပြီးပြီးလုပ်ပြ၊ တံခါး
ပြန်ကလစ်ခနဲပိတ်။

နောက်ဆုံး ကြိရာမရဖြစ်ပြီး ချစ်သားသည် ...

“အား ... လာကြပါဦး ... လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ အချုပ်ခံထားရပါတယ်၊ အား ...”

ဟု စိတ်ကူးပေါက်ရာ အသံကုန်မြင့်ပြီး အော်ချလိုက်လေရာ အိမ်လည်း ဝုန်းခနဲ တံခါးဖွင့်လာပြီး သူ့နားပြေးလာတော့သည်။ ပြီးတော့ အနီးရှိ အညိုရောင်ဘိပ်(ပ်)လုံးကြီးယူ၊ ကတိကြေးဖြင့် ကျိခနဲဖြတ်ကာ ချစ်သား ပါးစပ်ကို ကပ်ပိတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“အူး ... အူး ... ဟူး ... ဟူး”

ချစ်သားသည် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသည့်ကြားက ရအောင်အော်နေသဖြင့် ထိုသို့ ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံသာလျှင် ထွက်နေတော့လေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အိမ်ကိုအတော်လန့်နေသည်။ ဘုရား ... ဘုရား၊ အိမ် တကယ်ပဲ ရူးနေပြီထင်တယ်။ လူကို ချုပ်နှောင်ထားလိုထား၊ ပါးစပ်ကိုပါ မအော်နိုင်အောင်ပိတ်နဲ့၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလအထိ ချုပ်နှောင်ထားဦးမလဲမသိ။

ချစ်သားသည် ဘာမှပြောလို့မရသည်ဖြစ်ရာ ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံများသာ လုပ်နိုင်ပြီး အိမ်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်ခေါင်းခါလုပ်ပြနေမိသည်။

“ဆောရီးပဲ ကိုရယ်။ အိမ်တို့အဖြစ်ကို လူသိမခံချင်လို့ ဒီလိုယာယီထိန်းသိမ်းစားရတာပဲ။ အိမ် ရေချိုးပြီးမှ ကိုဆီလာစကားပြောမယ်နော် ... ဘိုင့်ဘိုင်”

အိမ်ကား တံခါးကိုပိတ်ကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။ ချစ်သားသည် ရေချိုးခန်းထဲမှာထားသော ရေသူမပုံ နာရီသေးသေးလေးဆီ ကြည့်မိသည်။ နာရီလက်တံက ညနေလေးနာရီကျော်ကို ညွှန်ပြနေသည်။

မိုက်ထဲကတော့ တော်တော်ဆာနေပြီ။ ရေလည်း သောက်ချင်နေသလိုပင်။ အိမ် ပြန်ဝင်လာရင်တော့ ရေသောက်ချင်တာ ပြောရမည်။ ဆာရင် ကိုယ့်ဘာသာ ယူစားရမယ့်ပုံတော့ မမြင်။ အိမ်က လာခွံကျွေးမယ်လို့ ပြောထားသည်။ သူများခွံကျွေးတာကို မစားတတ်သောကြောင့် စားဖို့ကို စိတ်ညစ်နေသည်။

ရေလည်းချိုးချင်သည်။ လူက အလုပ်ကပြန်လာသော အဝတ်အစားကြီးနဲ့ပဲ ရှိနေသေးရာ ညီးစိစိဖြစ်နေသည်။ အိမ်မှာနေရင် သရီးကွာတားဘောင်းဘီအဖွဖြစ်ဖြစ်၊ ဘောင်းဘီတိုဖြစ်ဖြစ် ဟောင်းတာကိုပဲ ရွေးဝတ်ကာ တီရှပ်ဆိုလည်း အဖွတော့သာ ဝတ်သဖြင့် အိမ်နေရင် အခုလို ချုပ်နှောင်ထားခံရတော့နေရထိုင်ရတာ ကျပ်တောက်မူးရေနေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ တံခါးပွင့်လာသည်။ အိမ်သည် အိမ်နေရင်း အင်ဒိုနီးရှားပါတီတံ ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားပါသည်။ အိမ်နေရင်းပေမယ့် မိတ်ကပ် ရေမွှေးတို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသည်။ အိမ်သည် မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေးတို့ကို အတော်ကြိုက်ကာ ဝယ်စုတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ လက် သည်းခြေသည်တွေကျ အရှည်မထား၊ ဆေးမဆိုးတတ်။ ခပ်တိုတို နဲ့ သဘာဝအရောင်အတိုင်း ထားပါသည်။ ထိုလက်သည်းခြေ သည်းတွေကိုတော့ ဖယောင်းယောင်လေး ဖြစ်နေစေဖို့ တစ်ပတ် တစ်ခါလောက်တော့ ဆိုင်မှာသွားအလှပြင်တတ်သည်။

မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတော့ ကြိုက်တာတွေ ရင် ဝယ်ပေမယ့် ရေမွှေးကျတော့ Crazy (ခရေစီး)တစ်မျိုးနဲ့ ဝယ်သလိုမျိုး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဘယ်လို Crazy လဲဆိုတော့ နာမည်ကြီး အဆိုတော် မင်းသမီးတွေထုတ်တဲ့ Brand (ဘရန်)မှန် သမျှ လိုက်ဝယ်စုတာမျိုးဖြစ်သည်။

ရေမွှေးဗီဂိုထဲမှာ Sara Jessica Parker (ဆာရာဂျက်ကီ ကာပါကား)ထုတ်တဲ့ ရေမွှေးရှိသည်။ Hilary Duff (ဟောလာနီ ဒက်(စ်))၊ Celine Dion (ဆီလင်းဒီယွန်)၊ Mariah Carey (မာရီယာ ကာရေး)၊ Halle Berry (ဟယ်လီဗယ်ရီ)၊ Britney

Spears (ဘရစ်တနီစပီးယား)၊ Christina Anguilera (ခရစ်(စ)တီး နား အင်ဂျွယ်ယား)၊ Victoria Beckham (ဗစ်တိုးရီးယားဘက်ခမ်း)၊ Kylie Minogue (ခိုင်လီမင်နော့)၊ Vera Wong (ဗီယာဝေါင်း)၊ Paris Hilton (ပဲရစ်ဟစ်(လ်)တန်) စသဖြင့်သော Celebrities (ဆီလီဘရီတီးစ်)တွေ ထုတ်သမျှ လိုက်ဝယ်စုတတ်သော စိတ္တဇာ တို့ အိမ် ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည်။ ရေမွှေးဗီဂိုဟာ ရေမွှေးဆိုင်တစ် ဆိုင် ဖွင့်နိုင်လောက်အောင် များပြားသော ပုလင်းတွေ အစီအရံ နှိပါသည်။ နာမည်ကြီး celebrities တွေရဲ့ ရေမွှေးတင်မက နာမည်ကြီး Dior (ဒီအော)တို့၊ Estee Lauder (အက်စတီး လော့ဒေါ)တို့၊ Chanel (ရှယ်နယ်)တို့၊ Shiseido (ရှီရှီးဒိုး)တို့၊ Lancome (လာကွန်း)တို့ စသဖြင့် ဝယ်ထားတတ်သေးသည်။

မျစ်သားသည် အိမ်ကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်နေမိသဖြင့် အိမ်က ရှိုးတီးရှန်တန်လိုလို ပြီးရင်း ...

“ဟီး ဟီး ... ဘာလဲ၊ အိမ် တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြားလှ နေလို့လားဟင်”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

မျစ်သား မျက်မှောင်ကြွတ် ခေါင်းခါပြရင်း မျက်လုံး အရောင်တွေဖြင့်သာ သူ့ပါးစပ်က ပလတ်စတာအညိုကို ချွေးမိုး

၆၈

ရှင်မိုး(အေးတက္ကသိုလ်)

ပြောမိသည်။ အိမ်ကလည်း ချစ်သား၏ အမူအရာတွေကို နားလည်ပါသည်။

“အိမ်ကို ကတိတော့ပေး၊ ကို အသံကျယ်ကြီးနဲ့ မအော်ပါဘူးလို့”

“.....”

“သေချာတယ်နော်၊ တကယ်မအော်ဘူးနော်”

“.....”

“ဒါဆို အိမ် ခွာပေးပြီ။ ခွာပေးပေးချင်း ကိုအော်လို့မတော့ အိမ်၊ ကိုရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကို စူပါဂလူးနဲ့ ကပ်လိုက်မှာ ... ဟီ ဟီ။ တကယ်မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့၊ အိမ် ရုပ်စုထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်။ serial killer (စီရီယယ်ကေးလာ) တွေက သူတို့ဖမ်းလာတဲ့လူကို မအော်စေချင်ရင် အိမ်ကပ်လုပ်တယ် သိလား”

ချစ်သားသည် အိမ် တကယ်လုပ်ရင် လုပ်မည်ထင်ကာ အကြောက်အကန့် ခေါင်းခါ၊ မျက်လုံးပြူးပြဲရသည်။ ရှေ့လို့ရတာမဟုတ်။ အိမ်ဟာ ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေပြီလားထင်ထင်ရသည်။ ဘယ်မှာများ ကြားဖူးလို့လဲ။ ကိုယ်နဲ့မပေါင်းနိုင်ဘူးဆိုပြီး အိမ်ကထွက်သွားတော့မယ့် ယောက်ျားကို မထွက်ခွင့်

အောင် ပလတ်စတာတွေနဲ့ကပ်ပြီး ချည်နှောင်ထားတယ်ဆိုတာ။ အခုဆို အဆိုးဆုံးက ဘိုထိုင်အိမ်သာပေါ် ထိုင်ခိုင်းထားတာသာ ဖြစ်တော့။ ဘယ်မိန်းမကများ အဲဒီလို စိတ်ကူးနဲ့ လုပ်ရဲမလဲ။ အိမ်ကတော့ လုပ်ရဲလေသည်။

“အား ...”

အိမ်သည် ချစ်သား၏နှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက် ကပ်ထားသည့် ပလတ်စတာအညိုရောင်ကြီးကို ခွာပစ်လိုက်သောအခါ အနည်းငယ် နာကျင်သွားသဖြင့် ချစ်သား အသံထွက်အော်မိပါသည်။

“ဝူး ... ခုမှပဲ အသက်ရှူဝတော့တယ်”

“ကိုကို နာခေါင်းပိတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှူမဝရမှာလဲ”

“ငါတော့ အဲဒီလို ခံစားရတာပဲ”

“ကိုက လျှောက်အော်တာကိုး”

“မင်း ပေါက်ကရဲတွေ လုပ်တယ်လေ”

“ကိုရာ ... ရန်မဖြစ်စမ်းပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ။ အိမ် ကိုနားလာပြီး စကားပြောချင်လို့ ရောက်လာတာပါ။ ရန်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ရေသောက်ချင်တယ်”

“အိုကေ ... အိမ် သွားယူလာပေးမယ်”

အိမ်ခန်းတွင်းရှိ တစ်ထပ်ရေခဲသေတ္တာအသေးလေးထဲမှာ ရေသန့်ဘူးတချို့နဲ့ ချောက်လက်ပြားတွေသာ ထားတတ်တာမို့ အိမ်သည် အိပ်ခန်းထဲက ရေခဲသေတ္တာမှာ ရေသန့်ဘူးကို ချက်ချင်း သွားယူပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းသောက် သီးနေဦးမယ်”

“ရပြီ ... ရပြီ တော်ပြီ၊ အတင်းပါးစပ်ထဲ ထည့်မနေတော့”

“ဗိုက်ဆာပြီလား”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ် ယူစားမလဲ၊ ခြေတွေလက်တွေ တုန် နောင်ခံထားရတာ”

“အိမ် ခွံကျွေးမှာပေါ့”

“သူများခွံကျွေးတာ ငါ မစားတတ်ဘူး”

“အိမ်က သူများမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုရဲ့မိန်းမပဲ၊ အိမ် ကွဲမပေးသရွေ့၊ ကိုကို အိမ်ထဲက ပေးမထွက်သရွေ့၊ ကိုကို တရားဝင်မိန်းမဟာ အိမ်ပဲ”

“အေးပါ အိမ်ရယ်၊ စကားနိုင် လုမနေပါနဲ့”

“ကို အဲဒီတခြားမိန်းမကို တော်တော် လိုချင်တာပဲလား ဟင်”

“အဲဒီလို မမေးပါနဲ့”

“ဟင် ... အဲဒီလို မမေးရအောင် ဘယ်လိုမေးရမလဲ၊ ကို အဲဒီမိန်းမကို လိုချင်နေတာပဲ”

“လိုချင်တာနဲ့ အတူနေချင်တာ မတူဘူး”

အိမ် တစ်ချက်ခိုင်းသွားပါသည်။

“ကိုယ် သူ့ကိုချစ်သွားလို့ပါ အိမ်၊ ကိုယ် ဒီလိုဖြစ်ဖို့လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။ မင်းကို ဘာကြောင့်ပဲ ယူခဲ့ ယူခဲ့၊ ကိုယ် စိတ်ထဲမှာ ထားတယ်။ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းမယ် စောင့်ရှောက်မယ်လို့ ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့သူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ် သူနဲ့ပဲ အတူနေချင်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ် လိုက်ရှာတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အမှတ်မထင်တွေ့ ခဲ့တာပါ။ ကိုယ် တကယ်ချစ်သွားတာပါ”

အိမ် မျက်ရည်အနည်းငယ် ဆုတ်ကန်သွားသည်ဟု ချစ်သား ထင်ပါသည်။ သနားတော့ သနားပေမယ့် အိမ်ကြည့်ရတာ ဇွတ်တရွတ်ကြီး လုပ်ရင်လုပ်မှာမို့ အေးအေးဆေးဆေးနားချပြီး လက်ခံအောင် ပြောယူရမည်ဟု တွေးမိပါသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ အိမ်က အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်အထိ ကလေးမရနိုင်လို့လားဟင်။ အိမ် ဘာမှမလုပ် ထားပါဘူး။ သူ့ဘာသာ မရသေးတာပါ။ ကိုကိုခေါ်ပြီး အိုဂျီဆီ အတူသွားရအောင်ဆိုတော့ ကိုက ရှက်တယ် မသွားဘူး ပြောခဲ့တယ်လေ။ အိုဂျီပြောတော့လည်း အိမ်မှာ ဘာမှမချွတ်ယွင်းဘူးတဲ့။ ကလေးရနိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို ပြောတာ။ တစ်ခုခုမှားနေရင် ကိုပဲ မှားနေတာဖြစ်မှာ။ အိမ်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး အိမ်။ ကလေးမရတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။”

“အိမ် အသိမိတ်ဆွေတွေက ပြောတော့ ပြောသား။ အိမ် ထောင်တစ်ခုဟာ နှစ်ကြာလာရင် ဘယ်သူမဆို အေးစက် လာတာပဲတဲ့။ ကလေးဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကပဲ လင်မယား နှစ်ယောက်ကို ပေါင်းစည်းထားဖို့ လုပ်ပေးနိုင်တာတဲ့။ အခုတော့ သူတို့ပြောတာမှန်တယ်။ တကယ်လို့ အိမ်မှာ သာ ကလေးနှစ်ယောက်လောက် ရှိနေရင် ကို အပြင်မှာ တခြားမိန်းမ ဘယ်လောက်တွေ့တွေ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာရင် ကလေးတွေမျက်နှာတွေပြီး ဒီစကားကို ပြောရက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။”

အိမ်က ကလေးမရှိလို့ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကို အတင်း ဆွဲပြောနေသဖြင့် ချစ်သားလည်း ဆက်အငြင်းမပွားချင်တော့။ အိမ်ကို မငြင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါ။ အိမ် ပြောတာလည်းဖြစ်ရင် ဖြစ်နိုင်မယ်ဟု တွေးမိ၍ပင်။

အိမ်ကို ထားခဲ့တော့မည်။ လမ်းခွဲတော့မည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားစဉ်က အကယ်၍သာ အိမ်နဲ့ ငါကြားမှာ ကလေးသံယောဇဉ်ရှိခဲ့ရင် ဆိုသော မေးခွန်းလည်း မကြာခဏ မေးမိဖူးသည်။ ငါ့ဆီမှာ သားလေး၊ သမီးလေး ဖြစ်ဖြစ်ရှိနေရင် ငါ ဒီလိုလုပ်ရက်ပါ့မလား။ အဖေအမေ မနုလင်တဲ ငါ့သားသမီး လေးတွေကို ကြီးပြင်းစေချင်ပါ့မလား။ “အချစ်” ငိုတဲ့ သာယာမှု တစ်ခုနောက်ကို လှိုက်ဖြစ်ပါ့မလား။

“အိမ် ပြောတာ အမှန်တွေ မဟုတ်လား ကို”

“ဘာကိုလဲ”

“ကလေးရှိခဲ့ရင်”

“အေးပါ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ် မငြင်းပါဘူး။ ကိုယ့်သွေး သားရှိရင် ကိုယ် ဒီလောက်ထိ ဥပေက္ခာလုပ်ရက်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် Sacrificed (ဆက်ကရိပ် မိုင်း) လုပ်ပြီး ကလေးဘဝ ကောင်းစားရေးပဲ ကြည့်မိမှပေါ့။

ကိုယ့်သားသမီးအပေါ် ချစ်ရမယ်ဆိုတာမျိုးတော့ ကိုယ့်လည်း သားသမီး မရှိသေးတော့ မခံစားတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေ ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့တာတွေကိုကြည့်ပြီး လူဆိုတာ ကိုယ့်ဥမု ကိုယ့်ဥဆိုပြီး အတ္တကြီးတတ်တာမျိုးကို နားလည်တယ်”

“ကို ထင်လား။ ကိုယ့်ရဲ့ကလေးမရနိုင်တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိမယ်ဆိုတာ”

“ဟာ ... အရေးထဲ ဘာလာပြောနေရတာလဲ”

“အိမ် သံသယဖြစ်မိတယ်၊ ကိုက အိုဂျီဆီ သွားမယ်ဆိုတိုင်း ငြင်းတော့ ...”

“ကိုယ်မှ မအားတာ၊ ဒီကိစ္စလေးအတွက် အချိန်မပေးချင်ဘူး။ ဘုရားပေးရင်ရမှာပဲ။ သူ့ဘာသာ မရတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ကို အသစ်ရှာတွေ့ထားတဲ့ မိန်းမနဲ့ရော ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်နေပြီလဲ။ မယူမနေရအဆင့် ဖြစ်နေလို့ကို အိမ်ကို ထားခဲ့တာလား”

“ဟာ ... ဟာ ... အိမ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့သူ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး။ သူနဲ့ကိုယ် ချစ်သူဖြစ်ကြ

ရုံရှိသေးတယ်။ သူကလည်း ကိုယ့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိနေတော့ ဒီလိုအခြေအနေကြီးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတာကို မလိုလားဘူး။ အိမ်နဲ့ကွာရှင်းပြီး လူလွတ်ဖြစ်မှ လက်ထပ်ချင်တယ် ပြောထားတာ။ ပြီးတော့ သူက သူဌေးဆိုတာနဲ့ လိုက်ကပ်ပြီး တွဲရအောင်လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေးနဲ့သူ စီးပွားရှာနေတဲ့ မိန်းကလေး။ နေနိုင်၊ စားနိုင်၊ သုံးနိုင်တဲ့ အဆင့်နဲ့ပါ။ သူ့ကိုဆို လိုချင်နေတဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့တာပါ။ အဲဒီထဲကမှ သူက ကိုယ့်ကိုချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာဟာ နယ်နယ်ရရ အချစ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး အိမ်။ သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ မှားတယ်လို့ ခဏခဏ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင်းကနေ ကိုယ့်ကိုမခွဲနိုင်တော့တာမျိုးပါကွာ”

ချစ်သားသည် တစ်ဖက်ကို ဖေးဖေးမမ ကြင်နာယုယခြင်းများစွာ၊ ချစ်ခြင်းများစွာတွေနဲ့ ဆက်တိုက်ပြောမိပါသည်။ အိမ်သည် မျက်လုံးအကြောင်သားလေးနဲ့ ချစ်သားကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

“မင်း ဒီလိုကြီးလုပ်နေတာ မကောင်းဘူး အိမ်။ ပြဿနာတစ်ခုကို သင့်တင့်အောင် ဖြေရှင်းသင့်တယ်။ ကိုယ့်ကို

ချုပ်နှောင်ခံရပြီး မထွက်သွားအောင် လုပ်မထားသင့်ဘူး။
မင်း ဘယ်လောက်ထိ ကိုယ့်ကို ချုပ်ထားနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ့်
အကြာကြီး ပျောက်နေရင် အလုပ်က မေးလာတော့မယ်။
မိတ်ဆွေတွေက မေးလာမယ်။ ကိုယ့်မိဘက အဝေးရောက်
နေလို့ လာမကြည့်နိုင်ပေမယ့် ဆွေမျိုးတွေက မေးလာတော့
မယ် ... ကဲ”

ချစ်သားသည် စကားအဆုံးမှာ “ကဲ”ဟု အဆုံး
သတ်လိုက်ပြီး ဘာတတ်နိုင်သေးလိမ့်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အိမ်ကိုကြည့်
လိုက်ပါသည်။

အိမ်က မဖြူ။ ချစ်သားတွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
သုံးယောက်ရှိသည်။ ချစ်သားက အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီး
ကိုချစ်ဦးက US မှာ၊ အခြေချနေထိုင်သည်မို့ အနေဝေးနေသည်။
အစ်မလတ် “သမီးချော” ကတော့ မန္တလေးတွင် နေထိုင်နေသည်
မှာ မန္တလေးသားနှင့် အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ယောင်နှောက်
ဆံထုံးပါသွားခဲ့သူ။ ချစ်သား၏မိဘတွေကတော့ ခုလောလော
ဆယ် အစ်ကိုကြီးမိသားစုတို့က အလည်အပတ် ခေါ်ထားသဖြင့်
US ကို သွားလည်နေပါသည်။ ခြောက်လကြာရင် ကြာမည်။
တစ်နှစ်ထိနေရင် နေမည်ဟု သိထားပါသည်။

အိမ်ဘက်မှာကျတော့ ဒီတိုင်းပင်။ အိမ်က တစ်ဦး
တည်းသော သမီးမို့ထားတော့။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ သမီးဖြစ်
သူ အိမ်ကို စိတ်ချရပြီဆိုတာနဲ့ ကမ္ဘာပတ်နေတာ ခဏ ခဏ။

တော်ကြာ စင်ကာပူ၊ ဗန်ကောက်၊ မလေးရှား။
တော်ကြာ ဟောင်ကောင်၊ တော်ကြာ တရုတ်ပြည်။ တော်ကြာ
အင်္ဂလန်၊ ဩစတြေးလျား၊ အမေရိကား စသဖြင့် တိုးရစ်(စ)လုပ်
သွားလိုက်။ အမျိုးတွေခေါ်လို့ သွားလိုက်နဲ့။ သွားစရာမရှိရင်
ဗုဒ္ဓဂါယာတဲ့။ ရံအောင်သွားလိုက်သေးသည်။ ဒီတော့ ခုတစ်ခေါက်
လည်း ဂျာမနီမှာ သံရုံးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ အမျိုးအဆွေ
တစ်ယောက်က ခေါ်လိုဆိုကာ ထွက်သွားကြသည်မှာ မနေ့တစ်နေ့
ကလေးတင်။ ဒီတော့ အိမ် ထင်တိုင်းကြံခွင့် ရနေလေသည်။
မိဘတွေ ဘယ်ဘက်ကမှ မရှိတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ ဘာ
ဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း သိကြမှာမဟုတ်၍ အိမ် လုပ်ချင်သလိုတွေ
လျှောက်လုပ်နေတာဖြစ်သည်။

“အဲဒီမိန်းမရဲ့ မိဘတွေကလည်း သူတို့သမီး အပျိုအရွယ်
လေးဟာ တစ်ခုလပ်ယောက်ျားကြီးနဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး ညားကြ
တော့မှာကို လက်ခံမှာမို့လား၊ ကိုကတော့ အကြီးကြီးနဲ့
အိမ်ကို ကွဲသွားလိုက်ရော။ တကယ်ကွဲပြီးကွာပြီးမှ ဟိုမိဘ

တွေက သဘောမတူပါဘူး ဘာညာဖြစ်လာရင် ကိုလည်း
မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်နေမယ်နော်”

အိမ်သည် ချစ်သားကို တမင် “မျောက်”နဲ့နှိုင်းပြီး
ရွဲ့ပြောလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း ချစ်သား သိလေသည်။ တကယ်တော့
အိမ်စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတော့ ဖြစ်နေပါမည်။ သို့သော် အိမ်က ရူး
သလို၊ ကြောင်သလို ဟန်ဆောင်ကာ သူ့ကို တမင်ချုပ်နှောင်ထား
တာဖြစ်မည်။

ဘယ်မိန်းမမဆို ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲ ပစ်သွားမည့်
ယောက်ျားကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နေနိုင်မည်မထင်။ အိမ်ကတော့
ဘာသဘောနဲ့ ဟန်ဆောင်ကောင်းနေသည် မသိပါ။

“သူ့မှာ မိဘမရှိတော့ဘူး အိမ်”

“ဪ ... ဟော် ... မိမရှိ ဘမရှိနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊
လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်နေတဲ့သူကိုး”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး အိမ်။ မိဘတွေက သူ ခုနစ်
တန်း၊ ရှစ်တန်းအရွယ်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွား
ကြတာ။ အမွေတွေကို ဦးလေး၊ အဒေါ်တွေက ဝိုင်းထိန်း
ပေးရင်း သူ့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ ခြေထောက်
ပေါ် သူ့ရပ်နိုင်ချိန်ကျမှ သူတို့လက်အောက်က ထွက်ခဲ့တာ

ဆိုပေမယ့် ခုထိ သူ့အဒေါ်ရဲ့မျက်စိအောက်မှာ နေထုန်း
ပါ။ သူ့အဒေါ်နဲ့သူဟာ တိုက်ခန်းတွဲတစ်တွဲထဲမှာပဲ အပေါ်
ထပ် အောက်ထပ် နေနေတာပါ။ သူကလည်း တစ်ယောက်
တည်း နေချင်သလို နေနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွေနှီးမျိုး
စပ်ခေါ်ထားတဲ့ အဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်”
“ဒါဆို သူ့အဒေါ်က သူ့အိမ်ထောင်ရေးမှာတော့ ဝင်ပါမှာ
ပေါ့”

“ကိုယ်တို့ ဒါကို အသေအချာ တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ။ အားလုံး
လက်ခံလာတဲ့အထိ ကြိုးစားမှာပါ”

“စိတ်ကူးနဲ့ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်တာမျိုးပေါ့”

“အိမ် ... ကိုယ့်ကို လိုက်ခန့်မနေပါနဲ့။ ကိုယ် စိတ်ချမ်း
သာတာကို လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလားကွာ”

“အိမ်နဲ့နေတော့ရော ကိုကို ဘာတွေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်
အောင် ဒုက္ခပေးနေလို့လဲ။ နှိပ်စက်နေလို့လဲ။ အိမ် ... ကို
ကိုကောင်းကောင်းပြုစုတာပဲ။ ရိုသေသမှုလည်းရှိတာပဲ။
ဘာမှလဲမချုပ်ချယ်ဘူး၊ ကြိုက်တာလုပ်ခွင့်ပေးတာပဲ။ ကဲ ...
အဲဒါ ဘာတွေများ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို စိတ်မချမ်း
သာအောင် လုပ်ထားတာမျိုးပါနေလဲ”

အိမ် ချက်ချလက်ကျ ပြောတော့လည်း ချစ်သားမှာ ပြန်ပြောစရာစကား မဲ့သွားပါသည်။ အိမ်နဲ့အတူရှိစဉ်ကာလမှာ သူ့တွင် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ခဲ့တာတော့ မှန်ပါသည်။ အိမ်ကိုမချစ်သော်ငြား သိယောဇဉ်ရှိပါသည်။ ခင်မင်ပါသည်။ အိမ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အတွက် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရဲ့အကြံပေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူနဲ့ ငြင်းခုံ စကားနိုင်လှဘက် (အထူးသဖြင့် ဘောလုံးပွဲတွေ အတူကြည့်ဖြစ်ကြရင်) ပြိုင်ဘက် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ တကယ်ချစ်မိသွားသော “မေပျိုငယ်သွေး” ဆိုသည့် မိန်းကလေးနဲ့ မဆုံခင်အထိ သူ့ စိတ်လက်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်ကိုတော့ မငြင်းနိုင်ပါပေ။

“ကဲ ... ကိုလည်း ဗိုက်ဆာရောပေါ့။ အိမ် ထမင်းလာခွဲ မယ်”

“မခွဲနဲ့။ ငါ မစားဘူး”

“အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ မဟုတ်ဘူး။ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်။ ဒါ ချိုးခန်း အိမ်သာကွ၊ ဘယ်သူက စားဝင်မလဲ”

“နေရာတော့ မရွေးပေးနိုင်ပါဘူး။ ကံက အိမ်အတွက် နှစ်ခါပဲ ကောင်းနိုင်မယ်။ သုံးခါတော့ ကံကောင်းဖို့မဖြစ် နိုင်ဘူးလေ။ ဒီတစ်ခါ ကိုကို ဖြည့်ပေးလိုက်ရင် ကို တကယ်ပဲ ဒီအိမ်ထဲက ထွက်သွားလို့ ရတော့မှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာတယ်။ ငါကလည်း အခြေအနေပေး ရင် တစ်စက္ကန့်တောင် မဆိုင်းဘူး ပြေးမှာပဲ”

အိမ်သည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်သွားပါသည်။ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ ချစ်သားတစ်ယောက်လည်း ဆာလောင်မှု၊ စိတ်ရှုပ်မှု တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

* * *

အိမ်သည် သေတ္တာနဲ့အပြည့် ပြင်ဆင်ထားသော
ကိုရဲ့အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေကို အကုန်ပြန်ထုတ်ကာ
အသေအချာ ပြန်ထည့်နေသည်။

“ဒါမှ မတော်တဆ ထွက်ပြေးခဲ့ရင် သူ့မှာ ဘာမှပါမသွား
မှာ။ ဘာ မှတ်ပုံတင်၊ ဘာပတ်(စ်)ပို့၊ ဘာကားဆောင်
လိုင်စင်၊ ဘာဖုန်းမှ မပါဘဲ သွားပေါ့။ ဘယ်သူနေနိုင်မလဲ
တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ရအောင် ငါ့ဆီမှာ ပြန်လာတောင်
ရမှာပဲ။ အဲဒီကျ တစ်ခါပြန်ဖမ်းထားလိုက်ရအောင်။”

အိမ်သည် တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း အားထု
အကျအန စိန်ထည့်၊ ပတ်(စ်)ပို့၊ မှတ်ပုံတင်၊ လိုင်စင် စတာတွေ
ကိုလည်း သိမ်းနေကျ အံ့ဆွဲထဲ ပြန်သွပ်ပိတ်သိမ်း။

ထိုသို့လုပ်နေစဉ် အမှတ်မထင် ကိုရဲ့မိုတိုင်းလ်ဖုန်း
မြည်လာသည်။

အိမ်သည် အရင်ကဆို ကိုကို ယုံလှသည်ဖြစ်ရာ
သူ့ဖုန်းကို ဘယ်တော့မှ မစစ်၊ သူ့အီးမေးလ်လည်း ဘယ်တော့မှ
နှိမဖတ် (သူ့ရဲ့ password ကို သိထားတာတောင်) သူ့စားပွဲ
ကိုလည်း ရှင်းလင်းဖုန်သုတ်ပေးရုံကလွဲရင် ဘယ်ဟာကိုမှ သတိ
ထား မရှာဖွေ၊ မစပ်စုစာတ်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ ကိုမှာ နောက်ထပ်
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ affair (အ(ဖ)ဖ)ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရ
တော့ အိမ် အားလုံးကို စစ်ဆေးရတော့မည်။ စပ်စုရတော့မည်။
ဝင်ပါရတော့မည်လို့ စဉ်းစားလိုက်ကာ ဖုန်းကိုယူ၍ ကြည့်လိုက်
သည်။ ခေါ်နေသူ၏အမည် ပေါ်နေလေရာ “ငယ်” ဟု ဖတ်လိုက်
ရလျှင် အိမ် ချက်ချင်း သိချင်သွားပါသည်။ အိမ်မမေးခဲ့မိဘူး။
ထို့ရဲ့တခြားမိန်းမဟာ “ငယ်”ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လား။

ဘယ်သူမှန်း မသိပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်က
ဖုန်းခေါ်သည်ဖြစ်ရာ အိမ်သည် ဖုန်းကိုလက်ခံနားထောင်လိုက်ပါ
သည်။

“ကိုကြီး”

အံ့မယ် ... ဖုန်းကို လက်ခံနားထောင်လိုက်တာနဲ့ မမေးမခမ်း တစ်ခါတည်း “ကိုကြီး” လုပ်လိုက်တာပါလား။ ဒီဖုန်းကို ဘယ်တော့မှ တခြားလူ မကိုင်ဘူး။ ချစ်သားဆိုတဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ ကိုင်တတ်တယ်ဆိုတာ သိထားတယ်ပေါ့လေ ... ဟင်း ဟင်း။

“ကိုကြီး ... ငယ်ပါ”

“သိပါတယ်၊ ဖုန်းမှာ ‘ငယ်’ လို့ နာမည်ပေါ်နေတာပဲ။ ဘာမသိစရာရှိလဲ”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်”

အိမ်အသံကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရတော့ အံ့သြပြီး တဟင်ဟင် ... တရှင်ရှင်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ သိပြီး မဟုတ်လား။ ချစ်သားဆိုတဲ့လူမှာ တရားဝင်မိန်းမလည်းရှိတယ် သူလည်း ဒီဖုန်းကို အချိန်မရွေး ကိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိပြီးလား ခိုးလည်းစားသေး။ ညည်းညည်းဆိုးဆိုတဲ့ အစားထဲကပဲ။

“ကျုပ်နာမည် ရှင်သိပြီးရောပေါ့”

“မလှလှအိမ်”

“ဟုတ်ပါ”

“ငယ်က ... ငယ်က ...”

“ပြော ... ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်အပြည့်အစုံပြော။ ကျုပ်က တော့ ချစ်စနိုးနဲ့ ငယ်လို့ အဖျားဆွတ် မခေါ်နိုင်ဘူးနော်”

“ကျွန်မ မေပျိုငယ်သွေးပါ”

“အိုး ... သိပ်လှတဲ့ နာမည်လေးပဲ”

“ကျေးဇူး ...”

ရှုံ့ပြောလို့ ပြောမုန်းမသိဘဲ ကျေးဇူးတင်နေရှာသေး သော မိန်းကလေးကို အိမ် စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်၍ ကဲ့ရဲ့နေမိသည်။ အသံလေးကတော့ သာပါရဲ့။ ရုပ်က ဘယ်လိုနေမလဲတော့ မသိဘူး။ တချို့က ရုပ်ချောပေမယ့် အသံမသာဘူး။ တချို့ကျ တော့လည်း အသံသာပေမယ့် ရုပ်မချောဘူး။ နှစ်ခုလုံး ပြည့်စုံ နေရင်တော့လည်း ကုသိုလ်ကောင်းလှချည်ရဲ့လို့ ချီးကျူးရမှာ ပေါ့လေ။ အိမ်တို့ကတော့ သူများတွေက ချောတယ် လှတယ် ပြောရလောက်အောင် လှပေမယ့် အသံကတော့ သိပ်ထူးထူးခြား ခြားကြီး သာယာနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သိမ်ပြီးကျယ်လောင် စူးရှနေတဲ့ အသံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ ဩနေတဲ့ အသံလည်းမဟုတ်။ တိမ်ဝင်အိညောင်နေတဲ့ အသံမျိုးလည်း မဟုတ်။ သာမန်ရိုရိုးရိုစဉ် အသံမျိုးနဲ့ပါ။ မေပျိုငယ်သွေးကတော့ အဆိုတော် လုပ်စားရ လောက်အောင် အသံသာပါသည်။

“ကဲ ... ပြော၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်မ ဟန်ဆောင်မနေတော့ပါဘူး။ ခုချိန်လောက်ဆို မလှလှအိမ်လည်း ကျွန်မတို့အကြောင်း သိပြီးရောဗေါ့”

အဲမယ် တယ်ဟုတ်ပါလား။ သတ္တိကတော့ မခေဘူး။ ဦးချစ်သားနဲ့ တိုင်ပင်ထားပြီးပုံရတယ်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ငါ အိမ်ကကိစ္စတွေရှင်းပြီးထွက်လာပြီ၊ အားလုံးရှင်းပြီးနေပြီလို့ အချိန်အချက်လုပ် ပြောထားကြပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် မလှလှအိမ် သိပြီးရောပေါ့တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလေ။

“ဟုတ်ပြီ၊ သိတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရှင်ကို ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့ဆဲဆိုရမှာလား”

“မလှလှအိမ် အဲဒီလို မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“အဲမယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ခါလဲ၊ ရှင်နဲ့ကျုပ် တွေ့တောင် မတွေ့ဖူးဘူး”

“ကိုကြီး ပြောပြပါတယ်။ မလှလှအိမ်က အလွယ်တကူ ဒေါသမဖြစ်တတ်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ စိတ်ထားနူးညံ့တယ်၊ သူများကို ယုံလွယ်တယ်၊ စိတ်သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ အားလည်းနာတတ်တယ်၊ ရန်ဖြစ်ရတာကိုလည်း ရှက်တတ်တယ်တဲ့”

“အိုး ဟိုး ... အကောင်းတွေကြီးပါလား။ လာဖားမနေနဲ့ နော်၊ ဖားလို့လည်း ဘာမှမထူးဘူး”

“ပြီးတော့ မလှလှအိမ်ကသာ ကျွန်မကို မမြင်ဘူးတာပါ။ ကျွန်မက မလှလှအိမ် ကိုကြီးရုံးခန်းကို လာတဲ့အခေါက် တွေမှာ နှစ်ခါလောက်တော့ မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ မလှလှအိမ် ရုပ်ရည်နဲ့ အဆင့်အတန်းကိုကြည့်ပြီးတော့ ကိုကြီး ပြောပြ ထားတာတွေကို လက်ခံထားတာပါ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ မဖားနဲ့လို့၊ ဖားလည်း ကျုပ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံးကို သူများလက်ထဲ ထည့်ပေးနိုင်လိုက်တဲ့ အထိတော့ မရက်ရောသေးဘူးနော်”

“ဟင် ... ရှင် ... ဘာရယ်”

“ကျုပ်ရဲ့ယောက်ျား ဦးချစ်သား၊ ဒီအိမ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ထွက်မသွားသေးဘူး ... ဟီ ဟီ”

အိမ်သည် ထိန်းထားတဲ့ကြားက အနည်းငယ် အသံထွက် ရယ်မိသေးသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အပိုင်တွက်ပြီး အကွက်ချ စီစဉ်ထားတာ။ ဒီအချိန်မှာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးနေလဲ၊ ဘယ်နေရာကို ထွက်သွားနေပြီတွေ တိုင်ပင်ဇား

တာ။ သိကိုသိတယ်။ အခုတော့ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက် ဖြစ်သွားရှာပြီ။ အိမ်က သူတို့မထင်မှတ်တဲ့ အကွက်ကနေ ခုခံ ကာကွယ်ထားခဲ့နိုင်တော့ ကျေနပ်ပြီး ရယ်ကိုရယ်ချင်နေပြီ။

“ကိုကြီး ... ကိုကြီးက သူ့ပြောထားတော့ မလှလှအိမ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ထွက်လာမယ်။ သူ သီးသန့် ဝယ်ထားတဲ့ ကွန်ဒိုအခန်းမှာ သွားနေနေမယ် ဆိုလို့”

“ဒီမှာ မှတ်ထား မေပျိုငယ်သွေးရဲ့။ ယောက်ျားဆိုတာ တွေ့ရင်တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး ပြောတတ်ကြတာ လေ။ မယုံနဲ့ ... မယုံနဲ့။ ယုံလို့ ပုံအပ်မိရင်တော့ မှားသွား မယ်”

“ကိုကြီးက အဲဒီလိုလူစား မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ ကျုပ် အသက်သုံးဆယ်နဲ့ ဦးချစ်သားအသက် သုံး ဆယ်တစ်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ရှင့်အသက်ကရော ဘယ် လောက်ရှိမလဲ။ ခန့်မှန်းရရင် အလွန်ဆုံး နှစ်ဆယ်ကျော် ပေါ့။ အေး ... အဲဒီ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ ကို ယှဉ်ပဲယှဉ်ကြည့်ဦး။ လူ့လောကထဲကို ဆယ်နှစ်လောက် ပိုစောရောက်တာနဲ့တင် ဘဝရဲ့အတွေ့အကြုံတွေက ပိုသွား ပြီ။ လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ မယုံသင့်ဘူးကွယ်”

အိမ်သည် မေပျိုငယ်သွေး ဧဝေဝါဖြစ်သွားအောင် ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ခန်းနဲ့ ဆက်ရက် ရေချိုးခန်းထဲရှိ ကိုကလည်း တစ်ခါထပ်သောင်းကျန်း နေပြန်သည်။ ပါးစပ်ကို အညှိရောင်စိတ်(ပ)ပလတ်စတာကြီး ဆွဲခွာပေးထားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အိမ်နာမည်ကို ထပ်မံ အော်ဟစ်ခေါ်နေသည်။ အိမ် ဖုန်းတောင် ပြောင်အောင် မပြောရ တော့။ ကို ဘာများဖြစ်နေသလဲ။ ဗိုက်များ ဆာလို့လား။

“ဘာလဲဟင် ... ဘာသံတွေလဲ”

ဖုန်းက လိုင်းကောင်းချင်တော့လည်း စွတ်ပြီးကောင်း နေကာ ဒီဘက်မှာ အော်ဟစ်နေတဲ့အသံကို တစ်ဖက်ကတောင် သိသွားကြားပုံရသည်။ မေပျိုငယ်သွေး စူးစမ်းသလို မေးလာသည်။

“ကျုပ် တိဗီဖွင့်ထားတာ အဲဒီထဲကအော်တဲ့ အသံလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က အကူအညီ တောင်းတဲ့အသံမျိုးနဲ့တူတယ်”

တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဝူးဝူးဝါးဝါး ကြားရတာတောင် အယ်လိုအသံဆိုတာကို ခန့်မှန်းနိုင်သတဲ့။ တယ်တော်တဲ့ မိန်း ကလေးပဲ။ ရဲဉာဏ်မှာ နဲ့တောက်ဝင်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အသံ တွေကို ခွဲခြားတတ်လို့။

“ကဲ ... ဘာထပ်ပြောချင်သေးလဲ၊ ပြောစရာမရှိရင် ဖုန်းချတော့မယ်”

“မလှလှအိမ်ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနောက်ဆုံးပြောပြချင်တာက ကိုကြီးဟာ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို အိမ်ထောင်ရှိမှန်း သိသွားတာတောင် ရှောင်မသွားနိုင်လောက်အောင် ချစ်သွားလို့ပါ။ ရှေးရေစက်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ...”

အိမ်သည် ကောင်မလေးစကားကြောတွေရှည်ပြီး ချစ်ခြင်းငိုကာဖွဲ့ပြနေသည်ကို ဆတ်နားမထောင်ချင်တော့သည် ဖြစ်ရာ ...

“ကဲ ... ဒါတွေပဲ ပြောမှာလားဟေ့၊ ဒါဆိုလည်း နောက်မှတစ်ခါ ဖုန်းထပ်ခေါ်တော့။ ကျုပ်မအားဘူး၊ တာတာ”

ဟု စကားဖြတ်ချပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပါသည်။

ထပ်ခေါ်နေမှာစိုး၍ ကိုဖုန်းကို အပြီးပိတ်ချလိုက်သလို အိမ်ဖုန်း၏ပလပ်ကိုလည်း ဖြုတ်ချထားလိုက်ပါသည်။ ဟီဟီ ကြိုက်သလောက်ခေါ်တော့၊ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘူးမှတ်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ တစာစာ အော်ခေါ်နေသော ကိုဝတ်တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်ပါသည်။ ကိုက အိမ်ကိုမြင်မှ အော်တာရပ်လေသည်။

“ငါ့ဖုန်းကို မင်း ယူပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဖုန်းမြည်သံ ကြားတယ်။ မင်းလည်း စကားပြောနေတဲ့အသံ ကြားတယ်”

“သိနေရင် ထပ်မေးမနေနဲ့လေ”

“ဖေ့ကို မင်း ဘာတွေရန်တွေ လိုက်လဲ”

“ဪ ... ဒီအချိန် ဖုန်းဆက်ကို ဆက်မယ်လို့ အချိန်အချက်ရှိပြီးသားကိုး။ အကျအနက် ဒီစဉ်ထားတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ ကိုရောတစ်ခါတလေကျ ထင်သလို ဖြစ်မလာတတ်ဘူးနော်။ အဲဒီအခါကျတော့လည်း ဖြစ်လာတာကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား”

“အိမ် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မင်း သူ့ကို ရန်တွေလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အို ... ဘုရားရှေး အိမ်ရပ်ကိုပဲကြည့်ဦး။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖက်ရန်ဖြစ် အော်ဟစ်ဆဲဆိုရလောက်အောင် အောက်တန်းကျတဲ့ ရုပ်မျိုးလား။ ပတ်ဝန်းကျင်က အသိခံပြီး လင်လှရမှာ ရှက်စရာကြီး”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာတွေ အကြာကြီး ပြောနေတာလဲ”
 “ဒီလိုပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခုမှစပြီး စကား
 ပြောဖူးကြတာဆိုတော့ မိတ်ဆက်နေကြတာပေါ့”
 “အိမ် ... မင်း ငါ့ကို ဒီတိုင်းထားမှာလား။ ငါ့ ညောင်း
 လည်းညောင်းလှပြီ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာမို့ ချမ်းလည်းချမ်း
 တယ်။ ဗိုက်ကလည်းဆာတယ်”
 “ဒီတိုင်းထားမှ ဖြစ်မှာလေ။ ကိုက လွှတ်ပေးလိုက်တာနဲ့
 စောင်းက လွှတ်လိုက်သလိုပဲ ...”
 “ငါ့ကို မြင်းနဲ့မနှိုင်းနဲ့”
 “အဲဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရှေးခေတ်ထဲက စကားလုံး
 တွေ ဖန်တီးထားတဲ့ လူတွေကိုပဲ အပြစ်တင်တော့လေ။
 စကားလုံးတွေမှ အများကြီး။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းတာတွေ ပါ
 နေတာပဲ။ ‘မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်သလို’ တဲ့။ ‘သောင်ဖြင့်
 လွတ်တဲ့ခွေးလို’ တဲ့။ ‘ချိုကုပ်ရှိရာ ချိုပဲလား’ တဲ့။ ‘ငါးနဲ့
 နှစ်ကောင်ဖမ်းတယ်’ တဲ့။ ‘ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်’ တဲ့
 ‘လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို’ တဲ့။ ‘မြေမသေ တုတ်မစိုက်’
 တဲ့။ ‘ဂူတစ်ဂူထဲ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မအောင်းဘူး’ တဲ့
 အင်း ... ဘာတဲ့ ရှိပါသေးတယ်၊ အများကြီးပဲ။ မီး-

ဖျားတင် မေ့နေတာ ခြောက် ... ခြောက် ... ဟိုဟာ ...
 ပေတစ်သီး ... ကျိုး ...”
 “အိမ် ... အိမ် ... အိမ် တော်ကွာတော်။ တော် ... မင်းကို
 မြန်မာစကားလုံး အဘိဓာန်တွေ ရွတ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်
 ဘူး”
 အိမ်သည် တတ်သမျှ မှတ်သမျှလောက် ရွတ်နေဆဲ
 တန်းလန်း ပြီးတောင်မပြီးသေးစင် ကို ဖြတ်အော်လိုက်သော
 ကြောင့် “ကျိုး ...” မှာတင် ရပ်သွားရပေမယ့် ဆက်ပြီး တိုးတိုး
 လေးခိုးပြီး ...
 “ကျိုးတစ်သားတဲ့”
 လို့တော့ ရအောင် ဆက်ပြောလိုက်သေးသည်။
 “ငါ့ကို ဒီလိုကြီးထားတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”
 အိမ်သည် မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ဟန်
 နဲ့ ပန်းသား အသာတွန့်မိ၏။
 “ကို ... ဆာရင် တစ်ခုခု လာခွံကျွေးမယ်”
 “အိမ်သာပေါ်ထိုင်ပြီး မစားဘူး”
 “သိပ်ဗိုက်ဆာလာရင် အမှိုက်ပုံနားလည်း စားမိမှာပဲ။
 ပုပ်ပွနေတဲ့ အလောင်းကောင်နားလည်း စားမိမှာပဲ။ ကို

စားစား မစားစား အိမ်ကတော့ အတင်းလာခွံကျွေးမယ်။
ကိုကိုတော့ အသေမခံနိုင်ဘူး”

အိမ် ဖျတ်ဆို တံခါးပိတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းထဲ ဆင်းလာ။ ထမင်းနဲ့ ဟင်းထချို ပုံထည်
(သိပ်များများတော့ မဟုတ်၊ သူက စိတ်ကောက်ပြီး အဆာပြေ
ရုံစားမှာလို့ ထင်တယ်)။ ဇွန်းတပ်ကာ ပြန်တက်လာသည်။

တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်လျှင် ကိုက အိမ်ကို မျှတ်လုံးပြန်
၍ ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ဟဲ ... ပါးစပ်ဟ”

ကိုက ပါးစပ်ကြီး စေ့ပိတ်ကာ ခေါင်းခါပြီး ရှောင်
သည်။ အိမ်က ထမင်းဟင်းကို အကျအန တစ်ပါတည်း ဇွန်းထဲ
ပါအောင်ခပ်ကာ ကိုပါးစပ်ရှေ့ အတင်းတစ်ခဲ လုပ်ပြ၏။ ဟင်း
ဟင်း ... ဒီလောက် ဟင်းနဲ့လေးမွေးနေတာ။ သူ ဘယ်လောက်
ခံနိုင်မှာလဲ။ သူ့အဖြိုက် ဝက်သားကို ခရမ်းချဉ်သီးအနစ်လေး
ငရုတ်သီးအနစ်လေးနဲ့ ဆီသတ်ပြီး ရေဆီနဲ့ ချက်ထားတာ
ကိုက ဘယ်ဟင်းစားစား ခြောက်သွေ့နေရင်(ဥပမာ ... ငါးကြေ
တို့ ကြက်သားကြက်တို့)သိပ်မကြိုက်တတ်။ ဟင်းတိုင်း ဆီသီး
မစားသော်လည်း အနှစ်ကိုတော့ တော်တော်ကြိုက်လေသည်။

အနှစ်များများပါမှ ကြိုက်သည်။ အိမ်ကတော့ အဆီအနှစ် သိပ်
မကြိုက်လှပဲ ကြော်တာတို့ ပိုကြိုက်သည်။ ငါးကြော်၊ ငါးဖယ်ငါး
ဆုပ်ကြော်၊ ကြက်သားကြော်တို့ဆို အိမ်က ထမင်းနဲ့မစားလည်း
မကြာခဏ ယူယူစားတတ်တာမို့ ကိုကတောင် ...

“ဆီကြော်တွေ တော်တော်စားနော်။ အခုက ယေသေးလို့။
လေးဆယ်နားနီးလာရင် မင်းတစ်ကိုယ်လုံး အဆီတက်
နေလောက်ပြီ”

ဟူ၍ပင် သတိပေးတတ်သည်။

“လိမ္မာတယ် ... စားပြီ”

နောက်ဆုံးတော့ ကို ပါးစပ်ဟပေးလိုက်ရလေရာ
အိမ်လည်း ဝမ်းသာအားရ ခွံကျွေးလိုက်ရသည်။

“အများကြီး မစားဘူး ... တော်ပြီ။ ငါ ဒီထဲမှာ စားဖို့
လုံးဝမစဉ်းစားဘူး။ မင်း အတင်းလာကျွေးလို့ တော်ပြီ
တော်ပြီ။ ရေသောက်မယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ကို စောင်ပါးတစ်
ထည်ဖြစ်ဖြစ် လာခွိုပေးထား၊ ချမ်းလာပြီ”

ငါးလတ်လောက် စားပြီးသောအခါ ဆက်မစား
တာ။ အိမ်လည်း အတင်းခွံမကျွေးတော့။ သူ ဒီလောက်ပဲ စား
သော်လို့ သိရှိသိပြီးသားလေ။ အိမ် သူ့အလိုအတိုင်း ဘောင်ပါး

တစ်ထည် သွားယူပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလုံအောင် အသေအချာရှိ
ပေးထားလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ အိမ် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ တံခါးပိတ်
ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

* * *

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ နာရီလက်တံ တရွေ့ရွေ့သွားနေ
သည်ကိုသာ ငေးကြည့်နေစဉ် ရေချိုးခန်းတံခါး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ
ပြန်သည်။ အိမ်တစ်ယောက် ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ပန်းအိုးအလှတင်သော
စားပွဲအသေးလေးသယ်ပြီး ဝင်လာသည်။

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ခဏစောင့်လေ။ ကို ပျင်းနေမှာစိုးလို့”

ပြောပြီးလျှင် စားပွဲကို ချစ်သားနဲ့ရှေ့တည်တည်မှာ
မလိုက်သည်။ ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။ ပြန်ဝင်လာတော့ လက်ထဲ
Portable DVD (ပေါ့ထ်တောတယ်လ်ဒီဗီဒီ) စက်လေး ပါလာ
သည်။

ဆယ်လက်မအရွယ် ဒီဗီဒီစက်လေးက Laptop (လက်(ပ)တော့(ပ))ပုံစံလေးနဲ့ သွားလေရာ သယ်သွားလို့ရသည်။ Philips (ဖစ်လစ်(ပ)(စ))တံဆိပ် စက်လေးကို သူနဲ့အိမ် စင်ကာပူကို တစ်ပတ်အလည်သွားစဉ်က ဝယ်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲ ချောင်းသာလောက်ဖြစ်ဖြစ်သွားရင် အိမ်ကကားပေါ် ထိုစက်လေးသယ်လာပြီး ဒီဗီဒီကြည့်ကာ လိုက်ပါတတ်သည်။

ထိုစက်လေးကို ချစ်သား ရှေ့တည့်တည့်က စာနဲ့လေးပေါ် တင်လိုက်ပြီး အိမ်က ဒီဗီဒီတစ်ချပ် ထည့်လိုက်တယ်သည်။

“ငါ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်ကားမှကြည့်ဖို့ စိတ်မပါဘူး အိမ်”

“ဪ ... ကြည့်ပါဆိုနေမှ”

စစ်ချင်းပေါ်လာသော ရုပ်ပုံကို မြင်လိုက်ရတော့ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကျင်းပစဉ်က ရိုက်ကူးထားသော ဒီဗီဒီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတုန်းကတော့ အိမ်အလိုကျ တစ်ခါ အတူကြည့်ဖူးပေမယ့် နောက်ပိုင်း ထပ်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ အိမ်ကတော့ မကြာခဏ ကြည့်နေတတ်ကြောင်း ချစ်သား တွေ့ပါသည်။

မင်္ဂလာပွဲကို လက်မှတ်ထိုးတစ်ပွဲ၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတစ်ပွဲ၊ ဧည့်ခံပွဲတစ်ပွဲ၊ ညစာစားပွဲတစ်ပွဲ စသဖြင့် ဒီအသိုင်းအဝိုင်း ဆရာမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပုံစံအတိုင်း ကျင်းပပုံကို စီစဉ်တည်းဖြတ် ခိုက်ကူးထားတာဖြစ်သည်။

“တွေ့လား ကိုမိဘတွေရော အိမ်မိဘတွေရော အိမ်တို့ထက်တောင် ပိုပျော်နေကြတာနော်။ ပုံတိုင်းမှာ ပြီးနေတော့တာပဲ”

အိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဟု မငြင်းချင်ပါ။ ချစ်သားနဲ့အိမ် လက်ထပ်စဉ်က အပျော်ဆုံးမှာ ကာယကံရှင်တွေမဟုတ်ဘဲ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

“မိတ်ရင်းဆွေရင်း အချင်းချင်းတွေနဲ့ အခုလို ဆွေမျိုးတော်ခွင့်ရတာ သိပ်ကုသိုလ်ထူးလို့”

ဟူ၍လည်း တွေ့သမျှ၊ ဆုံသမျှ တခြားမိတ်ဆွေဆရာကို တဖွဖွ ပြောမဆုံးခဲ့။ မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ အရောင်ရွေးတာကလေး ရက်ရွေး နေရာရွေးတာကအစ ဒီဇိုင်းနာ မိတ်ကပ်ပြင်သူအဆုံး ချစ်သားလည်း ဝင်မပါလိုက်ရ။ အိမ်လည်း ဝင်အကြံမေးစရာမလိုဘဲ နှစ်ဖက်အမေတွေ သူတို့စိတ်ကူးတွေနဲ့သူတို့ဆုံးဖြတ်ကာ စီစဉ်သွားကြလေသည်။

“ကျွန်မတို့က သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ လုပ်ပေးရတာလေ။ ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပစေ။ ပုံအော်ပြီးတော့ကို လုပ်မှာ”

တကယ်လည်း အကုန်ခံနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်မိဘတွေက မျိုးရိုးအဆက်ဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့သူများ ဖြစ်လေရာ ဘာစီးပွားရေးမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ရင်တောင် ထိုင်စားလိုမကုန်နိုင်သောသူတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်မိဘတွေက ဒီအတိုင်း မနေပါ။ လှိုင်သာယာဘက်မှာ အချို့ရည်စက်ရုံတစ်ရုံ၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ရုံ တည်ထောင်ထားကာ၊ မန္တလေးဘက်မှာ တည်းခိုခန်းတစ်လုံး၊ တောင်ကြီး ကလေးဘက်မှာ တည်းခိုခန်းတစ်လုံး စီ ဆက်ဖွင့်ပြီး အမွေအနှစ်တွေဖြင့် စီးပွားဆက်လက်တိုးတက်အောင် လုပ်နေကြသူများဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်တာ မဆန်း။

အခု ချစ်သားနဲ့အိမ် နေခွင့်ရသော နှစ်ထပ်တိုက်နှင့် ခြံကျယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စီးဖို့ ကားတစ်စီးစီကိုတောင် အိမ်မိဘတွေက လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးထားတာဖြစ်သည်။

အမှန်ပြောရရင် ချစ်သားတို့ဘက်ကတော့ အိမ်တိုလောက် မကြွယ်ဝပါ။ သာမန်အလယ်အလတ်တန်းစား မိသား

စင်တွေဖြစ်သော ချစ်သား၏မိဘတွေမှာ ကြီးကြီးစားစားစုဆောင်းလုပ်ကိုင်တတ်လွန်း၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းငယ်လေးတစ်ခု ထူထောင်ထားနိုင်ကာ ချစ်သားတို့လက်ထက်မှာတော့ အိမ်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးဖြင့် လူတန်းစေနေနိုင်၊ စားနိုင်၊ သုံးနိုင်သောအဆင့်မျိုးနဲ့ နေနိုင်ခဲ့သူတွေဖြစ်သည်။ သားသမီး သုံးယောက်ကို မညာထူးချွန်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးသူများဖြစ်အောင် သွန်သင်ဆုံးမခဲ့လေရာ အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ လူဆောင်းလူတော်လေးတွေအဖြစ် မျက်နှာပွင့်ခဲ့သည်။

အဲဒီအချက်တွေကြောင့်ပဲ ချစ်သားအမေနှင့် အိမ်မေတို့ကြားမှာ သူသာတယ်၊ ငါနာတယ် ညှိစရာမလိုအောင် အဆင်ပြေ ကျေနပ်ခဲ့ကြပြီး ...

“ကျွန်မတို့အတွက်က ငွေကြေးပြည့်စုံပြီးသားပါ။ တကယ်လိုအပ်တာက ကျွန်မတို့ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ငွေပုံပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့မယ့် သမီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းပဲ။ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လက်တွဲဖော်ပဲလေ။ ဒါကြောင့် မောင်ချစ်သားလို လူမျိုးကိုရွေးခဲ့တာ”

ဟူ၍ အားလုံးသိအောင်လည်း အိမ်မေက ပြောသည်။

အိမ်အမေဟာ ချစ်သားကို ကြည့်ရှုရှေးချယ်စဉ်က ချစ်သားမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော IT (အိုင်တီ) ဘာသာရပ်နှင့် သွဲ့တွေအများကြီး ရထားသော ခေတ်ပညာတတ် လူရည်သန်တစ်ဦး၊ မိဘသွန်သင်ဆုံးမမှုအောက်မှာ နာမည်ပျက် မရှိသောလူကောင်းလေးတစ်ဦးဖြစ် ပြီး ရွေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြန်တွေးကြည့်မိလိုက်သောအခါ ချစ်သား သူ့ကိုယ်သူတော့ တော်တော်ရှက်သွားပါသည်။ အိမ်မိခင်မထင် မှတ်၊ မမျှော်လင့်ထားသော ပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ကို သူ ထားခဲ့တော့မည် ဖြစ်လေရာ ဒါဟာ အင်မတန်မှ မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်နေသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ငယ်ကို ချစ်မိသွား တဲ့အတွက်ကြောင့် ဒီလိုအမှားမျိုးတွေ ကျူးလွန်ခဲ့မိတာမှန်း သိပေမယ့် နောက်မဆုတ်ချင်သော အတ္တက အနိုင်ယူသွားခဲ့လေပြီ။

“အဟင်းဟင်း ... တွေ့လား၊ တွေ့လား မင်္ဂလာစင်မြင် ပေါ်မှာထိုင်ပြီးကြတော့ ကိုက ခေါင်းကြီးတအားငုံနေလို့ လေ။ အိမ် တိုးတိုးလေး သတိပေးနေတာ။ ခေါင်းမောစို့ ပြောနေတာ”

အိမ်သည် ဘာပြောတယ် ဆိုတာကအစ အလွတ်နေ ကာ ချစ်သားကို ရှင်းပြနေသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ။ ကိုယ်လည်း တစ်ခါမှ မင်္ဂလာ မဆောင်ဘူးတော့ အဲဒီပေါ်မှာ ထိုင်လည်းထိုင်လိုက်ရော အောက်ကလူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကိုယ့်ဆီစုပြုံရောက်လာ တာ ဘယ်လိုမျက်နှာထားရမှန်း မသိဘူး။ မင်္ဂလာဆောင် တယ်ဆိုတာ တော်တော်ရှက်စရာကောင်းတာပဲလို့ တွေးမိ သေးတယ်”

ချစ်သားလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိရသွားပြီး အိမ်နဲ့အတူ စိတ်လိုလက်ရ ဝင်ပြောမိသည်။ အိမ်က ချစ်သား ဘေးမှာ မွေးဖွားခဲ့ပေးလေးနဲ့လာထိုင်နေပြီး ချစ်သား၏ပေါင် ဆီ မေးတင်ပြီး ကြည့်နေတာဖြစ်သည်။ အိမ်သည် ချစ်သား၏ ပေါင်ကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး ...

“အဲမယ် ... သူကတော့ တစ်ခါမှ မင်္ဂလာမဆောင်ဖူးဘူး ပြောရအောင် အိမ်ကရော ဘယ်နှခါများ မင်္ဂလာဆောင်ဖူး လို့လဲ။ အိမ်လည်း ဒါ ပထမဆုံးပဲဟာ”

ဟု မျက်စောင်းထိုးကာ မကျေနပ်သလိုလေး ပြော လေသည်။

“အေးပါကွာ သိပါတယ်။ ကိုယ်ပြောတဲ့သဘောက မိန်း ကလေးတွေဟာ မင်္ဂလာဆောင်ချင်လို့ ယောက်ျားယူတယ်

လို့ ကြားဖူးလို့ပါ။ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို မင်္ဂလာပွဲလုပ်ရရင် ပျော်နေကြတာပဲ။ သူတို့ အပျိုဖော်ဝင်ကတည်းက ငါ တစ်နေ့ကျ မင်္ဂလာဆောင်ရင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ ရှိကြတာချည်းပဲလို့ ကြားဖူးတယ်”

“ဒါဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေကကျတော့ရော”

“ကိုယ် သိသလောက်ကတော့ ယောက်ျားလေးတွေဟာ လူပျိုဖြစ်တာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရင်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကို သိပ်စိတ်မဝင်စားကြဘူး ထင်တယ်။ လူပျိုဖြစ်ရင် သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်မယ်၊ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် သူငယ်ချင်းတွေ မြှောက်ပေးရင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောကြည့်မယ်၊ တကယ်လည်း မကြိုက်ဘဲနဲ့ ကောင်မလေးအိမ်ရှေ့ ခဏခဏ လာပတ်မယ်၊ ဂစ်တာတီးသင်မယ်၊ သီချင်းသွားဆိုမယ်၊ အရက်ဘီယာ ခိုးသောက်မယ်။ ဒါပဲ သူတို့စိတ်ကူးထဲမှာရှိတယ်။ ငါ တစ်နေ့ကျ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မိန်းမယူမယ်လို့တော့ သိပ်ပြီး ကြိုစိတ်ကူးမယဉ်ကြဘူးထင်တယ်။ ဒါက ကိုယ့်ရဲ့အတွေ့အကြုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုံးသပ်တာပဲ”

“ကိုက အဲဒါတွေ အကုန်လုပ်ခဲ့လို့လား”

“လုပ်ကြည့်ခဲ့တာပေါ့၊ လူငယ်ပဲကွ လက်တည့်စမ်းတာပေါ့။ အဲဒါ စိတ်ပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်၊ ငါလုပ်ကြည့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအရာတွေက ကောင်းတော့မကောင်းတဲ့အတွက် ဒါ ဘာလဲသိရင်တော်ပြီ၊ ဆက်မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင် အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုတော့ လိုတာပေါ့။ မိဘရဲ့ အဆုံးအမနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်လေ။ အိမ် သိပ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်မိဘတွေက မဆူဘူး၊ မရိုက်ဘူး၊ မလုပ်ချင်တာကို အတင်းမလုပ်ခိုင်းဘူး၊ လုပ်ချင်တာဆိုလည်း ကောင်းလား မကောင်းလား ခွဲခြားပြီး နားလည်အောင် ပြောပြပြီး လုပ်ခိုင်းတယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ် ငယ်ငယ်တည်းက နားစွဲခဲ့တဲ့ အဆုံးအမတွေကြောင့် ကိုယ် အားလုံးကို စပ်စုကြည့်ခဲ့ပေမယ့် ဘယ်အရာကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝ ရောက်နေတာပေါ့”

ချစ်သားသည် မင်္ဂလာဆောင်အခွေကို ပြန်ကြည့်ရင်း သူ အခုခံစားနေရသောဒုက္ခကို မေ့ကာ အိမ်ကို စိတ်လိုက်ကာ စကားပြန်ပြောပြီး ရှင်းပြနေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်နဲ့သူဟာ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ၊ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးငြင်းခုံ စကားလက်ဆုံကျတတ်ကြတာပဲ

မို့ အခုလည်း ပစ္စုပ္ပန်ကို မေ့သွားကာ စကားတွေ ပြောနေမိကြ ပြန်သည်။

“ဟော ... ဟော ... တွေ့လား။ ကားပေါ်မှာ အတူထိုင် တော့ ကိုက အိမ်ကို ဘာကပ်ပြောတယ် ထင်လဲ”

မင်္ဂလာစဉ်ခဲပွဲပြီး၍ အလှဆင်ထားသော ကားပေါ် အတူတက်စဉ် ချစ်သားသည် အိမ်လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို အသာ အုပ်ကိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ နားနားကပ် ပြောလိုက်သည့်ပုံကို တွေ့လေရာ အိမ်က ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ မေးလေသည်။

သူ ဘာပြောမိသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဖြစ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။

“ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ကိုယ် ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ကို အဲဒီစကားလေးတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်တာနဲ့တင် အိမ် ကိုကို တအားချစ်သွားတာ”

“အင်း”

ချစ်သား ဘာမှန်းနားမလည်ပေမယ့် အိမ်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပြနေသဖြင့် “အင်း” ဟုသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်နေသည်။ ငါ ဘာများပြောမိလိုက်လို့ပါလိမ့်။

“ကို အဲဒီအချိန်မှာ ဘာကြောင့်ပဲပြောပြော မင်္ဂလာစွဲရဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုကြောင့်၊ တေးဂီတသံစဉ်တွေရဲ့ နားဝင်ချိမှုကြောင့်၊ လူပရိသတ်ရဲ့ ချီးကျူးမှုကြောင့် စသဖြင့်ပေါ့ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းတွေရဲ့ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်မလဲလို့ အိမ် တွေးမိပါတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုရဲ့ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် ကိုစိတ်တွေဟာ နူးညံ့ညွတ်နူးသွားခဲ့ပြီး ကို တစ်သက်လုံး လက်တွဲရမယ့်အိမ်ကို ကိုစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သွားတဲ့ တဒဂ်မြတ်နိုးမှုတစ်ခုကြောင့် ပြောလိုက်တဲ့စကားလို့ ထင်ပါတယ်”

“ကိုယ် ဘာပြောမိလို့လဲကွာ”

အိမ်သည် အရည်ကြည်လေးတွေ လှဲနေသော မျက်ခန်းဖြင့် မောကြည့်လာကာ ...

“အိမ်ကို ကိုယ် တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ် ... တဲ့”

ဟူ၍ အိမ် ပြောပြလိုက်သံမှာ အဖျားခတ်တုန်ယင်နေပါသည်။

အဲဒီနေ့က ကတိပေးခဲ့သောစကားနှင့် အခုဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်အပျက်ဟာ တခြားစီဖြစ်နေခဲ့ပြီမှန်း အိမ် သတိ

ရသွား၍ထင်သည်။ ချစ်သားလည်း ငါ ဒီလိုပြောခဲ့မိသလားလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားနေကာ အိမ်ကို အားနာသလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ခုကျတော့ ကိုက အိမ်ကို ထားရစ်ခဲ့တော့မယ်၊ ကျီးထိုးထိုး ခွေးစားစား ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဒီအိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရက်တယ်နော်”

“ဟာ ... တော်ပြီကွာ ... တော်ပြီ။ မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ငါ အဲဒီလို ပြောခဲ့တယ်လို့ ငါ့ဘာသာတောင် မမှတ်မိတာ။ မင်း လုပ်ကြံဖန်တီးပြီး ပြောရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အိမ် ... မင်းကို ငါ မမုန်းပါဘူး။ မင်းအပေါ် ငါ့မှာ စိတ်နာစရာလည်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းနဲ့တော့ တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဘူး”

ချစ်သားသည် သူ့အပြစ်သူ ဖုံးကွယ်ကာ အိမ်ကို အနိုင်ပိုင်း၍ ပြောလိုက်သည်။ ခုချိန်တွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ အိမ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကပေးခဲ့သော ကတိထက် ငယ်ကို လောလောဆယ်ပေးထားသော ကတိတို့ကိုသာ အလေးအနက် ထားမိနေသည်။

“တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ရလောက်အောင် အိမ်က ကိုအပေါ် ဘာများစိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေမိလို့လဲ။ ဘာတွေများ

ပိတ်ပင်တားဆီးနေလို့လဲ။ နေ့စဉ် စိတ်ဒုက္ခပေးနေတဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး။ မချစ်နိုင်တာလေး တစ်ခုနဲ့တော့ တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဟဲ့အထိ ဖြစ်စရာမရှိဘူး။ ကိုကြိုက်တာလုပ်ပါ၊ အငယ်အနှောင်း ထားရင်ထားပါ။ ဒါမှ မဟုတ် တရားဝင် ထပ်ယူလည်းယူပါ။ အိမ်ဆီကတော့ထွက် မသွားစေချင်ဘူး၊ ကိုဘဝမှာ အိမ်မရှိရင် ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ဘဝမှာတော့ ကိုမရှိရင် မဖြစ်ဘူး။ ကိုမရှိရင် အိမ်စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေတောင်သေသွားနိုင်တယ်”

အိမ် ထိုသို့ လေးလေးနက်နက် ပြောသောအခါ ချစ်သားလည်း ဆက်ပြောရခက်သွားပါသည်။ ဒီလိုတွေ ဆွေးနွေးရတာ၊ ရှင်းပြရတာ၊ တစ်ဖက်က တောင်းပန်လာမှာ၊ ဧဝဝေါ ဖြစ်ရတာတွေ ကြုံရမှာစိုးလို့ အိမ်၊ ပြန်ရောက်မလာခင်မှာ အမြန် ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါပဲ။ အခြေအနေက မပေးတော့ အခု ကျ အိမ်ရဲ့ရှုန်းနှမ်းနှမ်း အပြုအမူနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကိုလည်း ခံရ၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ပြောပြီး သူ့ကို ဧဝဝေါ ခြံစေအောင် ဆွဲဆောင်ခံရတာမျိုးတွေ ကြုံနေရပြီတည်း။ အိမ်ဆိုသော သုံးနှစ်တာ ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် သံယောဇဉ်တစ်ခုနဲ့ သွယ်တာသော ဇနီးမယားကတစ်ဖက်၊ စတွေ့တွေ့ ပြင်းမှာပင်

စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိသွားသော ချစ်ရသူ “ငယ်” ကတစ်ဖက်ဖြင့် ချစ်သား စိတ်ထဲတွင် လွန်ဆွဲနေပြီတည်း။

“ကဲ ... ကဲပါ အိမ်ရာ၊ ငါ ဒီည ဒီအတိုင်းကြီးပဲ ဒီမှာ အိပ်ရမှာလား။ အဲဒါ စဉ်းစားဦး။ ခုပဲ ညဆယ်နာရီကျော် ပြီ”

“ကို ဘယ်တုန်းက ညဆယ်နာရီကျော်နဲ့ အိပ်သွားတတ် လို့လဲ”

“ဒီနေ့တော့ အိပ်လိုက်ချင်တယ်။ ငါ နေ့တစ်ဝက်လောက် လှုပ်မရအောင် အချုပ်အနှောင် ခံထားရတာလေ။ လူက အကြောတွေတက်ပြီး ညောင်းချိနေပြီ၊ ညောင်းပြီး အလိုလို ပင်ပန်းနေပြီ၊ အိပ်လိုက်ရရင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“ဒီတိုင်းပဲ အိပ်တော့။ ကိုကို အိမ် မယ့်ဘူး။ မလွတ်ပေး နိုင်ဘူး”

“ဆေး ... ဒါဖြင့် ငါ ဘယ်လိုအိပ်ပျော်မလဲ”

“စိတ်မပူနဲ့၊ အိမ် ကိုကို ပစ်ထားပါဘူး”

အိမ်သည် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကောက်သိမ်းပြီး အခန်း ထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။ တအောင့်ကြာတော့ လက်ထဲမှာ ဆေး တစ်လုံးမျှသာလှသည်။

“ဒါ သောက်လိုက်”

“ဘာလဲ”

“အမယ်လေး ... မပူပါ ခု။ အိမ် ကိုကို မသတ်ပါဘူး။ အိပ်ပျော်သွားအောင် စေတနာနဲ့ အိပ်ဆေးလာတိုက်တာ”

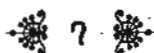
“မင်း လုပ်ပုံကလည်းကွာ”

“မသောက်ဘူးလား၊ မသောက်လည်း ရတယ်။ ကို တစ်ည လုံး ဒီတိုင်း ဒုက္ခခံနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ”

ချစ်သားလည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ ညောင်းညာ နေရတာထက်စာရင် အိပ်ပျော်သွားတာက ပိုကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် အိမ် ပြန်လှည့်သွားတော့မလို့ ပြင်တာနဲ့ ကမန်း တတန်းပဲ ...

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ၊ သောက်မယ်၊ အိပ်ပျော်သွား ရင် ပြီးရော။ ဘာမှ မသိတော့ဘူး”

* * *

ညလည်း တော်တော်နက်ပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ လမ်းမကျယ်ကြီးဆီမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရှိသော ကားတစ်စီးတလေရဲ့ မောင်းသွားသံ၊ တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားရတတ်တဲ့ ခြံတွေထဲရှိ ခွေးတချို့ရဲ့ ဟောင့်သံ၊ ပုရစ်အော်သံ တစ်စီတို့နှင့် ညတစ်ခုလုံးဟာ အသက်တော့ ဝင်နေသည်။

လမ်းမီးရောင်တို့ ရှိပေမယ့် ချစ်သားတို့အိမ်ကတော့ ဓာတ်တိုင်နှင့် ဝေးတာရော၊ အိမ်ရှေ့ဓာတ်တိုင် ပျက်နေတာရော ကြောင့် မီးရောင်သိပ်မမြင်ရ။ ခြံထဲမှာ စိုက်ထားသော Solanum Light (ဆိုလာလိုက်) ဟုခေါ်သည့် နေရောင်ခြည်စွမ်းအင်ဖြင့်လင်းသော မီးတိုင်လေးတွေကတော့ ညအချိန်ကျမှ တစ်နေကုန် သိမ်းဆည်းထားတဲ့ နေရောင်ခြည်တွေကို ပြန်သုံးရသဖြင့် မီးတိုင်လေးတွေ

ကတော့ လင်းအားကောင်းနေပါသည်။ သို့သော် ခြံထဲမှာမီးတိုင် လေးတွေရဲ့ အလင်းထက် လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မို့ ပိုပြီးတင်းပြည့်လျှံနေသော လမင်း၏ အလင်းရောင်က ပိုတောက်ပ ဖြာလက်နေပါသည်။

အိမ် တိုက်ထားသော အိပ်ဆေးက တန်ခိုးမပြသေးဘူးထင်သည်။ သောက်ပြီး တော်တော်ကြာတာတောင် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“လရောင်က သိပ်လှတာ ကိုရဲ့၊ လူကြီးတွေပြောတာ တကယ်မှန်တယ်။ လပြည့်နေ့ဆိုရင် လ၊ က ဒီလောက်ကြီး မပြည့်ဘူးတဲ့။ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မှာ ပိုပြည့်တာတဲ့။ ကိုနဲ့ အိမ် မအိပ်ဘဲ အတူတူ ကြည့်ရအောင်နော်”

ဖျတ်ခနဲ အိမ် ပြောနေကျစကားတွေကို သတိရသွားပါသည်။ အိမ်သည် ကြယ်တွေစုံနေတဲ့ လပြည့်ညတွေကို အင်မတန်မှ Crazy (ခရေဇီး) ဖြစ်သူ။ အဲဒီလိုညတွေဆို သူ့ကို အိပ်ခရအောင် နှိုးတတ်သည်။ အပေါ်ထပ် ဝရံတာအဝိုက်လေးမှာ နုထားသည့် ကြိမ်ခဲဆက်တိတွေမှာထိုင်ပြီး လရောင်ကို ခံစားတတ်သည်။

ပြီးတော့ ...

“အိမ် ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုမယ် ကို နားထောင်”
ဟု ပြောတတ်သည်။
ရယ်စရာကောင်းတာကတော့ သူနဲ့ အိမ်တွင် အိမ်
သည် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဂစ်တာလည်း တီးတတ်သည်။ ဂစ်တာ
တီးလည်းကျွမ်းကျင်သည်။ သီချင်းနုတ်(စ်)တွေကို ကြည့်တတ်
သည်။

“ဝါသနာပါလွန်းလို့ ဆရာခေါ်သင်ထားတာ ကိုရဲ့”
“အိမ်မိဘတွေက ခွင့်ပြုတယ်နော်”
“ဪ ... ခွင့်ပြုတာပေါ့။ အိမ် မကောင်းတာလုပ်တာမှ
မဟုတ်တာ။ ဝါသနာပါတဲ့ ပညာရပ်တစ်ရပ်ကို သင်ယူတာ
ပဲ။ စီးရီးထုတ်ချင်ရင်တောင် ထုတ်ပေးမယ် ပြောနေတာ”
“ဘာလို့ မထုတ်လဲ”
“ဟာ ... ဘာလို့မထုတ်လဲဆိုတော့ ကိုလည်း အိမ်အသံ
ကြားသားပဲ။ အိမ်အသံက အပျော်တမ်းဆိုရုံအဆင့်ပဲ ရှိတာ။
ပရော်ဖက်ရှင်နယ်အသံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ မိဘပိုက်ဆံ
ရှိလို့ ငွေတွေပုံအောသုံးပြီး စီးရီးထုတ်၊ လူသိရတဲ့အဖြစ်မျိုး
အိမ် မလိုချင်ဘူး။ တကယ်တော်လို့ လက်ခံနားထောင်
ရတဲ့သူမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ပိုက်ဆံဖြုန်းနိုင်တိုင်း လျှောက်
လုပ်လို့ အဆိုတော်ဖြစ်လာတဲ့ နာမည်မျိုးကို ရှက်တာ”

အိမ်က အဲဒီလို အယူအဆနဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။
အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အကုန်ဝါသနာပါကာ သေသေချာချာ
လည်း လေ့လာ၊ ဖတ်ရှု၊ နားထောင်၊ စုဆောင်းတတ်သော အိမ်
မှာ Elvis Presely (အဲဗက်(စ)ပရက်စလေ)ကစလို့ Beatles
အီးတဲလ်(စ))အကုန်၊ အခုနောက်ဆုံးပေါ် Lady Ga Ga (လေဒီ
ဂါဂါ)အထိ သီချင်းတွေရှိသည်။ ရုပ်ရှင်ဆိုလျှင် John Travolta
ရှန်ထရာဗိုလ်တာ)ရဲ့ Saturday Night Fever ခေတ်ကနေ အခု
အောက်ဆုံးပေါ် Twilight (အထိ စွဲစွဲလမ်းလမ်း စုဆောင်းပြီး
အခါတလဲလဲ ကြည့်တတ်သေးသည်။ စာအုပ်ဆိုလည်း အိမ်က
အင်္ဂလိပ်စာအုပ်သီးသန့်တွေမှဖတ်ကာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ငြိမ်းကျော်၊
ဦးရဲစာအုပ်တွေကအစ နောက်ဆုံး ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတွေဆို
အိမ်ကတီးပြီး သိမ်းထားတတ်သေးလေသည်။ ဇာတ်သဘင်ဆိုရင်
သူ့ အိမ်က ရွှေမန်းသဘင်ရဲ့ အမာခံပရိသတ်စစ်စစ်ဖြစ်ကာ
အလိုက်ထိုင်ကြည့်ဖို့၊ အပင်ပန်းခံဖို့လည်း ဝန်မလေးချေ။ အဖော်
အသင်းရင် (ဆွေမျိုးထဲက အဒေါ်တွေ၊ အဘွားလေးတွေ၊ တူမတွေ
အသင်း)ဘုရားပွဲအထိ လိုက်သွားကာ တစ်ညလောက်တော့
အသေးလိုက်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်သည်။

“ကိုက ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဂစ်တာလည်း မတီးတတ်ဘူး။ သီချင်းလည်း ဆုံးအောင် မဆိုတတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်ကျတော့လည်း မကြိုက်ဘူး။ စာအုပ်လည်း ဘာမှသေသေချာချာ မဖတ်ဖူးဘူး။”

အိမ်က ချစ်သားကို ထိုသို့ ဝေဖန်တတ်သေးသည်။ “ဂစ်တာကတော့ တီးတတ်ချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမိဘတွေက ပညာသင်ချိန်မှာ တခြားစိတ်ပါသွားမှာစိုးလို့ အရမ်းတားမြစ်ပိတ်ပင်တော့ ဂစ်တာကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မသင်လိုက်ရဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လမ်းဆေးအုတ်ခုံမှာ ခဏတဖြုတ် သွားတီးဖူးတာပဲ ရှိတယ်။ အိမ်မှာ တီးလည်းမတီးရတော့ မေ့သွားတယ်၊ ကြာတော့...” “အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်လည်း ဝါသနာမပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့” “ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကျန်တာတွေလည်း ကိုယ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိပါဘူး။ သူများ ဒါလုပ်ဆိုရင် လိုက်လုပ်လိုက်တာပဲ တယ်။ ကိုယ် တကယ်ဝါသနာပါတာက ကွန်ပျူတာပဲ”

အိမ်ကတော့ ကွန်ပျူတာကို e-mail ဖတ်ဖို့လောက်၊ သီချင်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေ down load (ဒေါင်းလုပ်(ထ်)) လုပ်ဖို့ ဆက်ကလွဲရင် သိပ်ဝါသနာမပါလှပါ။

ဒီညတော့ အိမ် ဘာကြောင့် လရောင်ကို ဝံ့ကိုင်မကြည့်တော့သလဲ။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေလည်း စုံနေတယ်။ အိမ် အဲဒီလိုညကျရင် ဂစ်တာတီးပြီး ဆိုတတ်တဲ့သီချင်းက ထူးအိမ်သင်ရဲ့ “ကြယ်တွေစုံတဲ့ည” သီချင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ အိမ် အခုည ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။

“အိမ်” ဟု သူ ခပ်သဲ့သဲ့ ခေါ်မိသည်။ ရေချိုးခန်းထဲက အိမ်တစ်ယောက်လည်း အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေမည်ဖြစ်သော အိမ် ကြားနိုင်ပါသည်။ ဘာကြောင့် ပြန်မထူးသလဲ။ အိမ်လည်း အိပ်ပျော်ဘူးဆိုတာ သူ အလိုလို သိနေသည်။ သူဟာ အိမ်ကို အချစ်ခံဘူး ဆိုပေမယ့် အိမ်နဲ့သူ အတူတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာတာလည်း သုံးနှစ်ကျော်ပြီမို့ အိမ် ဘာလုပ်တတ်တယ်၊ ဘယ်အရာတတ်တယ်၊ ဘာကိုကြိုက်တယ်၊ ဘာတွေတွေ့တတ်တယ် ဆိုတာလောက်တော့ အလိုလို သိနေသည်။ အနေနီးပြီး အတူတူနေ

တာ၊ ကြာလာတော့လည်း သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ ရင်းနှီးမှုနဲ့တင် အိမ်
သည် သူ့ဘဝ၏ အရင်းနှီးဆုံးအဖော် ဖြစ်ခဲ့တာတော့ မငြင်းချင်
ငယ်ကို မတွေ့ခင်အထိ ချစ်သား၏ စိတ်ကူးအား
ထဲမှာ အိမ်တစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ ချစ်တာ၊ မချစ်တာထက်
တော့၊ အလုပ်ထဲမှာရှိနေရင်တောင် ဒီအချိန်ဆို အိမ် ဘာလုပ်
တတ်တယ်။ ဒီအချိန်ဆို ဘယ်မှာရှိနေတတ်တယ် ဆိုတာ
ဖျတ်ခနဲလိုလိုတော့ သတိရတတ်ခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်တည်း
သောအိမ်မို့ တိတ်ဆိတ်နေတတ်ပေမယ့် အိမ် ရှိနေလျှင် နို့
မှန်းသိသာသော လှုပ်ရှားမှုလေးတွေကို ချစ်သား ခံစားရကာ
အိမ်ထဲမှာ သူနဲ့အိမ် နှစ်ယောက်တည်းဆိုသော အသိနဲ့လည်း
နွေးထွေးမှုကို ခံစားရခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကျော်လောက်ကတော့
သူ့ဘဝထဲကို ငယ်ဟာ အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်နေရာယူနိုင်
ပါသည်။ မြင်မြင်ချင်း မျက်လုံးချင်း ဆုံဆုံချင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်
စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ရကာ အိမ်နဲ့စတွေ့စဉ်ကလို မဟုတ်ဘဲ
ခံစားမှုမျိုးတွေကို ငယ်ထံမှ ရခဲ့သည်။ ငယ် ပြုံးနေလျှင် သူ့နှုတ်
သားတွေ လိုက်ပါပြီးရယ်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ ငယ် ဝမ်းနည်းနေခဲ့လျှင်

သူ့နှလုံးသားတွေမှာ လိုက်ပါငိုကြွေး ပူဆွေးရသည်အထိ ချစ်ခြင်း
တရားကြီးမားခဲ့ပါသည်။

ငယ်ကို မတွေ့ရ မနေနိုင်၊ မချစ်ရ မနေနိုင်၊ ငယ်
နဲ့ခွဲရမှာ သေရမှာထက်တောင်ကြောက် ... စသဖြင့် အရူးအမူး
ခံစားခဲ့မိသောအခါ။

ချစ်သားသည် အတွေးကို အဆုံးမသတ်ဖြစ်ဘဲ
ခေါင်းကို အသာခါမိ၏။

“ငါ လုပ်နေတာတွေ မှားတော့ မှားတယ် အိမ်ရယ်။
ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အချစ်ဆုံးတွေတဲ့။ ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်ပါရစေ။ ငါ
လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါရစေ”

သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်
နေမိပါသည်။ အိမ်ကတော့ ကြားချင်မှ ကြားပါမည်။ သို့သော်
အိမ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်သော စကားသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

မျက်လုံးတွေစင်းလာပြီး မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသော
အခါ ချစ်သားသည် အိမ်မက်တစ်ခုကို မက်ပါသည်။ အိပ်မက်
သည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်က သူနဲ့အိမ်၏ မင်္ဂလာစဉ်ခွဲ

ဆီသို့ ပြန်ခေါ်သွားပါသည်။ သူတို့ လက်ချင်းတွဲ၍ချိတ်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို လိုက်ခဉ်းခံနေသည်ဟု မြင်မက်သည်။

အိမ်က သူ့နားနားကပ်ပြီး

“ကိုကို အိမ်က သိပ်ချစ်ရတာ သိလား”

ဟု လူ့အလစ်မှာနိုး၍ ကပ်ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့ရင်ထဲ ကြည့်နူးသွားတာတော့ သေချာသည်။

“ကိုယ့် အိမ်ကို တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

လို့ အိမ်မျက်လုံးတွေထဲ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောမိသောအခါ အိမ်သည် မယုံသလို ပြန်ကြည့်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ အိမ်သည် တွဲချိတ်ထားသော သူ့လက်မောင်းကိုလွှတ်၍ မင်္ဂလာပွဲ၏အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားပါသည်။ သူ အင်မတန်မှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး အိမ်ကို အပြေးလိုက်ခေါ်မိသည်။

“အိမ် ... အိမ် ... မပြေးနဲ့ မထွက်သွားနဲ့လေ၊ ကိုယ့်တကယ်ပြောတာပါ”

မလုံးဝထွေးတွေ သူ ရေရွတ်ရင်း ရုန်းကန်နိုးထလာခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်ကနီးတော့မှ ငါ အိပ်မက်မက်သွားခဲ့တာပါ။ ဆေးလို့ သိလိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ပြန်အလိုမကျ ဖြစ်သွားပါသည်။

“အိပ်ဆေးသောက်ရင် အိပ်မက်တွေ သိပ်မက်တတ်တယ်ကိုရဲ့”

အိမ် ပြောဖူးတာ သွားသတိရလိုက်သည်။ အခုလည်း အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်သဖြင့် နာရီပိုင်းမျှသာ ဖျတ်ခနဲ အိပ်ချင်သွားကာ ကယောင်ချောက်ချား အိပ်မက်တွေနဲ့ သူ ပြန်နိုးသွားပါသည်။

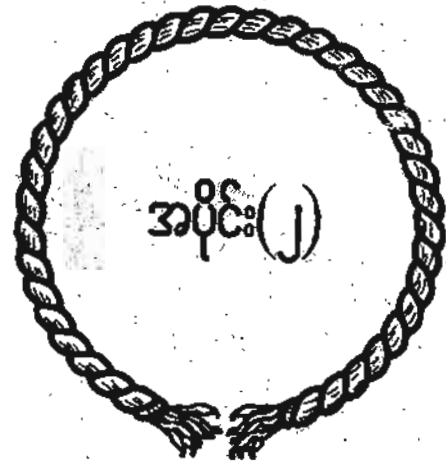
အိပ်ရတာ ကိုယ့်အိပ်ရာလည်း မဟုတ်။ အိမ်သာ ခုတ်မှာ ပလတ်စတာတိတ်(ပ)တွေနဲ့ တွဲရက်သား ထိုင်ရက်ကြီး အိပ်ရာဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်နိုးသွားတာဖြစ်သည်။

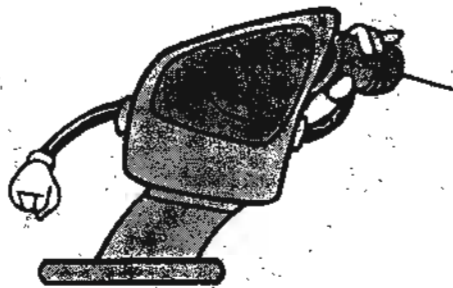
ချစ်သားသည် သူ့အိပ်မက်သူ ပြန်စဉ်းစားရင်း ထက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းခါမိသည်။ အိပ်မက်ဆိုတာဟာ စိတ်စွဲနည်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ခါနီးမှာ ကြည့်ခဲ့မိသော အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကိုဖြစ်ဖြစ် အိပ်ချိန်မှာ ပြန်မြင်မက်တတ်ကြတာမို့ အိပ်ခင်မှာ အိမ်လာပြသော မင်္ဂလာဆောင်အခွေကို ကြည့်မိပြီး ပြန်အိပ်မက် မက်မိခြင်းဖြစ်မည်။

မနက်သုံးနာရီအချိန်ကြီးတွင် ချစ်သားသည် တစ်
ယောက်တည်း မျက်လုံးကြောင်ကာ ပြန်အိပ်မရဘဲ ညကို ဒီအတိုင်း
ဖြတ်သန်းရသောအခါမှာတော့ သူ့ကို ဒီလိုချုပ်နှောင်ထားတဲ့
အိမ်ကိုသာ ဒေါသတွေ တစ်လှေကြီး ဖြစ်နေမိတော့လေသည်
တည်း။

* * *

မနက်ခုနစ်နာရီထိုးသောအခါ အိမ်သည် ရေမိုးချိုး
အလှပြင်ပြီးမှ ရေချိုးခန်းတံခါးကိုသွားဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်း
ကြီးစောင်းကာ အိပ်ပျော်နေရရှာသော ကို့ကို သနားသွားပါသည်။

“ကို”

အိမ် ခပ်ထိုးတိုး ခေါ်ကြည့်သည်။ ကို့ကို အတန်
ကြာစောင့်ကြည့်နေသည်အထိ မနိုးလာသောအခါ အိမ်သည်
တံခါးအသာပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

အိမ် ဟင်းထမင်းချက်ဖို့ ဈေးသွားရမည်။ အိမ်
အကျင့်က နေ့တိုင်းဈေးသွားဝယ်ကာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ချက်
တတ်ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ပြီး ချက်စားရတာကို အိမ်
မကြိုက်ပါ။ အိမ်က အပြင်အလုပ်လည်း လုပ်စရာမလိုသည်မို့

နေ့စဉ်ဈေးဝယ်ချက်ပြုတ်နိုင်တာကြောင့်လည်း နေ့စဉ်ဈေးသွားပါသည်။

အိမ် ကားစက်နှိုးပြီး ထွက်လာသောအချိန်ကျမှ ချစ်သား ရုတ်တရက် နိုးသွားသည်။ နားထဲတွင် ကားစက်နှိုးသံ လိုလို ဘာလိုလို အသံကြားသဖြင့် နိုးသွားတာဖြစ်ပါသည်။ ချစ်သား ထိုင်နေသော အိမ်သာခုံသည် အိမ်နံရံဘက်ကပ်ကာ ပြတင်းပေါက်အသေးလေးလည်း ရှိသဖြင့် အိမ်အပြင်ဘက်ကို တော့ လှမ်းမြင်ရသည်။ လမ်းမဘက်ခြမ်း မဟုတ်ဘဲ အိမ်ဘေး ဘက်ခြမ်း ဖြစ်လေရာ အိမ် ကားနဲ့ထွက်သွားတာကိုတော့ မမြင် လိုက်ရ။ အသံသာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွတ် ... ဘယ်သူမှလဲ စားမှာမဟုတ်ဘဲ ဈေးသွားဝယ် ပြန်ပြီ၊ တစ်ရက်တလေ ဟင်းမချက်ပါနဲ့လား။”

ချစ်သားသည် အိမ် ဘယ်သွားမှန်းသိလေရာ ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိလေသည်။ ခေါင်းတွေလည်း မူး နောက်နေကာ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသည်။ အဆိုး ဆုံးက ခေါင်းကြီးစောင်းပြီး အိပ်မိသဖြင့် အုံ့နှွေသလိုဖြစ်နေခြင်း ပင်။ အိမ် ... အိမ် ... မင်း အတော်နှိပ်စက်တတ်တာပါလား အိမ် ရယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ဒီလိုကြီး ထားထားဦးမလဲ။

တစ်အောင်ကြာတော့ ခြံထဲမှာ တရုးရူးအသံကြီး စပြီးကြားရသည်။ ချစ်သား အံ့သြပြီး စူးစမ်းသလို ခေါင်းထောင် ဘာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်မိ၏။

“ဟာ ... မြက်လာရိတ်တယ်”

မြက်ရိတ်သမားကို မျက်နှာတော့ မမြင်ရပါ။ ထို သူက ခေတ်မီမြက်ရိတ်စက်ဖြင့် မော်တာဖွင့်ကာ ဆူညံနေအောင် ခြွတ်ရိတ်နေတာဖြစ်သည်။ ခြံကို မြက်ရိတ်ဖို့ လူငှားထားတတ် ပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ လာရိတ်မှန်း သိထားပေမယ့် ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်တွေ လာတတ်သလဲဆိုတာ ချစ်သား မသိပါ။ အိမ်ပဲ ခြံစဉ်ပြီး ငှားရမ်းထားတတ်သည်။

ချစ်သားသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု တွေးပြီး ခြွတ်ရိတ်သမားကို လှမ်းအော်ခေါ်မိသည်။ ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ဆွဲဆောင်အောင် အနည်းငယ်ဟုထားလေရာ ချစ်သားလှမ်းခေါ် ချစ်သားတော့ ထိုသူ ကြားနိုင်ပါသည်။

“ဟေ့ ... ဟေး ... ဟေး ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ဟေ့လူ ခင်ဗျားကို ခေါ်နေတာ။ ဒီအပေါ်ထပ်ကို ကြည့်ပါဗျ၊ တောက် ... ဟာကွာ၊ ဘယ်လိုလူမှန်း မသိဘူး။ နားပင်း နေသလား မသိဘူး။ စက်သံကလည်း ဆူညံနေတာပဲ”

ချစ်သား အသံကုန် ဟစ်ခေါ်ပေမယ့် ထိုသူ ကြား
ပုံမရ။ သူ့အလုပ်သူ စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေပြန်သည်။ ချစ်သား
သည် ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ခေါင်းဖြင့် တဒုန်းဒုန်းထုကာ ထပ်
ခေါ်ပါသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ...

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”

ဟူ၍ တဟေးဟေး အော်လေသည်။ ဆက်တိုက်နိုး
ပါး အော်သဖြင့် မြက်ရိတ်စက်သံ ဆူညံနေသော်လည်း မြက်ရိတ်
သူမှာ ခပ်သဲ့သဲ့တော့ ကြားသွားကာ သူ့မြက်ရိတ်စက်၏ ဖော်တာ
ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ဖြင့် ခြံထဲဝေဝဲကြည့်နေတာဖြစ်
လျှင် ချစ်သား ဝမ်းသာပြီး ဆက်အော်မလိုပြင်စဉ် ...

“ဟာ ... ဟာကွာ၊ ဒီကောင် ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ”

ထိုသူသည် ခြံနောက်ဘက်ခြမ်းကို ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်သွားတော့လေသည်။ ချစ်သားသည် မျက်နှာကိုတော့
မမြင်ရသေးသော မြက်ရိတ်သူ၏ ရုတ်တရက်ကြီး ထွက်သွား
ကြောင့် စိတ်ဓာတ်အတော်ကျသွားပါသည်။ ကယ်တင်ရှင် ဆေး
ခါနီးမှ လွတ်သွားရသလို ဖြစ်နေသည်။

ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ တဒုန်း
ဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း စပြီးကြားရသည်။ အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ကနေ
ဘယ်သူဝင်လာတာပါလိမ့်။ အိမ်က ဈေးသွားဝယ်နေတာ ပြန်မှ
ခလာသေးတာပဲ။ ဒါဖြင့် မြက်ရိတ်တဲ့ကောင်များ ငါ့အော်တာ
သိပြီး နောက်ဖေးကနေ ဝင်လာသလား၊ အိမ် အပြင်ထွက်သွား
တာ နောက်ဖေးတံခါးပေါက် လှော်ခံလုပ်ဖို့ မေ့သွားတယ်ထင်
တယ်။ အေး ... အဲဒါပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ခုတော့ လူတစ်
ယောက်ယောက် ဝင်လာလို့ရတာပေါ့။

ချစ်သားသည် ဝမ်းသာအားရပင် ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်ဗျ။
အပေါ်ထပ်မှာ လူရှိပါတယ်”

ဟဲ့ ဆက်တိုက်အော်မိသည်။

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ ရှိကြသလား”

အောက်ထပ်မှာတော့ ထိုသို့အော်မေးသံ ကြားနေ
ရသည်။ တစ်စ တစ်စနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို နီးလာသဖြင့် ချစ်သား
သည် ဝမ်းသာစွာနဲ့ အသံကုန် အော်မိသည်။

မြက်လာရိတ်သော ကိုမိုက်ခဲသည် နောက်ဖေးတံခါး
ကို အသာတွန်းကြည့်လိုက်ရာ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားတာကြောင့်
နီနီနဲ့ တစ်ချက်လေချွန်လိုက်မိသည်။

“ဟား ... ဟန်ကျတာပဲ၊ တံခါးက လော့(ခ)လုပ်မထားဘူး”

ကိုမိုက်ခဲသည် ဝင်ဝင်ချင်း ရောက်ရသော မီးဖိုချောင်အကျယ်ကြီးကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ထပ်၍လေ့ချွန်လိုက်ပြန်သည်။

“မီးဖိုခန်းကတော့ အပျံစားပဲဟေ့၊ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ မီးဖိုချောင်ကျနေတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေရာမှားရောက်လာသလားတောင် ထင်မိတယ်။ ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ နံရံကပ်မီရီတွေထဲမှာလည်း ကြွေပန်းကန်တွေ နံညှိုးမှမနည်းဘဲ။ ဟောဗျာ ဒီမှာ အရက်ဘားကောင်တာ အသေးလေးလည်း လုပ်ထားသေးတယ်။ အားပါး အကောင်းစားတွေချည်းပဲ၊ Jim Bear, Jack Daniel, Johny walker Red ရော၊ Black ရော၊ Chivas ရော၊ အမယ်လေးသောက်ကျိုးနည်း မောင်မိုက်ခဲရေ၊ မင်း ဒါတွေသာအကုန် သောက်လိုက်လို့ကတော့ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ် ဆယ်သက်လောက်ကို ခံစားသွားရမယ့်အတိုင်းပဲ ထင်တယ်”

ကိုမိုက်ခဲသည် အရက်ပုလင်းတွေ အစီအရီ တင်ထားတာကို သွားရည်တများများဖြင့် အရင်လိုက်ကြည့်မိသည်။ နောက်တော့ တံခါးနှစ်ချပ်ပါ စတီးလ်တံခါးတွေနဲ့ ရေခဲသေတ္တာ

အမြင့်ကြီးနား သွားရပ်မိသည်။ တံခါးကို ဂျီခနဲ ဖွင့်လိုက်တော့ ရေခဲသေတ္တာက တထောင်းထောင်း မျက်နှာကို လာဟပ်လေသည်။ အထဲမှာလည်း ရေသန့်ဘူးတွေ၊ Coke အချိုရည်ဘူးတွေ၊ ကိတ်ဇုန်၊ ပေါင်မုန့်၊ စတော်ဗယ်ရီယိုပုလင်း၊ ထောပတ်၊ ပန်းသီး၊ ခပျစ်သီး၊ ချောက်လက် စသဖြင့် စုံလင်ပြည့်လှနေပါသည်။ ဒီကြားထဲ ဘီယာပုလင်းတွေလည်း တွေ့သေးသည်။ အကောင်းစား နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝိုင်ပုလင်းလည်းရှိသည်။

“ဗျားလှချည်လား၊ ဆိုင်တောင်ဖွင့်လို့ရတယ်၊ ဒါတွေ သူတို့ ကုန်ရော ကုန်ရဲ့လား မသိဘူး”

ကိုမိုက်ခဲသည် ပန်းသီးတစ်လုံးကို ဂျွမ်းခနဲ ကိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်း ထွက်လာသည်။ ကြီးမားသော Plasma တီဗီကြီးရှိသည့် အိမ်ရှေ့ခန်းကို အသာ ရင်သပ်ရှုမောစွာ ဝေးမောလိုက်မိသည်။

“တစ်အိမ်လုံး နှင်းဆီနဲ့တွေ့မွန်ထူနေတာပဲ၊ ဘာများလုပ်ထားတာလဲ မသိဘူး။ ပန်းနဲ့က ခေါင်းတောင်စူးတယ်”

ကိုမိုက်ခဲသည် အပေါ်ထပ်က အသံသံသံကိုတော့ ခြားနေပေမယ့် သူ အာရုံတွေဟာ ဒီအိမ်တွင် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆိုတာကိုသာ တွက်ချက်မှတ်သားနေမိသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူရှိလို့ပါလိမ့်”

ကိုမိုက်ခဲသည် ဦးထုပ်ကို ပို၍ငိုက်အောင် ဆောင်းလိုက်ကာ အသင့်ပါလာသော လက်ကိုင်ပဝါကြီးဖြင့် သူ့နှာခေါင်းကတစ်ဆင့် ပါးစပ်ထိပ် မျက်နှာတစ်ပိုင်းလုံး လှဲအောင်အုပ်နှိပ်နှိပ်ပြီး အစနစ်ဖက်ကို နောက်စေ့မှာ ချည်လိုက်သည်။ ကိုမိုက်ခဲ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးသာ ပေါ်နေပါသည်။ ဒီတော့မှ အပေါ်ထပ်တက်လာပြီး အော်သံကြားရသော အခန်းတံခါးကို ဘုလုည့်၍ဖွင့်လိုက်ရာ ...

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ ... ဟာ အတော်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အော်ခေါ်နေတာဗျ။ ဒီမှာဗျာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ပလတ်စတာတွေနဲ့ပတ်ပြီး အချုပ်ခံထားရလို့ အဲဒါ ဖြေပေးပါဗျာ”

ချစ်သားသည် မြက်ရိတ်သူ ဝင်လာလာချင်း ဝမ်းသာအားရ ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်ပါသည်။ ပထမတော့ ထိုသူ့အကြောင်းကြည့်နေသည်။ ထိုသူ့မျက်နှာကို အသေအချာ မမြင်ရဘဲ မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုသာ ဖော်ထားသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးထား ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား”

“အိုးဟိုး ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်လူ ဒီလိုလုပ်ထားတာလဲ”

ချစ်သား ဆက်စကားပြောမလိုပြင်စဉ် မြက်ရိတ်သမားက တဟီးဟီးရယ်ရင်း ချစ်သား၏ဖြစ်အင်ကို မေးလိုက်လေသည်။

“မမေးနဲ့ဗျာ မမေးနဲ့၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီတိတ်(ပ) ပလတ်စတာတွေ ဖြတ်ပေးရင်ရပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးဆပ်မယ်၊ ဘယ်လူလုပ်ထားလဲ မမေးနဲ့”

“ခက်တာပဲဗျာ”

ချစ်သားသည် မြက်ရိတ်သမားက ထိုသို့ပြောလိုက်သောကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီး ...

“ဘာခက်လို့လဲ၊ ကတ်ကြေးတစ်လက်ရရင် ရပြီ၊ ဒါတွေ ညှပ်ပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်ရုံပဲ”

ဟု ရှင်းပြလျှင် မြက်ရိတ်သမားက တဟားဟား ချယ်ရင်း ...

“ခက်တာ အဲဒါပေါ့။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဖြေပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကို ဓားပြတိုက်ရအောင် လာတာ။ အဲ ... အဲ ... အမုန်အတိုင်း ပြောရရင် လူမမီ

ခဲရင်တော့ ပစ္စည်းခိုးရအောင် ဝင်စာတာပဲ။ လူရှိနေတော့
 ဓားပြတိုက်ရမယ့်အဖြစ် ရောက်သွားတာပေါ့။ ဒီတော့
 ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချုပ်ထားစရာတောင် မလိုတော့
 အောင် တခြားလူတစ်ယောက်က ချုပ်ပေးထားပြီးပြီဗျာ။
 ဘယ်လောက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်နေပြီလဲ။
 ဒီတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘယ်လွှတ်ပေးတော့မလဲ။
 ခင်ဗျားကို ချုပ်ထားပြီး တန်ဖိုးကြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေ
 ဘယ်မှာရှိလဲ မေးရမယ်။ အိမ်ထဲမှာ ဝိုက်ဆံဘယ်လောက်
 သိမ်းထားလဲ မေးရမယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

ဟု သူ ဝင်လာရခြင်း အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်
 လျှင် ချစ်သား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဘာ ... ဘာကွ”

“ဟေ့လူ ... အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ။ ကျွန်တော်
 ထပ်ရှင်းမပြတော့ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း နားမပင်းဘူး။ ကျွန်
 တော်လည်း စကားကို အရှင်းဆုံးပြောပြီးပြီ။ ဘာမှနား
 လည်စရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ထွက်သွားစမ်း၊ ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်
 သွားစမ်း”

“ကိုယ့်အခြေအနေလည်း ပြန်ကြည့်ဦးဗျာ။ ကျွန်တော်က
 ခင်ဗျား ဒီလိုအော်တိုင်း အလွယ်တကူ ထွက်သွားပါတော့
 မလား။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကြောက်သွားမယ် ထင်လား။
 ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လို့တောင် မရတဲ့ဟာ။ ဟား
 ဟား မိုက်တယ်ဗျာ၊ ဒီအိုင်ဒီယာ မိုက်တယ်။ အိမ်သာအိုး
 ကြီးထဲ ဖင်ထိုင်ခိုင်းထားပြီး တွဲချည်ထားတယ်”

“လာကြပါ ... လာကြပါ၊ ဓားပြတိုက်နေပါတယ်ဗျို့၊
 ဒီမှာ ဓားပြဝင်နေပါတယ်ဗျို့”

“ဟာ ... ဟာ ... ဟေ့လူ”

ကိုမိုက်ခဲသည် ရုတ်တရက်ကြီး အော်ချလိုက်သော
 အိမ်ရှင်ယောက်ျားကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး အမြန်ပြေးလာကာ အိမ်
 ရှင်ယောက်ျား၏ မေးဖျားကို ခွပ်ခနဲ ထိုးပစ်လိုက်မိသည်။ လည်
 ခနဲဖြစ်သွားသော မျက်နှာသည် ဒီဘက်လုံးဝပြန်လှည့်မလား။
 ကိုမိုက်ခဲလည်း စိတ်ပူပြီး အိမ်ရှင်ယောက်ျား၏ လည်ထွက်သွား
 သော မျက်နှာကို ဒီဘက်ဆွဲယူကြည့်လျှင် ...

“အံ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလောက်ထိုးတာလေးနဲ့ပဲ သတိတောင်ပေး
 သွားရတယ်”

နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးစအနည်းငယ်စွန်းလျက် သတိမေ့နေသော အိမ်ရှင်ယောက်ျား၏ ဖြစ်အင်ကြောင့် ကိုမိုက်ခဲ တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသည်။

“အေးလေ ... သူဌေးတွေဆိုတော့ ဒီလောက်နာရတာလေးကိုပဲ သတိမေ့ရလောက်အောင် ခံစားရရှာမှာပေါ့”

ကိုမိုက်ခဲ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ အိမ်ရှင်ယောက်ျားကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွဲရက်ရှိသော နှစ်ယောက်အိပ်အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာလည်း နောက်ဆုံးပေါ် ဖန်ပြားတီဗီကြီးနဲ့အတူ ဆောင်းဘောက်(စ)အစုံအလင်၊ အကောင်းစား Apple ကွန်ပျူတာ၊ Laptop ၊ ရေခဲသေတ္တာအသေးလေး၊ လှပခုံညားသော ကျွန်းပိရိုကြီးများ စသဖြင့် ကြည့်လိုက်တဲ့အရာတိုင်း တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေနှင့် ပြည့်နက်နေလေရာ မက်မောချင်စရာတွေချည့် ဖြစ်နေသည်။

ဒီပစ္စည်းကြီးကြီးမားမားတွေထက် အရေးအကြီးဆုံးက တန်ဖိုးကြီး လက်ဝတ်ရတနာနဲ့ ငွေသားဖြစ်နေလေရာ အဲဒါတွေ ဘယ်မှာထားသလဲ သိဖို့လိုသည်။ အိမ်ရှင်ယောက်ျားကို နှိပ်စက်မေးမြန်းလျှင် ရနိုင်လောက်သည်ဟု တွေးမိပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ ဘာစင်မှ ရေဖလားတစ်ခွက်ဖြင့် ရေခဲလိုက်သည်။

လက်သီးလေးတစ်ချက် အထိုးခံရတာနဲ့ သတိအမေ့ကြီး မေ့နေသေးသော အိမ်ရှင်ယောက်ျားကို သတိရအောင် လုပ်ရမည်ဖြစ်ရာ ရေဖြင့် ထိုသူ့မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲပက်မစ်လိုက်ပါသည်။

“အား ... ဂူး ... ရူး ... အဟွပ် အဟွပ်”

ရေအေးဖြင့် ဖြန်းခနဲ အပက်ခံရသဖြင့် သတိမေ့နေသော ချစ်သားမှာ ရုတ်တရက်လန့်ပြီး သတိပြန်ဝင်လာကာ ရေတွဲမွန်းနေပါသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း သူ့ကို ခါးထောက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးသာ မြင်ရသည့် မြက်ရှိတ်သမားကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

“ဒီလောက်လေး ထိုးတာနဲ့ပဲ သတိတောင် မေ့ရလားဗျာ။ တော်တော်ပျော့တာပဲ”

“ဟေ့ကောင်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လေသံမာမာနဲ့ မပြောနဲ့၊ အကူအညီတောင်းဖို့ မအော်နဲ့။ ကျွန်တော်တောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာသာ အသာတကြည်ပြောပါ။ ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့။ လုပ်ရင် ကျွန်တော်ကတော့ ချက်ချင်း သတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်ဆုံး ခင်ဗျားလက်ချောင်းတွေ

တစ်ချောင်းချင်းဖြတ်မယ်။ ပြီးရင် နားရွက်ကိုဖြတ်မယ်။ ပြီးရင် သွားတွေ တစ်ချောင်းချင်း ဆွဲနုတ်မယ်။ အသားတွေ တစ်ထစ်ချင်းလှီးမယ်။ အဲဒီလို နှိပ်စက်ပြီးတော့မှ သတ်မှာ ျမ့်”

ချစ်သားမှာ ကြောက်လွန်း၍ မေးတွေမင်ရိုက်၊ နှုတ်ပင် တုန်ယင်နေတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အိမ်ကို အိမ် မပြန်လာစေချင်။ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရင် ဒီလူဆိုးနဲ့တွေ့ ကိုတွေ့မှာပင်။ အဲဒီကျ လူဆိုးက အိမ်ကိုပါဖမ်းပြီး နှိပ်စက်တော့မည်။ အိမ်ကို တော့ မခံစားရစေချင်။

ဘုရား ... ဘုရား၊ အိမ် မပြန်လာစေပါနဲ့ဦး။ အိမ် မပြန်လာခင် ဒီလူဆိုးဝစည်းတွေယူပြီး သွားပါစေ။ လိုချင်တာ ယူသွားပါစေတော့၊ ပစ္စည်းဥစ္စာထက် လူ့အသက်က ပိုအရေးကြီး တယ်။ ချစ်သား ဆုတောင်းနေစဉ် ...

“ဟာ ... ကားတစ်စီး ဝင်လာပြီ”

ဟူသော လူဆိုး၏ရေရွတ်လိုက်သံကြောင့် ရင်ထဲ တွင် ဒိုင်းခနဲ ခုန်သွားပါသည်။ အိမ် ... ဘုရားရေ ... အိမ် ပြန်လာပြီ။ ဆုတောင်းမပြည့်ပါလား။

“ဟေ့လူ ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလာတာလဲ”

“အိမ် ... အိမ် ... အိမ်ထဲဝင်မလာနဲ့။ မလာနဲ့ ... ပြေး ... ပြေးတော့။ ထွက်ပြေးတော့။ ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့”

“ဟာ ... သောက်ကျိုးနဲ့၊ ဘာတွေအော်နေတာလဲ၊ ကဲကွာ”

ချစ်သား အော်သံမဆုံးလိုက်။ နောက်ထပ် ဖောက် သီးတစ်ချက်က ချစ်သား၏မေးဖျားဆီ ထပ်ဝင်လာသောအခါ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ချစ်သား အသံတောင်မထွက်နိုင်တော့။ မျက် လုံးတွေထဲ ပြာတောင်ပြာသွားသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ငန်ကျိကျိ ဖြစ်သွားသည်။ သွားတံချို့ နဲ့တောင်နဲ့သွားပြီလား မသိပါ။ သို့ သော် ဒီတစ်ခါတော့ သတိမေ့မသွားခဲ့ချေ။ အိမ်ကို စိတ်ချချတဲ့ စိတ်ကြောင့် ထင်ပါသည်။ သူ လုံးဝသတိမလစ်ဘဲ အောက်ထပ် ကိုပြေးဆင်းသွားသော မြက်ရိတ်သမား အယောင်ဆောင် လူဆိုး နှင့် အိမ်တို့ ဘာတွေဖြစ်ကြမလဲ ဆိုတာကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ နားစွင့် နေမိခဲ့သည်။

“အား ... အမယ်လေး ... ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ဟေ့ ... မပြေးနဲ့”

“လာကြပါဦး ... လာကြပါဦး ... အား”

“ဝုန်း ... ခုန်း ... ခလွမ်း”

“အိမ် ... အိမ် ... ဟော့ကောင် ... ငါ့မိန်းမကို မထိနဲ့၊ ငါ့မိန်းမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့နဲ့၊ မင်းကို ငါ တစ်သက်မကျော့ဘူး”

“ဟာ ... ဒီဟာမ တယ်လက်သံပြောင်ပါလား၊ ကဲကွာ ... ကဲကွာ”

“အား”

အောက်ထပ်က ဝရန်းသုန်းကားအော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ရှသံတွေကို နားစွင့်ရင်း ချစ်သားလည်း လူကသာ လှုပ်မရတယ်။ အိမ်အတွက်တော့ စိုးရိမ်ရသည်မို့ ရသလောက် အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်မိသည်။ အောက်ထပ်မှာလည်း ပစ်ပေါက်သံ၊ လဲပြီသံ၊ ကြိမ်းဝါးသံတွေ တဒန်ဆူညံသွားပြီးလျှင် အသံတိတ်သွားပါသည်။

ချစ်သားသည် ရှိန်ကြီးတင်ငင် ငိုမိကာ ...

“အိမ် ... အိမ် ... အိမ် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ အိမ်ရယ်၊ မင်းကို ကိုယ့်အသက်နဲ့လဲပြီး မကာကွယ်ပေးနိုင်တော့ဘူး။ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကိုယ် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲကြေကွဲပြီး ကျန်ခဲ့ရတော့မယ် အိမ်ရယ်၊ ဖြစ်ရလေ”

ဟူ၍ အိမ်ကို လူဆိုးသတ်လိုက်ပြီထင်ကာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုလည်းငို၊ ပြောလည်းပြောဆို ရေရွတ်နေမိသည်။ အပေါ်

ထပ်ကို တဒုန်းဒုန်း နင်းတက်လာသောခြေသံကို ကြားရပြီးနောက် ဆူချိုးခန်းတံခါး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပါသည်။

မြက်ရိတ်သမား လူဆိုးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသူက အိမ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒယဉ်တိုက်ပင် ချိုင်းနှစ်ဖက်မှဆွဲခေါ်လာသည်။

“အား ... တော်တော်လေးတဲ့မိန်းမပဲ၊ လူက ခပ်ပိန်ပိန်နဲ့ အရိုးတော်တော်လေးတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် မပွေ့လာနိုင်လို့ ဒီတိုင်းဒယဉ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာရတယ်”

“မင်း ငါ့မိန်းမကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“သတိမေ့သွားရုံလေး ရိုက်ထည့်လိုက်တာပါ၊ ဒီမှာကြည့်သူ ကျွန်တော့်ကို ပန်းအိုးနဲ့ပစ်ပေါက်တာ ကံကောင်းလို့ နင်းဆီဆူးတွေ မျက်စိထဲမထိုးမိလိုက်ဘူး၊ မျက်ရိုးနားခြစ်သွားတာတွေလား၊ အင်မတန်သတ္တိရှိပြီး လက်သံပြောင်တဲ့ မိန်းမဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချရဲတယ်၊ ကျွန်တော် လက်မြန်လို့ မမြန်ရင် သူ ကျွန်တော့်ကို ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့တောင် ထုတော့မလို့”

မြက်ရိတ်သမား လူဆိုးက အိမ်လက်နှစ်ဖက်ကို အသင့်တွေ့သော အညိုရောင်တိပ်ပြာတွေဖြင့် တင်းကျပ်နေသော

ပူးချည်သလို ခြေချင်းဝတ်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ထိုအတိုင်း ပူးချည်ကာ ချုပ်နှောင်ရင်း ချစ်သားကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပမာ ပြောပြနေသေးသည်။ အိမ်ကတော့ သတိမေ့နေပါသည်။

“အခုမှ သေသေချာချာကြည့်မိတယ်၊ ခင်ဗျားမိန်းမ တော်တော်လူတာပဲဗျ၊ အားပါး အသားအရေလေးက နူးညံ့နေတာပဲ၊ သူဌေးတွေမို့ ထင်တယ်၊ အသားအရေဝင်းအိနေပုံက ထူးခြားနေတယ်၊ သူ့မျက်နှာလေးနဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ အရပ်အမောင်းလေးနဲ့ အနေတော်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား တော်တော်ကံကောင်းတဲ့သူပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ခွေးလိုအကောင်၊ ငါ (.....)ကောင်မင်း မထိနဲ့၊ ငါ့မိန်းမကို မထိနဲ့နော်၊ မင်း ဘာမှ ကိုင်စရာ မလိုဘူး”

ချစ်သားသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် မဆဲစရာဆဲဆိုအော်ဟစ်မိကာ မြက်ရိတ်သမားလူဆိုးကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း ရန်လုပ်နေလေသည်။ မြက်ရိတ်သမားလူဆိုးက ခွေခွေကလေးလဲနေသော အိမ်မျက်နှာကို အနီးကပ်ငုံကြည့်ကာ နမ်းတော့မလိုလို၊ ထိတော့ကိုင်တော့မလိုလို လုပ်ပြနေလျှင် ချစ်သားအတွက်တော့ အော်ဟစ်ဆဲဆို ရန်လုပ်ရုံကလွဲရင် ဒီထွက် ဘာမှပိုပြီး

တာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ချစ်သားမှာ မျက်ရည်တွေ၊ ချွေးစေးတွေ၊ ဆါသတွေဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကုန်းအော်နေမိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းမြည်သံတစ်ခုကြောင့် မြက်ရိတ်သမားလူဆိုးလည်း အိမ်အနားက ခွာသွားပါသည်။ မြက်ရိတ်သမား၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးပါလာသည်။ ထိုသူ၏ ဟန်းဖုန်းက အသံမြည်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အေး ... အဆင်ပြေတယ်ကွ၊ မင်းတို့အားလုံး အဆင်သင့်ပဲဆို လာတော့၊ မှောင်မှ ပစ္စည်းအကြီးတွေချမယ်လေ၊ ဒီအိမ်မှာလား ... အေး ငါ သိသလောက်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အိမ်ဖော်မရှိဘူး၊ ခြံစောင့် မာလီ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ တစ်နေ့နဲ့တစ်ည ဖမ်းထားလည်း ဘယ်သူမှ သိစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ပစ္စည်းတွေတင်ပြီးတာနဲ့ လစ်မယ်လေ၊ အေးဆေးပါကွာ၊ ပိုက်ဆံနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားလည်း ပါအောင်တောင်းရမှာပေါ့၊ ဘယ်မေ့လို့ဖြစ်မလဲ၊ အေး ... မင်းတို့ ထွက်လာခဲ့တော့”

အချိန်းအချက်လုပ် ပြောဆိုနေသံကြားရသောအခါ ချစ်သား ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။ ဒီကောင်အပြင် သူအပည့်လား၊ အပေါင်းအသင်းလားမသိသော တခြားကောင်တွေ

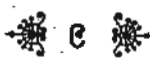

ပါ ထပ်ရောက်လာဦးတော့မည်။ သူတို့လင်မယားကို တစ်နေ့နဲ့ တစ်ည ချုပ်နှောင်ထားမည်။ ညကျမှ ပစ္စည်းတွေ အကုန်တင် ပြီး ဒီအိမ်ကထွက်မည်ဟု ဆွေးနွေးနေသံ ကြားရသည်။

နောက်ရောက်လာမယ့် လူဆိုးတွေဟာ ဘယ်နှစ် နောက်ဖြစ်မလဲ။ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးတွေ ရှိမလဲ။ ပစ္စည်းကို ယူပါ။ လူကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့ တောင်းပန်လည်း လက်ခံကြပါမလား။ ချစ်သားနဲ့ အိမ်ရဲ့ ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။ သူတို့နှစ် ယောက်စလုံး မနက်ဖြန်မနက်မှာ အသက်ရှင်ကြပါမလား။

ချစ်သားသည် သူ့ခြေရင်းနားတွင် ခွေခွေလေး သတိမေ့နေဆဲဖြစ်သော အိမ်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ပူပင်သောက ဖြစ်နေမိပါသည်။ မြက်ရိတ်သမား လူဆိုးကတော့ သူတို့ကို ဒီရေချိုးခန်းထဲမှာပဲ တံခါးပိတ်ထားရန် ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။

အပြင်မှာ ဟိုဟာဆွဲဖွင့်၊ ဒီဟာဆွဲဖွင့်သံ၊ ရွှေပြောင် သယ်ယူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရစဉ်မှာ အောက်ထပ်တွင် လူသံတစ် ထပ်၍ ကြားလိုက်ရီတော့လေသည်။

အိမ် သတိရဟန်ဖြင့် အနည်းငယ်လုံးလွန်လာသော အခါ အိမ်ကို တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်နေသည့် ချစ်သားတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရခေါ်မိလေသည်။

“အိမ် ... အိမ်လေး ... အိမ်လေး သတိရပြီလား။”

“အင်း ... အဲ ... အား ကျွတ် ကျွတ် ... နာလိုက်တာ”

“အိမ် ... အိမ် ကိုယ်ရှိတယ်၊ ကိုယ် အိမ်အနားမှာပဲ”

အိမ် မျက်လုံးအသာဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အိမ် ဆို စိုးရိမ်သောမျက်လုံးတွေနဲ့ ငုံ့ကြည့်နေသော ကိုကို တွေ့လိုက် တော့ အိမ် နည်းနည်းအားတက်သွားပါသည်။

“ကို”

“အိမ် ဘယ်နာနေသေးလဲ”

“ဧကန်ကြောက နာတယ်၊ အား ... မှတ်မိပြီ၊ ဟိုလူ ...
ဟိုလူ အိမ်ဧကန်ပိုးကို သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်
တာလေ၊ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာပြီး ဘာမှ မသိတော့ဘူး
ပြီးတော့ ကိုယ်တွေလက်တွေလည်း နာလိုက်တာ”

“နာမှာပေါ့၊ ဒီကောင် အိမ်ကို ချိုင်းနှစ်ဖက်ကနေမပြီး
ဒယဉ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာတာလေ၊ လှေကားတစ်လျှောက်
ဆွဲလာတာ၊ အိမ်က သတိမေ့နေတော့ ဘယ်သိမလဲ၊
ဟိုဝင်တိုက် ဒီဝင်တိုက် ဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့”

“အား ... အိမ်ကို သူ ချုပ်ထားတယ်၊ ကြည့်စမ်း ...”

“ဟား ဟား ... ချက်ချင်းဝင်လည်တာ”

“အရေးထဲမှာ ကိုက်လည်း ...”

“အလကားမတော့ပါကွာ၊ အိမ် စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့ ရယ်စရာ
ဖြစ်အောင်ပြောတာပါ”

“အဲဒီဓားပြကောင် ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ထဲဝင်လာလဲမသိဘူး”

“အသံကြားတာတော့ နောက်ဖေးပေါက်ကတက်လာတာ
လို့ထင်တယ်ကွာ၊ အိမ် အထဲက လော(ခ)လုပ်ဖို့မေ့သွား
တယ် ထင်တယ်”

“ကို အိမ်မှာရှိနေတာပဲ ဆိုပြီး”

“ဟာ ... အိမ်မှာရှိနေတာလည်းကြည့်ပါဦး၊ အိမ် လုပ်ထား
ခဲ့တဲ့ပုံက ဝင်သွားတဲ့သူနီးဓားပြကို ဘယ်လိုလုပ် တားဆီး
နိုင်မလဲ”

“ဆောရီးပါ ကိုရာ”

“အဲဒီကောင် မြက်လာရိတ်တာကွ၊ မြက်လာရိတ်ရင်း
အဆင်ပြေရင် ဝင်ခိုးတယ်၊ လူရှိရင် ဓားပြတိုက်တယ်ဆို
တဲ့အစားထဲကပဲ”

“မြက်လာရိတ်တာ ဟုတ်လား”

အိမ် အံ့သြသလိုလေး ပြန်မေးသဖြင့် ချစ်သား
ဆောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ် ငှားထားတဲ့ မြက်ရိတ်သမားမဟုတ်
လား”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မြက်ရိတ်သမားက ဒီနေ့လာ
နေကျ မဟုတ်ဘူး၊ သူက တနင်္လာနေ့လာတာ၊ ဒီနေ့
ကြာသပတေးနေ့ကြီးပဲ၊ တနင်္လာနေ့က လာရိတ်ပြီးတဲ့ဟာ၊
မြက်က ဘယ်ရှည်ဦးမလဲ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရိတ်နေကျပါ”

“လာရိတ်နေကျလူ မဟုတ်ဘူးလား”

“လာရိတ်နေကျလူလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အိမ် ငှားတဲ့ မြက်ရိတ်သမားက တစ်ခါတလေ သူမအား ရင် သူ့ညှိလွတ်လိုက်တာတို့၊ သူ့သူငယ်ချင်းလွတ်လိုက်တာတို့၊ သူ့တပည့်လွတ်လိုက်တာတို့ စုံနေတာပဲ။ အိမ်လည်း အဲဒီလူတွေ တွေ့သာတွေ့တယ် သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူး”

“ဒါဆို မြက်ရိတ်သမား အစစ်ကိုတော့ အိမ် မှတ်မိတာပေါ့”

“အလုပ်လက်ခံတုန်းကတွေ့ဖူးပြီး စစချင်းတော့ သူ့ပုံမှန်လာတော့ အိမ် မှတ်မိတာပေါ့၊ နောက်ပိုင်းမှာလူတွေ ပြောင်းပြောင်းလာတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာတယ်၊ ဒီကောင်တွေအား အကြံအစည်ရှိလို့ကို အဲဒီလို အချိန်ဆွဲပြီး အယုံသွင်းပြီး လုပ်တာကွ”

“အိမ်လည်း သေသေချာချာ ငှားတာပါပဲ၊ ဈေးထဲ ဒီလိုပဲ ဈေးလာဝယ်တဲ့ မိန်းမအချင်းချင်း စကားစပ်မေးပြီး အလုပ်အပ်ကြတာပဲလေ၊ ငှားခြားအိမ်တွေလည်း ရိတ်နေကျပဲတဲ့”

“တခြားအိမ်တွေရိတ်ပေမယ့် သူတို့အိမ်မှာက လူများတယ်လေ၊ အိမ်ဖော်တွေရှိမယ်၊ ခြံစောင့်မာလီရှိမယ်၊ ဒီရိုင်ဘာရှိမယ်၊ ကလေးရှိတဲ့အိမ်ဆိုလည်း ကလေးတွေ ဟုမ်းကျူရှင်လာသင်တဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေ အဝင်အထွက်မပြတ်ကြတာ အိမ် သိသားပဲ၊ တချို့ဆို မိဘတွေပါ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတော့ အဘိုးအဘွားတွေလည်းရှိသေးတာ၊ ကိုယ်တို့က နှစ်ယောက်တည်း အိမ်ဖော်မရှိ၊ ဒီရိုင်ဘာမရှိနဲ့ဆိုတော့”

“အိမ်တောင် စဉ်းစားနေသေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းတယ်၊ စကားပြောဖော်လေး ဘာလေးရအောင် အိမ်ဖော်ခေါ်မယ် စဉ်းစားနေတုန်း ရှိသေးတာ၊ ခြံစောင့်ကတော့ မလိုပါဘူးလေ၊ တံခါးက ရံမှန်နဲ့ အဖွင့်အပိတ်လုပ်ရတာပဲဆိုပြီး မစဉ်းစားမိဘူး၊ အပင်တွေဘာတွေ စိုက်တာလဲ ကိုက ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖြစ်အောင် ညနေတိုင်း ခြံထဲဆင်းပြီး ပေါင်းသင်မြေဆွ၊ ရေဖျန်းလုပ်တာ ဆိုတော့ Gardener(ဂါးဒင်းနာ)လည်းမလိုဘူး မဟုတ်လား”

“တံခါးပိတ်ထားတာထက် ဒီကောင် ဘယ်လိုဝင်လာလဲ မသိဘူးနော်”

“ခြံတိုင်ကို ကွယ်တက်လာပြီး ခြံထဲ ခုန်ချလားမသိဘူး”

“အေး ... အဲဒါထားတော့၊ အခု ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

အိမ်သည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ချစ်သားထုံကြည့်လေသည်။ သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်လာပြီမို့ သူတို့ကြားမှာ ခုလောလောဆယ်ရှိနေသေးသော ပြဿနာကို မေ့သွားကြပါသည်။ ချစ်သားစိတ်ထဲမှာလည်း ငယ်ဆိုတာကို တဒင်္ဂမေ့သွားသည်။ ဒီအိမ်ကထွက်သွားပြီး ငယ်နဲ့ လက်တွဲရဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုသော စိတ်ကူးလည်း ပျက်သွားပါသည်။ ခုလောလောဆယ် ဒီလူဆိုးတွေအကြောင်းသာ ခေါင်းထဲရှိနေသည်။ ပစ္စည်းတွေ ငွေတွေ ကုန်အောင် ယူသွားကြတာ အကြောင်းမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထံ သတ်ပစ်ချင်ရင်လည်း သတ်ပစ်သွားမှာကို တွေးမိပြီး ချစ်သား အတော်ထိတ်လန့်နေသည်။ အိမ်ကြည့်ရတာတော့ အဲဒါကို တွေးပုံမပေါ်ဘဲ ချစ်သားမေးတာကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဒီကောင်တွေက ပစ္စည်းယူရုံတင်ယူပြီး ကိုယ်တို့ကို ဘာအန္တရာယ်မပြုဘဲ ထားခဲ့မယ်လို့ အိမ် ထင်လား”

“မသိဘူးလေ၊ အိမ်က သူတို့စိတ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

“အိမ်ရာ အဲဒီလောက်မတုံးနဲ့လေကွာ၊ လူဆိုးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကောင်းမမွေးဘူးကွာ၊ သူတို့ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် ရိုက်ဖို့လည်းဝန်မလေးဘူး၊ သတ်ပစ်လိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး”

“ဒါဖြင့် အိမ်တို့ကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ကိုက ထင်တာလား”

“အဲဒါပဲရှိတော့တာပေါ့၊ ပစ္စည်းတွေ စိတ်ကြိုက်ယူပြီးရင် ကိုယ်တို့ကိုသတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ထည့်ထားခဲ့လို့လည်း ဘယ်သူမှ တော်ရုံသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုယ်တို့အိမ်ကို တစ်ပတ်နေလို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် တောင်မှမလာတာ၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေရှိတုန်းကသာ သူတို့ ဘာလေးညာလေးချက်စားလို့ဆိုပြီး လာလာပို့လို့ သုံးလေးရက် တစ်ခါလောက် အိမ်ကိုအဝင်အထွက် ရှိတာလေ၊ လူဆိုးတွေက ကိုယ်တို့အိမ်အခြေအနေကို စုံစမ်းထားပြီး နေလောက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်မိဘမှ မြန်မာပြည်မှာမရှိတဲ့အချိန်ရွေးပြီ ဒီအိမ်ကိုဝင်ကြတာပေါ့”

အိမ်သည် အခုမှ ကြောက်ရကောင်းမှန်းသိသွားဟန်ဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ကြွားက ရအောင် ဖင်ရွှေဖင်ရွှေလုပ်ပြီး ချစ်သားနား ကပ်လာသည်။

အိမ်က ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ရက်သားမို့ ချစ်သား၏ ပေါင်ပေါ်ခေါင်းမိုဝင်ကာ ...

“မသေခင် အသားချင်း ထိထားချင်တယ်၊ ကိုကို အိမ်က သိပ်ချစ်ရတာလေ၊ သေတော့လည်း အတူတူသေကြတာ ပေါ့”

ဟုတိုးတိုးလေးပြောလျှင် ချစ်သား ရင်ထဲမှာ သနားသွားပါသည်။

“အဲဒီလို စိတ်လျှော့တဲ့စကားမပြောပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့ ကိုယ်တို့ကို သတ်မယ်လို့လည်း ပုံသေပြောလို့ မရပါဘူးလေ”

“အိမ်ကတော့ အခုလိုအခြေအနေကြီးနဲ့ဆိုရင် အသက်ရှင်ရတာထက် သေရတာကို ပိုတောင်ကြိုက်သေးတယ်”

“ဟာ ... အိမ်ကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ”

“လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုးတွေက မသတ်ဘဲထားသွားရင် ကိုနဲ့ အိမ်ဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တော့ လွတ်သွားကြမှာပဲလေ၊ အဲဒီကျ ကိုက ကိုရဲ့မူလရည်ရွယ်ချက်ကြီးကို ပြင်မှာတဲ့လား၊ မူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အိမ်ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား။

အိမ်အတွက်တော့ အဲဒီအခြေအနေကို မကြုံချင်ဘူး၊ သေသွားရတာကမှ အဲ ... အင်း ... အိမ်တစ်ယောက်တည်းသေရတာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုနဲ့အတူတူသေရတာကိုပြောတာ၊ ကိုသာပါမယ်ဆိုရင် အိမ် သေရမှာလည်းမကြောက်တော့ဘူး”

ချစ်သားသည် အိမ်ရင်ထဲက ကြီးမားလှသော အချစ်ကိုသိရလျှင် သူ့ကိုယ်သူတောင် ခွင့်မလွှတ်ချင်တော့။ အိမ်ဟာ ငါ့အပေါ် သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမ။ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမကိုလည်း ခုထားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမဟာ ရုပ်ကြီးဆိုးနေတဲ့ မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး။ တွေ့တဲ့မြင်တဲ့လူတိုင်းက လှပါတယ်လို့ပြောခံရတဲ့ မိန်းမ။ ပြီးတော့လည်း အိမ်မှုကိစ္စလည်း နိုင်နင်းတယ်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်။ သူဌေးသမီးဆိုပေမယ့် ခြေမွေးမီးလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကို ရထားပါရက်နဲ့ ငါ ဘာကြောင့် မချစ်နိုင်ရသလဲ။ ဘာကြောင့် နောက်ထပ်အချစ်သစ်ကို ရှာဖွေမိခဲ့သလဲ။ ဘာကြောင့် သစ္စာဖောက်ပြန်ပြီး ဒီမိန်းမမှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘဲထားခဲ့ပြီး နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းရဖို့ကို ခေါင်းထဲထည့်မိခဲ့သလဲ။

အိမ်ကို ချစ်သလား မေးရင် အကယ်၍ ငယ်သာ မရှိခဲ့ရင်တော့ ဒီတစ်သက် အိမ်ကိုပဲ သံယောဇဉ်ထားပြီး လက် တွဲထားမှာပဲပေါ့။ ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာထက် အိမ်နဲ့ နေရ ရင်လည်း သူ့ဘဝမှာ ကျေနပ်စရာကောင်းလောက်အောင် နေဖို့ တာဖြစ်သည်။ သို့သော် ခက်တာက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ငယ်ကို ကျတော့ တသသနဲ့ ရင်ထဲစွဲနေအောင်ချစ်သလိုမျိုး ခံစားရတာ လည်းအမှန်ပင်။

တကယ်တော့ ငါ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒီလိုမလုပ် သင့်ဘူးလို့ သိနေရက်နဲ့ အသိတရားကသက်သက် မသိစိတ်က သက်သက်လိုဖြစ်နေတဲ့ကြား စိတ်နှစ်ခုလွန်ဆွဲနေတာလည်းဖြစ် သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အောက်ထပ်ဆီမှ “တင်းတောင်”ဟု သော ဘဲလ်မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ချစ်သားရော အိမ်မိ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခေါင်းထောင်မတ်သွားကြကာ ...

“ဟော ...”

ဟု ပြိုင်တူ ရေရွတ်လိုက်မိကြလေသည်။

“လူတစ်ယောက်လာတယ် ကို၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာ တယ်၊ ကံကောင်းတာပဲ”

“ကံကောင်းတာပဲ မပြောနဲ့ဦး၊ ဘာတွေဖြစ်မလဲနားထောင် ဦး၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မိလွယ်ဘူး၊ ဒီကောင် “တွေ့” ဝိုင်းချမှာပဲ၊ ဧည့်သည်သုံးလေးယောက်မှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်ဧည့်သည်က သုံးလေးယောက်လာနိုင်မလဲ စဉ်းစား မှ”

“ကိုအလုပ်က ကိုတပည့်လာရင်လည်း တစ်ယောက်နှစ် ယောက်ပဲကွ”

“အိမ်ဆီလာရင်လည်း ရတနာပစ္စည်းလာပြမယ်ပြောထား တဲ့ ပွဲစားမပဲ လာဖို့ရှိတာ”

“အဲဒါမှဒုက္ခပဲ၊ ရတနာပစ္စည်းလာပြတဲ့ ပွဲစားမပါ ရောပြီး ဒုက္ခရောက်မှာကွ၊ သူတို့အတွက် ရတနာတွင်းကြီးထဲ လက်နှိုက်မိသလို ဖြစ်သွားမယ်”

သူတို့ စကားပြော တိုင်ပင်နေစဉ်မှာ အောက်ထပ် တွင်တော့ ဆူဆူညံညံအသံများ၊ အော်သံဟစ်သံများကို စပြီးကြား လိုက်ရပါသည်။ ချစ်သားနဲ့ အိမ်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင် အိမ်ကို ရောက်လာသော ဘယ် သူမှန်းမသိရသေးသည့် ဧည့်သည်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဒုက္ခပဲ”

ဟု အိမ်က ပြောလိုက်သလို ချစ်သားကလည်း ...

“အောက်မှာ ချကုန်ကြပြီ၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်ကွာ”

ဟူ၍ စိုးရိမ်သော၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သောအသံဖြင့် ညည်းညူမိသည်။

အသံများ ခဏတွင်းမှာပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာသောအသံများကို ကြားရသည်။ ချစ်သား ရော အိမ်ပါ ပွင့်လာမည့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ မိကြသည်။ တံခါးဘု ကလစ်ခနဲလည်သွားပြီ။ တံခါး ပျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

“ဟင် ...”

အိမ်သည် မြက်ရိတ်သမားလူဆိုးက ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့်ပိတ်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကတော့ လက် နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လိမ့်ပြီး ချုပ်ထားခြင်းခံရသော အနေအထား ဖြင့် ဖမ်းခေါ်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် အံ့သြသွားပါသည်။ ဘယ်သူပါလိမ့် ...။ အိမ် မသိသူ မိန်းကလေး ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု တွေးနေစဉ် ...

“ငယ် ... ငယ် ... ဟာ ... ငယ် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ချစ်သား၏ စိုးရိမ်သံ၊ အံ့သြသံတွေရောစွက်နေတဲ့ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ အိမ်ရဲ့ ပဟောဠိတွေ ရပ်သွားရတော့ သည်။

“ဪ ... ငယ်ကိုး”

အိမ် မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ မြက်ရိတ် သမားလူဆိုးကတော့ မေပျိုငယ်သွေးကို ပခုံးမှတွန်း၍ ထိုင်ခိုင်း လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ နင် မအော်နဲ့နော်၊ ငါ့လက်ကို အခုဖယ်လိုက်လို့ နင်အော်ပြီဆိုတာနဲ့ နင်ရဲ့လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပလတ် စတာကြီးနဲ့ အသေပိတ်ထားလိုက်ပြီပဲမှတ်”

ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး မေပျိုငယ်သွေး၏ ပါးစပ် တို့ ဖိပိတ်ထားသော လက်ဖဝါးကို ဖယ်လိုက်လေသည်။

“ထို့ ... ညစ်ပတ်လိုက်တဲ့လက်၊ ကြမ်းကလည်းကြမ်းသေး၊ ငါ့ပါးစပ်ကို ဖိပိတ်ထားတာ အန်တောင်အန်ချင်တယ်”

လက်လွှတ်လွှတ်ချင်း မေပျိုငယ်သွေးက ထိုသို့ပြော ဖို့က်ကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်ပြေးပါသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... အံ့မာ ... ဒီလိုပြေးလို့ရမလား”

ကိုမိုက်ခဲသည် လှစ်ခနဲထ၊ ပြေးသော ကောင်မလေး
ကို ထပြီးတော့တောင် လိုက်စရာမလိုပါ။ ကောင်မလေး၏ ခြေ
ချင်းဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေရာ ဗိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားပါသည်။

“ဟာ ... ငယ် ... ငယ်”

“အိုး ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... တော်တော်နာသွားရှာမှာပဲ”

ချစ်သားကတော့ စိုးရိမ်တကြီးအော်တာဖြစ်သည်။
အိမ်ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့အချိန်ဖြစ်နေတာ
တောင်မေ့ပြီး မေပျိုငယ်သွေး မှောက်ရှက်လဲသွားသဖြင့် ဝမ်းသာ
ကျေနပ်သော အသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“အီး ... သွေး ... သွေးတွေ၊ သွေးတွေထွက်လာပြီ။ ဘယ်
ကလဲ မသိဘူး၊ သွေးတွေ”

“အပိုတွေအော်မနေနဲ့၊ နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတာလေးကို
သတ္တိကြောင်မနေနဲ့”

“ရှင် ... ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့၊ ထပ်ပြီး မထိနဲ့၊
လွတ် ... လွတ်စမ်း”

“အဲမာ ငါကများ နင့်အသားကို ထိချင်လို့ထိတယ်ထင်လား
နင် ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ ထွက်ပြေးလို့ နင့်ကို သူတို့လိုပဲ ချစ်
ထားမလို့၊ ငြိမ်ငြိမ်အချုပ်ခံစမ်း၊ မခံရင် ငါ တစ်ချက်ရိုက်

ထည့်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်လောက်ထိလောက်ကြီးနဲ့ အဆက်
ပြတ်သွားတယ်ဆိုတာ ဟိုနှစ်ယောက်သိကြတယ်၊ သူတို့
ပြောပြလိမ့်မယ်”

ချစ်သားသည် ငယ်ကို လူဆိုးက ရိုက်မှာပြုမှာစိုးရိမ်
ပြီး ...

“ငယ် ... ငယ် ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်၊ မလုပ်နဲ့ သူ ပြောတဲ့
အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်၊ ကိုကြီးတို့လည်း ဒီမှာရှိတယ်၊
ဘာမှမကြောက်နဲ့”

ဟု လှမ်းသတိပေးမိသည်။

အိမ်သည် မနာလိုခြင်းကြီးစွာဖြစ်ကာ ကောက်ကျစ်
ဦးလဲသော အပြုံးကိုပြုံးရင်း ...

“အလကားပြောတာ၊ အဲဒီလူဆိုးက အပြောပဲရှိတာ၊ သူများ
အသားနာအောင် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ နင် ထွက်ပြေးရင်ပြေး
သူ့ကို ခေါက်ဖိနပ်ဝတ်ထားတဲ့ နင့်ခြေထောက်နဲ့သာ ရင်ဝ
တည့်တည့်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်”

ဟူ၍ ချစ်သား စကားအဆုံးမှာ လှမ်းပြောလေရာ
ချစ်သားသည် အိမ်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“အိမ် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ”

“ဘာပြောရမှာလဲသူများလင်ကို လုချင်တဲ့ကောင်မ၊ အသားနာရုံမကလို့ မဲပြီးတော့ပဲကြွေကြွေ အဲဒါကို မြင်ချင်တာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ငယ် သူများလင်ကိုလုတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးက သူ့ဘာသာဆုံးဖြတ်တာ၊ ကိုကြီးကပဲ ငယ်နဲ့အတူနေဖို့ကို မလှလှအိမ်နဲ့ ကွာရှင်းမယ်လို့ပြောတာပါ”

“ဟယ် ... ဒီလောက်ကြီး သူများလင်ကိုလုထားတာတောင် မလှဘူးပြောသေးတယ် အံ့ရော၊ လုတယ်အပြောမခံချင်ရင် အစတည်းက ဇာတ်လမ်းမစနဲ့ပေါ့၊ နင့်ရုပ်ရည်လှလှလေးနဲ့ ကိုယ့်နံတန်းတူ လူပျိုချောချောတစ်ယောက်ကို ရှာပေါ့ယဲ့”

ကိုမိုက်ခဲမှာ နောက်ထပ်ရောက်လာသော မိန်းမချောကို လက်တွေ့ပူးချည်၊ ခြေတွေပူးချည်လုပ်နေရင်း သူတို့ဇာတ်လမ်းအစုံကို ကြားနေရသည်ဖြစ်ရာ တံဟားဟား အော်ရယ်မိသည်။ သူ့ရယ်သံကြောင့် ရန်ဖြစ်စကားနိုင်လှနေကြသော မိန်းမချောနှစ်ယောက် လန့်ပြီး အသံတိတ်သွားပါသည်။

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားကိုတော့ဗျာ အားလည်းကျတယ်၊ မိန်းမချောနှစ်ယောက် တစ်ဖြိုင်တည်းပိုင်ဆိုင်ရလို့ မများဘူး”

ဖြစ်ပြီး မုန်းလည်းမုန်းတယ်ဗျာ တကယ်ပဲ၊ ကဲ ကဲ ... မတည့်အတူနေဆိုသလို အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီထဲမှာပဲ နှစ်ယောက်အတူနေလိုက်ကြဦး၊ ထလည်းသတ်မနေကြနဲ့ဦးပေါ့ ... ဟား ဟား ဟား”

ကိုမိုက်ခဲသည် ဒီရေချိုးခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့မယ့်လူသုံးဆယ့်ကိုးဦး၏ အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်တော့ဝင်စားပေမယ့် သူ့ကိစ္စသည်လုပ်ရဦးမှာမို့ တံခါးကို အသာပိတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အောက်ရောက်တော့ အိမ်ရှင်ယောက်ျား၏ အရက်ဘားကောင်တာတွင် ရှိသမျှ အရက်အကောင်းစားတွေနဲ့ ဖိမ်ကျကာ ထွေနေပြီဖြစ်သော တဝည့်နှစ်ယောက်တို့ကို ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့အတွက်လည်း ချန်ဦး”

ဟု စားမာန်ခုပ်လိုက်ပြီးမှ ...

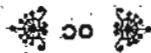
“အဲဒီယောက်ျားကွာ အင်မတန်မှ မနာလိုချင်စရာကောင်းအောင် ကံကောင်းတဲ့လူကွာ၊ အိမ်မှာလည်း အရက်ဘားမှာကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အရက်တွေ အပြည့်ထားသောက်နိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာတယ်၊ မိန်းမကလည်း အရက်သောက်တာကို မတားမြစ်ဘဲ ကြည်ဖြူတယ်၊ ငါ့အိမ်ကမိန်းမနဲ့များကွာပါ၊ အိမ်ကဟာမကတော့ အရက်

သောက်လို့ဆိုပြီး အမြဲရန်လုပ်နေတဲ့ကောင်မ၊ ဒီကြားထဲ
ပုံကလည်းဆိုသေး၊ အခု ဒီအိမ်ရှင်ယောက်ျားကတော့
မိန်းမရထားတာကလည်း တကယ့်မော်ဒယ်လ်လို လှပ
မိန်းမ ရထားသေးတယ်၊ ဒါ့အပြင် အပြင်မှာ ထပ်ရှုပ်တဲ့မိန်းမ
ကျပြန်တော့လည်း မင်းသမီးကျနေတာပဲ၊ တစ်မျိုးလှတ
ကွာ၊ လောကကြီးက မမျှတဘူး၊ ကောင်းတာခံစားရတဲ့
ကျတော့ ကောင်းတာတွေချည်းပဲ ကြုံရတယ်”

ဟူ၍ ဇာတ်လမ်းအစုံအလင်ခင်းပြလိုက်ပါသည်။
တပည့်တွေကတော့ အရက်ကောင်းတွေသောက်ရ၊ အိမ်ရှင်မိန်းမ
ရေခဲသေတ္တာအကောင်းစားကြီးထဲမှာ ဝယ်ထည့်ထားသော ကြ
အူချောင်းတွေ၊ Bacon(ဘောကွန်)ဟုဆိုသော ဝက်သားပြာ
လည်း ယူစားရသဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်။ ဆရာကိုယ်
ပြောသမျှ ထောက်ခံပြီး ဆရာတပည့်သုံးယောက်သား တ
ဟေးတဟားဟားဖြင့် အရက်တွေ မကုန်မချင်း ထိုင်သော
ကောင်းနေကြတော့လေသည်။

* * *

“ငယ် ဘာလို့ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲကွာ”

သုံးယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါမှာ ချစ်သား
သည် ငယ်ကို ထိုသို့လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အိမ်သည် ကလေးဆန်
ဆန်အပြုအမူမျိုးဖြင့် ချစ်သားနား ရအောင် ဝိုတိုးကပ်လိုက်ကာ
ချစ်သား၏ပေါင်ပေါ် ခေါင်းမှိုထားပြတာကိုတော့ ချစ်သား သတိ
မပြုပါ။

“ကိုကြီးဖုန်းကိုခေါ်နေတာ မရဘူး၊ ပိတ်ထားတယ်ကြီးပဲ
ဖြေနေလို့၊ အဲဒါနဲ့ ကိုကြီးနေမယ့်အိမ်ကို သွားကြည့်တော့
လည်း မရောက်သေးဘူးဆိုတာတွေ ရတယ်၊ ကိုကြီးအလုပ်
ကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း အလုပ်က ကိုကြီး တပည့်က
ပြန်ဖြေတယ်၊ သူလည်း အဲဒါ သိချင်တာတဲ့၊ အိမ်ဖုန်း

ဆက်တော့လည်း မကိုင်ဘူး၊ ဟန်းဖုန်းလည်း ပိတ်ထားတယ်တဲ့၊ ငယ်လည်း စိတ်ပူသွားတာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ကိုကြီးပေးထားဖူးတဲ့ မလှလှအိမ်ဖုန်းကို ခေါ်မိတယ်”

“အဲမာ ... အဲမာ ... ညည်းက ဘာကိစ္စ ကျုပ်ဖုန်းခေါ်ရတာလဲ ဟင်၊ ကိုကရော ဘာလို့ သူ့ကို အိမ်ဖုန်းနဲ့ပါတ်ပေးရလဲ”

အိမ်သည် မခံမရပ်နိုင်သလိုအသံဖြင့် ဝင်၍ အော်သောကြောင့် မေပျိုငယ်သွေး အသံရပ်သွားပါသည်။

“Just in case ပါကွာ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုခုပေါ်လာတာ ခေါ်လို့ရအောင်ပါ အိမ်ရာ၊ သူလည်း အလကားနေရတာ မခေါ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မလှလှအိမ်ရယ်”

“ဟေ့ ... ကျုပ်နာမည်ထဲမှာ အဲဒီရှေ့ကနာမည် လှလှတာကို ကြိုက်ကိုမကြိုက်ဘူး၊ မိဘပေးထားတဲ့နာမည်မို့လက်ခံနေရတာ၊ ဒီတော့ ရှင် အဲဒါကြီး ခဏခဏမခေါ်ခေါ်ချင်ရင် အိမ် ဆိုတာပဲခေါ်”

“မမအိမ်လို့ ခေါ်မယ်”

“အရေးထဲ ဟင်းမနေနဲ့”

“မမအိမ်ရဲ့ ဟန်းဖုန်းကိုခေါ်တော့လည်း ပိတ်ထားတာနဲ့ပဲ ကြိုပြန်ရော၊ အဲဒီတော့ ငယ် တကယ်စိုးရိမ်သွားတာပါ၊ ကိုကြီးများ မမအိမ်ဆီကထွက်လာပြီး လမ်းမှာ Accident တစ်ခုခုဖြစ်သလား၊ မမအိမ်လည်း ကိုကြီးကို ဆေးရုံတွေ ဘာတွေ လိုက်တင်နေရလို့ မအားသလားလို့ စိတ်ပူသွားတာနဲ့ ဒီအိမ်ကို တစ်ချက်ဝင်လာကြည့်တာပါ”

“ကဲ ... ခုတော့ တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ရှင်ပါရောပြီး အသတ်ခံရတော့မယ် ... ဟင်း ဟင်း”

အိမ်သည် မကျေမနပ်ရယ်သံဖြင့် ပြောမိ၏။ စိတ်မှာ အခုဘဝမှာတောင် ယောက်ျားကို ပြိုင်လုနေရတာ။ သုံးယောက်တစ်ပြိုင်တည်း အသတ်ခံရလို့ သရဲဖြစ်ရရင်လည်း သရဲဘဝမှာ သရဲထီးကို သရဲမနှစ်ကောင် ပြိုင်လုရတော့မယ် ထင်တယ်။ နှစ်ကြိမ်ဖန်ဖန်တွေ လျှောက်တွေးနေမိသည်။ အစကတော့ နို့သား သေရမယ်ဆိုရင် လူဆိုးတွေ သတ်သွားလည်းသေရပါမယ် ပြောပေမယ့် အခုကျတော့ သုံးယောက်တစ်ပြိုင်တည်းသေရတာကို မကြိုက်ပြန်။ မေပျိုငယ်သွေးက ကြားထဲ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဆိုပြီးမှာတဲ့ ... ဟင်း။

“ဟင် ... ဘာ ... ဘယ်လို အသတ်ခံရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူဆိုးတွေက ဓားပြတိုက်ပြီးရင် အရှင် ထားသွားမယ်များ ထင်လို့လား”

“သူတို့ ဓားပြတိုက်နေတာလား”

“အဲမယ်လေးဟယ် အဲ့ပါ၊ ဓားပြတိုက်နေတာတောင် မသိဘူးလား။ ဘာလဲ အိမ်မှာ အပျော်လာပြီး ပါတိကျင်းစ နေတယ် ထင်လို့လား”

အိမ်သည် အင်မတန်မှတုံးပြီး ဒုံးဝေးလှသော မေပျို ငယ်သွေးကို စိတ်ထဲမှာ ကဲ့ရဲ့ပစ်နေမိသည်။

“သူတို့ အောက်မှာ နင်းဆိပ်နန်းတွေလည်း တစ်အိမ်လုံး အပြည့်ထိုးထားတာတွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ သောက်စားနေကြ တာ”

“ဟာ ... ဒီကောင်တွေ ငါ့အရက်တွေယူသောက်နေကြပြီ”

ချစ်သားသည် ယောက်ျားပီပီ တန်ဖိုးကြီးအရက်များ ကို နှမြောပြီး ထ၊အော်သည်။ ဒီတော့ မိန်းမနစ်ယောက်တို့မှာ မိန်းမတွေပီပီ မျက်စောင်းကြီးတွေ ဝိုင်းထိုးလိုက်ကြပြီး အိမ်ထဲ တော့ ဝိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်တာမို့ ...

“အဲမယ်လေး ... ကိုရယ် အရေးထဲ၊ အရက်ကိုနှမြောနေ သေးတယ်၊ အရက်ထက်အရေးကြီးတာတွေတော့ မနုဉ်း ဘူး”

ဟု ရွဲ့တဲ့တဲ့ ပြောလိုက်သည်။

မေပျိုငယ်သွေးကတော့ ...

“ကိုကြီးကလည်းလေ အရက်တွေများ”

ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ပါသည်။

“သူတို့ဓားပြတိုက်တယ်ဆိုရင် ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတာတော့ လူတွေကို ကြိုးတုပ်ဖမ်းချုပ်ထားပြီး ဘယ်မှာ လဲ ပစ္စည်းတွေ ရိုတာအကုန်ထုတ်ပေးဆိုပြီး တောင်းတာပဲ မြင်ဖူးတော့ ငယ်က ဓားပြတိုက်တယ်လို့ မထင်မိတာ ပါ”

ခုနက သူမကို ဝေဖန်အပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့မြောလိုက် သော အိမ်စကားကို အခုမှ သတိရကာ ချေပသလိုဆက်ပြောလိုက် သူ့ အိမ်က တဟီးဟီးရယ်ပါသည်။

“ရုပ်ရှင်ထဲကလို လုပ်ပြမှပဲ ဓားပြတိုက်တယ်ဆိုတာ ယုံ မတဲ့တော်၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတွေက Over လုပ်ပြရတယ်ဟဲ့၊ ဒါမှဇာတ်မှာပြီး ပရိသတ်သနားအောင်၊ အခုလိုမျိုး တော်ရုံ တန်ရုံလုပ်ပြရင် ဘယ်ပရိသတ်မှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကားမကောင်းဘူး သရုပ်ဆောင်တာမကောင်းဘူးပဲ ဝေဖန် မှာပေါ့”

“သူတို့က ကိုကြီးကို ဘာလို့ အဲဒီလိုကြီး ချုပ်ထားတာလဲဟင်”

မေပျိုငယ်သွေး ရုတ်တရက်မေးချလိုက်သောစကားကြောင့် ချစ်သား ရှက်သွားပါသည်။

“ဘာလို့ ဒီလိုပုံစံကြီး ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ဆက်မမေးနဲ့၊ အဲဒါ ကျုပ်လုပ်ထားတာရှင်းပြီလား”

အိမ်သည် စကားကို ဖြတ်ဖြောလိုက်သောကြောင့် မေပျိုငယ်သွေး မေးခွန်းတွေ တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်တန့်သွားပြီးလျှင် ဟင် ... ဟုတ်လားဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်သွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ထားရတာလဲ မမအိမ်”

“မမေးနဲ့၊ သေတောင်မပြောဘူး”

“ကိုကြီး မမအိမ် ဘာဖြစ်လို့ ကိုကြီးကို ဒီလိုလုပ်ထားတာလဲ”

ချစ်သားသည် ငယ်ရှေ့မှာဖြစ်သဖြင့် ရှက်လည်းရှက်မိသည်မို့ ...

“ကိုကြီး ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ် ပြောလိုက်လို့တဲ့ကွာ၊ ကိုကြီး ထွက်မသွားအောင် လုပ်တာတဲ့”

ဟု မဖြေချင်ဖြေချင်အသံနဲ့ ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ... တစ်မျိုးကြိုးပဲနော်၊ အဲဒါမျိုး ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး၊ မမအိမ် စိတ်ရောပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ကျုပ်စိတ်က ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ ရူးနေတတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ကောင်းနေတတ်တယ်၊ ဦးချစ်သားခမျာ ကံမကောင်းတော့ ကျုပ်စိတ်ရူးပေါက်တဲ့အချိန်နဲ့ ကြိုသွားတော့ ချုပ်ထားခဲလိုက်ရတာပေါ့”

“အိမ် အေးအေးနေစမ်းပါကွာ၊ ပေါက်ကရတွေ ပါးစပ်ထဲတွေတာ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ဘာကိုလုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားတိုင်ပင်ရမယ်အချိန် ဖြစ်နေပြီလေ”

“ကိုပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြီး ဘယ်တုန်းကများ မယားကြီးနဲ့ မယားငယ်ဟာ စည်းလုံးညီညွတ်ပြီး တိုင်မင်တတ်ကြတာ ရှိလဲ”

“အို ... ငယ်ကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့ မမအိမ်။ ငယ် မယားငယ် မဟုတ်ဘူး။ မယားငယ် လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

မေပျိုငယ်သွေးကလည်း တစ်ခွန်းမခံ ဝင်ပြောသည်။

“မယားငယ်လို့ အပြောမခံချင်ရင် ကျုပ်ယောက်ျားကို လာမပတ်သက်နဲ့ပေါ့။ မယားရှိပြီးသား ယောက်ျားကို ပတ်သက်ရင် ဒါ မယားငယ်လို့ သတ်မှတ်ခံရမှာ ထုံးစံပဲ”

“အီး ဟီး ဟီး... တွေ့လား ကိုကြီး။ ကိုကြီးကြောင့် ငယ် အပြောခံနေရပြီ။ အဲဒါကြောင့် ငယ် ကိုကြီးနဲ့ မပတ်သက် ချင်တော့ပါဘူး။ လမ်းခွဲကြမယ်လို့ ပြောတော့ ကိုကြီးပဲ လက်မခံဘူးလေ။ အခုတော့ ငယ် အပြောခံနေရပြီ”

မေပျိုငယ်သွေးသည် တအီးအီး အသံထွက်ငိုကာ ဖင်ရွှေ့ ဖင်ရွှေ့လုပ်ပြီး ချစ်သားအနီးကို တိုးကပ်လာသည်။

အိမ်သည် ယောက်ျားဖြစ်သူအနားကို မေပျိုငယ် သွေး အကပ်မခံဘဲ အတင်းမရမက လိုက်ကာပါသည်။ အိမ်က အကာ မေပျိုငယ်သွေးက အလာမှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး (နှစ်ယောက် စလုံးလည်း လက်တွေ့ခြေတွေ အချုပ်ခံထားရတာမို့) ရှေ့ကိုဟပ် ထိုး လဲပြီလေရာ သူမရှေ့မှာ ကာနေသော အိမ်ကို ဝင်တိုက်မိ သွားသည်။ အိမ်ကိုယ်ပေါ်ကို လဲပြီကျလာသလို ဖြစ်တာမို့ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးပြီး လဲပြီသွားပြန်ပါသည်။

“အား ... သေပါပြီ၊ နောက်စေနာသွားပြီ”

အိမ် အပေါ်က မေပျိုငယ်သွေး ထပ်ပြီးလဲပြီသဖြင့် အိမ်က အောက်ဘက်မှဖြစ်သောကြောင့် နောက်ပြန်လဲကျလေရာ အိမ် နောက်စေနာ ကြွေပြားနှင့် ထိမိပြီး နာကျင်မူးစေသွားတော့ သည်။

“ဟဲ့ ... ထ ... ထ၊ မြန်မြန်ပြန်ထပ်ပါဟဲ့၊ သူ့ကိုယ်ကြီး နဲ့ လာမိနေတာ၊ ဒီမှာ လက်တွေ့ခြေတွေ လှုပ်လို့မရတဲ့ အထဲ သေတော့မယ်”

“မမအိမ်က အတင်းလိုက်ကာတာကိုး”

“ဘာလို့ ကျုပ်ယောက်ျားနား လာကပ်လဲ”

“ငယ် ထလို့မရဘူး၊ ထရခက်တယ်”

“နည်းနည်းပါးပါး ကြိုးစားကြည့်ပါလားဟယ်။ ညည်းညူ ဖို့ပဲတတ်တယ်”

“မဟောက်ပါနဲ့ မမအိမ်ရဲ့။ ငယ် တစ်ခါမှ ဒီလိုအချုပ်မခံ ရဖူးတာ”

“ဪ ... တော်တော်ပြောတတ်တာယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခဏခဏ အချုပ်ခံရဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ”

ချစ်သားသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ကို ဝေးကြည့်ကာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ကြားက ရယ်တောင်ရယ်ချင်လာသည်။

“မမအိမ်ကလည်း အရေးထဲမှာ အထအန ကောက်နေပြန် ပါပြီ”

“ရှင်ပဲ ဘာလို့ တစ်ခါမှ အချုပ်မခံရဖူးပါဘူး ပြောလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုပဲ စကားအဖြစ် ပြောတာမျိုး ရှိတာပေါ့၊ အမယ်လေး ... နာလိုက်တာ”

မေပျိုငယ်သွေးမှာ အောက်တွင်ပိနေသော အိမ်ကို အားနာလှသဖြင့် မရမက ကုန်း၍ထလိုက်ရလေရာ တံတောင်ဆစ် ကို အားပြုလိုက်ရသဖြင့် တံတောင်ဆစ်တွင်ရှိသော ကျင်သည့် အကြောကို ဖိမိပြီး ကျင်သွားသောကြောင့် ရှုံ့မနေသည်။ သို့သော် ထတော့ ထလိုရသွားလေရာ အိမ်လည်း ခုမှ ပက်လက်လန်လဲ နေရာမှ ကုန်းရုန်းလူးလိုမိပြီး ရအောင် ပြန်ထထိုင်နိုင်တော့လေ သည်။

“ခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်၊ ရှင် တော်တော်ချော တာပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ မမအိမ်”

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... ကျေးဇူးတင်စရာ မလို ပါဘူး။ စိတ်ပါလို့ ချီးမွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောတတ်တဲ့သူမို့ ချောရင်ချောတယ်ပြောတာ၊ ဒီရုပ်ဒီရည်

လေးနဲ့များကွယ်။ ရုပ်ချောတဲ့ လူပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ရှာရင်ရသားနဲ့။ ကျုပ်ယောက်ျား လူအိုကြီးကိုမှ ကြိုက်ရ သလား။ တော်တော်ကို အတိတ်ကံမကောင်းရှာတာပဲ”

အိမ်သည် စကားလုံးချို့ချို့သာသလေးတွေ ရွေးပြော ပြီး ကောင်းကောင်းစိတ်ဒုက္ခပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမအိမ်ရယ်။ အတိတ်မှာ ဘာများလုပ်ခဲ့ မိလို့ အခုဘဝမှာ သူများယောက်ျားကိုမှ ကြိုက်မိသလဲ မသိပါဘူး။ ငယ် အမြဲတမ်းလည်း နောင်တရရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... မလိုဘူးလေ။ နောင်တရနေပြီ ဆိုကတည်း က ရှေ့ဆက်တိုးစရာကို မရှိဘူး”

“အဲဒါ မမအိမ်မဲ၊ ကိုကြီးကိုမေးတော့။ ငယ်က နောက် ဆုတ်နေချင်တာ။ သူကမရဘူး မမအိမ်ကို ကွာရှင်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာမယ်။ ငယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ချည်း ပြောနေတာ”

“ဟင် ... ရှင် ... ဟုတ်လား ကို”

ချစ်သားသည် အခုလို အချိန်ကြီးမှာတောင် ဒီကိစ္စ ကို အကျေအလည် ဆွေးနွေးချင်နေသော မိန်းမနှစ်ယောက်တို့ကို

အတော်ပင် စိတ်ကုန်သွားပါသည်။ ဒီနေ့လား မနက်ဖြန်လား တောင် လူဆိုးမားပြတော့ သတ်ပစ်ရင် သေရတော့မှာကိုမေ့ပြီး သူတို့ရဲ့သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းကို ဆွေးနွေးဖြေရှင်းနေတာကြောင့် အတော်စိတ်ရှုပ်ရပါသည်။

“မင်းတို့ကွာ၊ အခုပဲသေမလား၊ ရှင်မလားတောင် မသေ ချာတဲ့အဖြစ်ကို စိတ်မဝင်စားကြဘူးလား”

“ဧဝံလည်ကြောင်ပတ် မလုပ်ချင်နဲ့ ကို။ သေရသည်ဖြစ် စေ၊ ရှင်ရသည်ဖြစ်စေ အိမ် ဒီအကြောင်းအရာကို ရှင်းလင်း လိုက်ရမှ အသေဖြောင့်မယ်”

“ကိုကြီး ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီး ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားတွေ လှည့်ထားတာကို အခု သုံးယောက်ဆုံတုန်း ရှင်းလိုက်ပါ၊ ယ့်ကို မမအိမ် အထင်လွဲနေတာ မခံချင်ဘူး ငယ် မမအိမ်ဆီက အတင်းလုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ် ရှောင်ပေးတယ်၊ ကိုကြီးပဲ ဇွတ်တရွတ်ရှေ့တိုးတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

ချစ်သားသည် သုံးယောက်တည်း ဒီရေချိုးခန်းထဲ မှာရှိရက်နဲ့ မကြားရမှာစိုးသည့်အလား သူ့ ကို ဝိုင်းအော်ပြောနေ ကြသော အိမ်နဲ့ငယ်အသံကြောင့် နားတွေတောင် အူနေပါသည်။

“တိုးတိုးပြောကြစမ်းပါကွာ၊ ငါ နားမပင်းဘူး၊ ဒီလောက် အခန်းလေးတစ်ခန်းထဲ အတူတူရှိနေတာကို အော်ပြောနေ ကြတယ် ... ကျွတ်”

“အော်မှာပဲ ... အော်မှာပဲ၊ ကို ဘာလို့ အမှန်မပြောလဲ၊ အိမ်ကိုကျတော့ ကိုနဲ့ မေပျိုငယ်သွေး နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်ချစ်ပြီး မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေလို့ ဒီလိုကြံစည်ရပါတယ် ပုံစံမျိုးညာထားပြီး ထွက်သွားပြတာလေ၊ အခုကျ ဟိုဘက် ကရှောင်ရက်သားနဲ့ ကိုက မွန်ပြီး အတင်းရှေ့တိုးတာဆို၊ အဲဒါကို အေးအေးဆေးဆေးပြောနေရမှာလား၊ ဒေါသဖြစ် လာရင် ဘယ်သူမဆို အသံကျယ်လာမှာပဲ၊ အော်ချင်လာ မှာပဲ”

“အိမ် ... အိမ် တော်ပြီကွာ၊ မအော်နဲ့တော့၊ ကဲ ... ပြော ဖြည်းဖြည်းပြော၊ မင်း ငါ့ကို ဘာဝန်ခံစေချင်သလဲ ပြော၊ ငါ နားထောင်နေတယ်၊ မင်းကြားချင်တဲ့အဖြေမျိုးပေးမယ်”

မေပျိုငယ်သွေးသည် သူ့အရှေ့တွင်ရှိနေသော လင် မယားနှစ်ယောက်တို့ကို ငေးကြည့်ရင်း အခုချိန်ကျမှ နောင်တ ဆွဲ ပိုရလာပါသည်။ ချစ်သားဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တောင်ဆိုစည်းစဉ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မဖြိုမပေါ်ဘူးသော

စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခန့်ရမှုမျိုးနဲ့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိပါသည်။ သူ့ထံ
စတွေ့စဉ်က အသက်သုံးဆယ်တစ်နှစ်အရွယ် ရုပ်ရည်ပြောင်
တည်ကြည်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင် ရှိ
ခဲ့မယ်ရယ်လို့ ထင်ကိုမထင်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရင်းနှီးလာပြီးမှ သူ့အကြောင်းသေ
လည်း သူများတွေဆီကကြားရသောအခါ သူ့မှာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်
တည်းက လက်ထပ်ယူထားခဲ့တဲ့ ဇနီးမယားရှိတယ် ဆိုတာထင်
ထိုသို့ကြားသိရစဉ်ကတော့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဟာ ပွင့်ခါနီးအ
ဘဝနဲ့တင် ကြွေကျသွားရသလိုပဲ မေပျိုငယ်သွေးရဲ့ အချစ်ပူး
လည်း ကြွေကျသွားခဲ့ရပါသည်။

သူဟာ အိမ်ထောင်ရှိယောက်ျားတစ်ယောက် ငါ
ရှောင်ရမယ်၊ ငါ ဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့အတူ သူ
အလုပ်အသွားအပြန်တွေမှာ ဆုံစည်းပြီး (အဆောက်အအုံတစ်
တည်း အလုပ်လုပ်ရပေမယ့် ကုမ္ပဏီချင်းမတူပါ။ ချစ်သား
ကုမ္ပဏီက အပေါ်ဆုံးထပ်၊ မေပျိုငယ်သွေးကတော့ ချစ်သား
အထပ်ရဲ့အောက်ရှိ အထပ်မှာဖြစ်သည်။) ဓာတ်လှေကားတစ်ခုတည်း
နဲ့စဉ်ပင် ချိန်းထားသလို အတူတူတက်ရဆင်းရပြီး၊ နေ့လယ်
ချိန်တွေမှာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ နေ့သယ်စာထွက်စားတဲ့အခါမျိုး

မှာ တမင်ပဲ စောင့်ကြည့်ပြီး ထွက်ကြသလို ဆုံကြရပြီး စသဖြင့်
သာ တိုက်ဆိုင်စွာ စုံရသည့်အခါတိုင်းတွေမှာတော့ ဒီလူနဲ့ မခွဲ
နိုင်မခွာရက် အတူရှိနေချင်သော မသိစိတ်ကပါ ယှဉ်ပြိုင်တာခံခဲ့ရ
ပါသည်။

လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှမြည်တယ် ဆိုသော
ကားအတိုင်းပါပင်။ ချစ်သားကလည်း နောက်မဆုတ်ခဲ့သလို
အဝေဝါ ဒွီဟစိတ်တွေနဲ့ လွန်ဆွဲခဲ့သော မေပျိုငယ်သွေးကလည်း
နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့လည်းမတိုးခဲ့ပေမယ့် တစ်နေရာတည်းမှာ
ရပ်နေခဲ့မိလေရာ ...။ နောက်ဆုံးတော့ ရှေ့ကိုသာ ဆက်တိုးလာ
သော ချစ်သားနဲ့ မေပျိုငယ်သွေးတို့ နီးစပ်သွားရသည်သာဖြစ်သည်။

အဲဒီလို နီးစပ်သွားရစဉ်ကာလမှာလည်း မေပျို
ငယ်သွေးဟာ အစဉ်အခြံ နောင်တရစိတ်တွေနဲ့ လိပ်ပြာမလှံစွာ
ချစ်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ အခါမျှားစွာတွေမှာ ...

“ငယ် ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ မနေသင့်ဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ဇာတ်လမ်း
ကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟူ၍ အမော်ညိုသလို တိုင်ပင်မိတိုင်းလည်း ချစ်သား
ကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပင် နောက်မဆုတ်ချင်ခဲ့သူဖြစ်လေ
သည်။

“ကိုကြီးတို့ကြားမှာ ဘာသံယောဇဉ်နှောင်ကြီးမှ မရှိဘူး၊ ကလေးလည်းမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ကွဲမယ်ကွာမယ် ဆိုတာကို အလွယ်တကူ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်။ အိမ်နဲ့ ကိုကြီးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ပြီးယူခဲ့ကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မိဘမေးစားလို့ ယူခဲ့ကြတာ၊ ကိုကြီးတို့ကြားမှာ တွယ်တာမှု သိပ်မရှိဘူး”

ကိုကြီးသည် ယောက်ျားပီပီ သူဖြစ်ချင်တာကိုသာ မှသားသုံးပြီး ငယ်ကို ဆွဲဆောင်ခဲ့လေသည်။ အချိန်မရွေး မလှလှ အိမ်ကို ကွဲလို့ရတယ်ဆိုသော စကားကို တွေ့တိုင်းပြောတတ်သည်။

“ကိုကြီးလည်း သူ့ကိုမချစ်ခဲ့ဘူး၊ သူလည်း ကိုကြီးကို မချစ်ပါဘူး၊ အဲဒါ သေချာတယ်”

ဟု ငယ် ယုံအောင်ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့သဘောနဲ့သူ မလှလှအိမ်ကို ကွဲလာမည်။ သူ့သီးသန့်ဝယ်ထားသော အခန်းမှာနေမည်။ မလှလှ အိမ်နဲ့ အသေအချာကွာရှင်းမည်။ အချိန်အနည်းငယ်ယူပြီးလျှင် ငယ်နဲ့လက်ထပ်မည်ဆိုသော အစီအစဉ်ကို ကိုကြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“သူများတွေအမြင်မှာ ငယ်က သူများအိမ်ထောင်ကွဲစေတဲ့ မိန်းမဖြစ်နေမယ်”

ငယ် စိုးရိမ်စွာပြောမိသည်။

“အိမ်နဲ့ကွာရှင်းပြီးရင် ကိုကြီးတို့ ချက်ချင်းမယူသေးဘူးလေ၊ တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ လူတွေမေ့လောက်မှ ဝူလည်း ရတာပဲ”

ကိုကြီးက သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူတော့ ဟုတ်နေခဲ့သည်။ ငယ်သည် နောင်တရလိုက်၊ ကိုကြီး စီစဉ်လို့ ကြုံရမယ့်အနာဂတ် ဆို လိုချင်လိုက်ဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ ဒီအခြေအနေထိရောက်လာ ခဲ့သည်။

အခုတော့ ငယ် တကယ်မျက်မြင်လေ့လာရသော အခါ ကိုကြီးသည် ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက်ကို စကားတွေနဲ့ လှည့်ပြီး ကြားထဲက မွေနေသူဖြစ်နေသည်။ သနားစရာအကောင်းဆုံးက မလှလှအိမ်ဖြစ်သည်။

ငယ် ခဏတစ်ဖြုတ်လေ့လာရုံနဲ့တင် မလှလှအိမ်ဟာ ကိုကြီးကို အင်မတန်မှချစ်ကြောင်း လေ့လာလိုရပါသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်နာအမူအရာ ကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်း ဆို့ရသော မိန်းမလည်းဖြစ်သည်။ မလှလှအိမ်သည် ဘဝကို

အခက်အခဲတွေ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေမရှိဘဲ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ကုသိုလ်ကံကောင်းကို ပိုင်ဆိုင်သလို သူတစ်ပါးအပေါ် စိတ်ထား ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတတ်ခြင်းမရှိသော မိန်းမမျိုးဖြစ်ကြောင်း ငယ်စိတ်ထဲ သိနေခဲ့ပါသည်။

“မင်းကို ငါ ပြောပြီးပြီလေ၊ ငါ မင်းကို ဘယ်တုန်းက မချစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့ ငါချစ်တဲ့သူဆို ငါသွားတာ ဘာဖြစ်လဲ”

မေပျိုငယ်သွေးမှာ ချစ်သား၏ ပြတ်သားလှသော စကားကြောင့် လှလှအိမ်ကို အားနာပြီးသနားလာသလို ငေးကြည့် မိသွား၏။ ပြီးတော့ အိမ်သည် နိုင်တဲ့ဘဝမဲ့တဲ့အနေနဲ့ ချစ်စောင်းထိုးကာ ...

“အဲမယ်လေး ... ကျုပ်ကို ဘယ်နှယ်ရှိစဆိုတဲ့ ပုံစံ မကြည့်ပါနဲ့၊ မေပျိုငယ်သွေးရယ်၊ ကျုပ်က ရုံးနေပြီဟု သိပါတယ်”

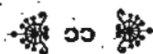
ဟု လှမ်းပြောပါသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုက မချစ်ပေမယ့် အိမ်ကတော့ ကိုက ချစ်တယ်လေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံး တော့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာရတာကိုပဲ လုပ်ချင်တာပေါ့၊ ကို အိမ် ပိုင်ဆိုင်ထားရရင် ကျေနပ်တယ်၊ ကိုကို အိမ်

နေရရင် ကျေနပ်တယ်၊ ဒီတော့ အိမ်က ကိုကို သွားခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အောက်ထပ်ကတက်လာသော ခြေသံ အချို့ကိုကြားရလေရာ သုံးယောက်စလုံး အလန့်တကြားပင် ခံခါးဘုဆီ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြတော့လေသည်။

* * *

လူဆိုးကိုမိုက်ခဲသည် ရေချိုးခန်းထဲမဝင်ခင် သူ့ရုပ်ကို ဖျက်သည့်အနေနဲ့ ဦးထုပ်ကို ပို၍ ငိုက်အောင်ဆောင်းလိုက်ကာ နှုခေါင်းအထက်မှစပြီး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စည်းနှောင်ဖုံးကွယ်ထားခြင်းဖြင့် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

“နင်ရုပ်ကို ပြလို့မဖြစ်ဘူး၊ ရုပ်ဖျက်ထားလိုက်၊ ရုပ်ဆီမှတ်မိရင် နင် ဒုက္ခရောက်ပြီပဲမှတ်၊ နင်ရော ငါ့ရော ဒုက္ခရောက်မှာနော်”

ဟူသော အမိန့်ပေးသံကို ပြန်ကြားယောင်လိုက်သော ရာ သူ့ရုပ်ကို မမေ့မလျော့ ဖျက်ရပါသည်။ ရုပ်ဖျက်ဖို့ဆိုတာ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးအတူတပ်ဖို့၊ မျက်မှန်တုကြီးတပ်ဖို့တော့ တကူးတကကြီး လုပ်မနေချင်သဖြင့် မျက်နှာမှာ မျက်ဖော်ထားရင်ပြီးရောပုံနဲ့ ဒီအိမ်ကို ဝင်တာဖြစ်သည်။

ပထမရည်ရွယ်ချက်ထားတာက ဒီအိမ်မှာ လူနှစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ လူနှစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် ကိစ္စပြီးမယ်ထင်ထားတာ။ အခုကျ အိမ်ရှင်ယောက်ျား အပြင်မှာရှုပ်ထားတဲ့ဇာတ်လမ်းထဲပါ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ လူကသုံးယောက် ဖြစ်သွားပါသည်။ အယ်လိုစီစဉ်ကြံဆရမှန်းတောင်မသိ။ ပြဿနာက ပိုပြီးတက်လာဖို့သာရှိတော့မည်။

အရေးထဲ နောက်ရောက်လာတဲ့ မိန်းမရဲ့ကားက အဝင်အထွက်ကို ပိတ်ထားသေးရာ ကိုမိုက်ခဲတို့တစ်ယောက် အဝင်အထွက်ခက်နေပြန်သည်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီရေချိုးခန်းစီလာပြီး ဟိုမိန်းမဆီကကားသော့ကို တောင်းရပါမည်။

“နင် ခဏခဏ မျက်နှာမပြန့်၊ မတော်တဆ မှတ်မိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

သေသေချာချာသင်ထားရက်နဲ့ အခုတော့ ခဏခဏ မျက်နှာပြနေသလိုဖြစ်ရတာမို့ ကိုမိုက်ခဲ စိတ်တော့ပူနေသည်။

ရေချိုးခန်းတံခါးအား အသက်ဝဝရှူပြီး ဘုသီးကို လက်ခံခနဲလှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ မျက်စိသုံးစုံတို့ကို တန်းခနဲ ရင်ဆိုင်ရသည်။ သူဝင်လိုက်တာနဲ့ အိမ်ရှင်ယောက်ျားနား ပို၍ရအောင် ချွပြီး ကပ်သွားကြသော မိန်းမချောနှစ်ယောက်တို့ကိုကြည့်ရင်း

ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။ ဟိုလူကဖြင့် သူတို့ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တာမှတ်လို့။ အတူတူနဲ့အနုနု ချုပ်ထားခံရတာလေ။ ဒါကိုများကြိမ်အားကိုးနေရသေးတယ်။ မိန်းမတွေများ ဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုရင် ကြိမ်အားကိုးချင်ကြတယ်။ ကြိမ်တွယ်တာကြတယ်။

ပြီးတော့ မိန်းမချောနှစ်ယောက်တို့ရဲ့ အချစ်ကိုခံရသော အိမ်ရှင်ယောက်ျားကိုကျတော့ အလိုလိုနေရင်း မနာလိုအမြင်ကတိ။ ကြည့်မရဖြစ်ကာ တစ်ချက်လောက် ဗိုက်ကိုပြေးထိုးလိုက်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်သွားပါသေးသည်။

“ဟား ဟား ဟား ...”

မရယ်ချင်ပါဘဲ သူတို့ ကြောက်သွားအောင် ခဏထောက်ရယ်ပြလိုက်ပါသည်။ ရုပ်ရှင် ဒီဗီယိုတွေထဲမှာဆို လူဆိုးအခန်းသရုပ်ဆောင်တဲ့သူတွေဟာ အလကားနေရင်း တဟားဟားရယ်ပြရတာကို မြင်ဖူး၍ အတုခိုးကြည့်တာဖြစ်သည်။

“လူဆိုးနေရာက သရုပ်ဆောင်ရင် များများရယ်ပြရတယ်”

ဟူသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ကောက်ချက်ချက်အတိုင်း အဟုတ်ထင်ပြီး ရယ်ပြရခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အင်း ... မဆိုးဘူးပဲ။ နည်းနည်းရယ်ပြလိုက်တာနဲ့ အိမ်ရှင်ယောက်ျားဆီက အသံထွက်လာတယ်။ သူ ကြောက်သွားပြီ။

“ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုလည်း ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်လို့လဲဗျာ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့မေးနေတာလဲ၊ တစ်ခုတော့ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို လုံးဝ အရှင်မထားဘူးဆိုတာပဲ”

“အံ့မယ်လေး ... အီး ဟီး ဟီး ... အိမ်တို့ကို သတ်သွားမယ်တဲ့ ကိုရဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဒုက္ခပါပဲ ကိုကြီးရယ်၊ တစ်ခုခုကြံပါဦး၊ ငယ် သူများသတ်လို့သေရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့တော့ မကြံပါရစေနဲ့”

မိန်းမချောနှစ်ယောက်တို့မှာ အလွန်အမင်းကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောသံ၊ ငိုသံတွေ ဆူညံသွားပါသည်။ ထိုသို့ဆူညံပူညံသော အသံများကို တိုမိုက်ခံ သည်းမခံနိုင်ပါ။

ကိုမိုက်ခံထဲတွင် ဆူသံပူသံ ငိုသံအော်သံဟစ်ခံတွေကို မကြားချင်သော စိတ္တဇရှိပါသည်။ ကိုမိုက်ခံသည် သူ့နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်လိုက်ကာ ...

“ဟာ ... တော်စမ်းကွာ တိတ်စမ်း၊ တိတ်ကြစမ်း၊ အဲဒီလို အသံတွေရင် ကျွန်တော်ပိုဒေါသဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီအသံတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ တိတ် ... အခုတိတ်”

ကိုမိုက်ခဲ၏အော်သံကြောင့် အသံများ မီးကိုရေနဲ့ ဖျန်းလိုက်သလို ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်ကျသွားပါသည်။

“ကဲ ... အခု ကျွန်တော်လာတာက ခင်ဗျားဆီက ကား သော့တောင်းမလို့ပဲ”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ကျွန်မကားကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်လုပ် ပေး ကားသော့၊ ကားသော့ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီအိမ်နဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖို့လာတာပဲ၊ ရှင် ဒီအိမ်ကို ဓားပြတိုက်တာဆိုရင် ဒီအိမ်ကပစ္စည်းပဲယူပေါ့၊ ကျွန်မကား ကို ဘာလို့ ယူချင်ရတာလဲ”

ထိုသို့ တုံ့ပြန်သံကို အိမ် ကြားရသောအခါ -

“အမယ်လေး ... ဟား ဟား ဟား၊ လူပဲ အခုသေတော့ မလား တော်ကြာသေတော့မလား မသိနိုင်တဲ့ဟာကို အဆေ့ထဲမှာ ကားကို ဥစ္စာခြောက်နေပြန်ပါပြီ၊ သေချာတယ် အဲဒါမျိုးက သေရင်မကျွတ်ဘူး၊ သူများသတ်လို့လည်း အစိမ်းသေ၊သေရဦးမယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း စိတ်ကစွဲနေသေးတယ်ဆိုရင် မကျွတ်ဖို့သေချာနေပြီ”

“အား ... မမအိမ်ရယ် ... အဲဒါမပြောပါနဲ့၊ ငယ် ကြောက်လို့ပါ၊ ငယ် အရမ်းကြောက်လို့ပါ”

“ဟာ ... အရေးထဲ ငါရိုက်ထည့်လိုက်ရ၊ ကားသော့ပေး ဆိုပေး”

“ငယ် ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ကားသော့လေးတစ်ခုကြောင့် ငယ်ကို အနာတရဖြစ်အောင်လုပ်နေဦးမယ်၊ ပေးလိုက်”

ချစ်သား မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

ငယ်အကြောင်းကိုတော့ ချစ်သား သိသည်။ ငယ်သည် မိဘမရှိတော့တည်းက ထားရစ်ခဲ့တဲ့အမွေအနည်းငယ်ကို ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေက မသုံးဘဲ ဘဏ်ထဲထည့်ပေးပြီး အတိုးတောင်မထုတ်ဘဲ စုပေးထားကာ ငယ်စရိတ်စကတွေကို သူတို့ဘာသာပဲ အကုန်ခံပြီး ကြီးပြင်းအောင်မွေးမြူထိန်းကျောင်းခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ငယ် အရွယ်ရောက်လာသောအခါမှာ သင့်တင့်သော ပညာအရည်အချင်းလေးနဲ့ လူတန်းစေ့နေနိုင်လာတဲ့အခါမှာ မိဘထားခဲ့တဲ့ အမွေလေးကိုထုတ် တိုက်ခန်းဝယ် ကားလေးဝယ်စီးပြီး အလုပ်ဝင် လုပ်လျက် ဦးလေး အဒေါ်တွေကို တတ်နိုင်သလောက်လည်း ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နေရသူဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ငယ်ဟာ မိဘချန်ထား ရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေလေးနဲ့ ဝယ်ထားရတဲ့ကားဖို့ နှမြောပြီး မသေးချင်တာ

သဘာဝကျပါသည်။ အိမ်လိုတော့ မိဘက ဆယ်သက်စားမကုန်
အောင်ချမ်းသာပြီး ဘာလိုချင်သလဲ လိုချင်တာ လက်ညှိုးထိုးဝယ်
နိုင်သူအနေနဲ့ကကျတော့ ကားလေးတစ်စီးကို နှမြောနေတာဟာ
ရယ်စရာဖြစ်နေပါသည်။

“ကား ... ကားသော့က ငယ်ကျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ
ကိုကြီးရဲ့”

“ဟာ ... ဘာလို့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမထည့်ဘဲ ကျင်းဘောင်းဘီ
အိတ်ထဲထည့်ရလဲ”

“ဒီအိမ်ဘက် ခဏဝင်တာဆိုတော့ လက်ကိုင်အိတ်ကောင်
ကားပေါ်မှာ ထားခဲ့တာလေ၊ သော့ပဲ ဖြတ်ယူလာတော့
အလွယ်တကူ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲပဲ ထည့်လိုက်တာ”

“အခုတော့ ဟိုကောင့်လက်ကြီးနဲ့”

ကိုမိုက်ခဲမှာ သဝန်တိုနေသော အိမ်ရှင်ယောက်ျား၏
ခနဲသလိုလို ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အထင်မသေးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူများအသား
ထိချင်လို့ထိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ
ကလွဲရင် ကျန်တဲ့မိန်းမ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခင်ဗျာနဲ့
ထက်ဆိုင်တဲ့မိန်းမနစ်ယောက်လုံး ဘယ်လောက်ကြီးပဲလဲ”

နေနေ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့
ခြေဖျားတောင် မမီဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုကျ
အသားအရေလေးက နူးညံ့တယ်၊ လှတယ်ပြောပြီး အနား
က မခွာနိုင်အောင်ဖြစ်သေးလဲ”

“အိုးဟိုး ... ခင်ဗျားက ဒါကိုမှတ်ထားတာကိုး၊ ခင်ဗျားလည်း
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့သဘာဝက
ဒီလိုပဲလေဗျာ၊ ခဏတော့ စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်တာပဲပေါ့”

ကိုမိုက်ခဲသည် ပြောပြောဆိုဆိုပဲ မေပျိုငယ်သွေး၏
ကျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ကားသော့ကို မထိ
ချင်မကိုင်ချင်ဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။ မေပျိုငယ်
သွေးကတော့ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်စိကြီးစုံမှိတ်ကာ အံ့ကိုတင်းနေ
အောင် ကြိတ်လေသည်။

“ကဲ ... ယူပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား အသားကို ကြာကြာမထိဘူး
မဟုတ်လား”

“ခွေးလိုအကောင် လူယုတ်မာကောင်”

“ငယ် ... ရှူ့ ... တော်တော့ ... တော်တော့ ဘာမှ
ရန်တွေ မနေနဲ့၊ သူ ကားသော့ယူတာပဲ ယူပြီးသွားပြီပဲ”

ကိုခိုက်ခဲ့သည် ကားသော့ကို လှည့်ကစားရင်း ...

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်က ဆလွန်းကားတွေ စိတ်မဝင် စားဘူး၊ ခင်ဗျားကားက လမ်းပိတ်နေလို့ ရွှေ့မလို့ပါ၊ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေအကုန်ပေါင်းတာနဲ့တင် ခင်ဗျား ကားမျိုး အစီးတစ်ရာလောက် ဝယ်လို့ရနေပြီ”

ဟုလည်း မေပျိုငယ်သွေးစီးလာသော စူပါဆလွန်း လေးကို အထင်မကြီးသလို နှိမ်ပြောလေသည်။

လူဆိုးထွက်သွားသောအခါ ချစ်သားသည် အတွေး နယ်ချဲ့ကာ ငြိမ်နေသော အိမ်ကို ...

“အိမ် ... အိမ် ... မင်း ဘာတွေတွေ့နေလဲ၊ မင်းမှာ လွှတ် ဖို့ ဘာအကြံရှိလဲ ပြောပါဦး”

ဟူ၍ အားကိုးတကြီး မေးလေသည်။

“အံ့မယ်လေး ... ကိုရယ်၊ မေးပဲမေးတတ်တယ်”

အိမ် တဟားဟားရယ်ရင်း ပြန်ပြောလေသည်။

“မသိဘူးလေ၊ မင်းက အသံတိတ်နေတာကိုး”

“မတိတ်ပါဘူး၊ ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့လို့ ခဏငြိမ်နေ တာ”

“ဟိုကောင် ခြိမ်းခြောက်သွားတာကြားလား၊ ကိုယ်တို့ကို သတ်ကိုသတ်မှာတဲ့”

“သူတို့ ဘာကို အချိန်ဆွဲနေကြတာလဲ မသိဘူး”

“ဘာ ... မင်းက မြန်မြန်အသတ်ခံချင်နေတာလား”

“အဲဒါပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေယူတာ ဒီလောက် မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ယူနေလဲလို့ပါ”

“ဟိုကောင်နားက အရက်နဲ့ရတယ်၊ အောက်မှာ အရက် ထိုင်သောက်နေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အံ့မယ်လေး ... ထိုင်သောက်စရာလား၊ အိမ်ကို ယူသွား လည်းရတာကို၊ မယူဘဲ သူများအိမ်မှာ ဖိမိခံနေရသေး တယ်”

“သူတို့ပုံစံက သိပ်လည်းအကြောက်အလန့် မရှိသလိုပဲ၊ ရဲတင်းလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူမှ လာစရာ မရှိဘူးလို့ အပိုင်ကိုတွက်ထားတာကွ၊ အတွင်းသိလူပဲ ဖြစ်မယ်”

မေပျိုငယ်သွေးမှာ ဘာမှ ဝင်ပြောစရာမရှိသလိုဖြစ်ပြီး ဆို့လင်မယားပြောတာကို လိုက်နားထောင်နေမိသည်။ သေသေ ချာလေလာကြည့်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မမြင်ရ

သော တွယ်တာရင်းနှီးမှု၊ သံယောဇဉ်ရှိမှုတွေဖြင့် ပေါင်းစည်းထား နိုင်ခြင်းကို မြင်ရသည်။ အထူးသဖြင့် မလှလှအိမ်ထဲမှာတော့ ချစ်ခြင်းတရား ကြီးမားမှုကို တွေ့ရသည်။

“သူတို့ မှောင်အောင်စောင့်နေတာထင်တယ် ကို၊ မှောင်မှ ပစ္စည်းတွေတင်ထားတဲ့ကားကို မောင်းထွက်ရင် ဘယ်သူမှ တော်ရုံတန်ရုံ မြင်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကိုယ်တို့ကားတွေ ယူသွားမှာ ထင်တယ်”

“ငယ်ကားပါ အဆစ်ပါသွားတော့မှာ”

“အေး ... ငါ့မှာပေါ့၊ ရှင်က ကျုပ်အိမ်ကို ရောက်ချလား တာကိုး၊ မလာရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရှင်မပါဘဲ ကျုပ်တို့ လင်မယား ဖက်ပြီးပျော်ပျော်ကြီးသေရုံပဲ၊ အခုတော့ ကန် လန်ကန်လန်နဲ့ ရှင်ပါ လိုက်သွားမယ်”

အိမ်သည် သေရမှာကို မကြောက်သည့်အလား စကားထဲထည့်ပြောလေသည်။ မေပျိုငယ်သွေးကတော့ သေရမှာ အလွန်ကြောက်နေလေရာ ခေါင်းတခါခါဖြင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မပြောပါနဲ့ မမအိမ်၊ ငါ့ မသေချင်ဘူး၊ မသေချင်သေးဘူး၊ ငယ်အသက်က အခု နှစ်ဆယ်သုံးပဲ ရှိသေးတာပါ”

“မသေချင်ဘူးအော်နေလည်း မရမှမရတာ၊ ဟိုလူဆိုးက ပြောသွားတာမကြားဘူးလား၊ လုံးဝ အရှင်မထားဘူးတဲ့”

“ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ သူတို့ကသတ်ပြီးရင် ဒီတိုင်းမထား ခဲ့ဘဲ အလောင်းကိုပျောက်ဖျက်ထားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ မမအိမ်”

“အေး မှာခဲ့လိုက်၊ သေသေချာချာ လူဆိုးတွေကို မှာခဲ့လိုက်၊ ကျွန်မကိုသတ်ပြီးရင် ကောင်းကောင်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးပါလို့”

အိမ်က ကြိတ်ဖန်ဖန် တွေးပူပြီး ညည်းညူနေသော ယွေကို ရွဲ့ပြောလိုက်မိသည်။ ဘယ်နှယ် သေပဲသေပြီးနေမယ် ထိစွဲကို သူ့အလောင်းပျောက်ခံရမှာပဲ ကြောက်သေးသတဲ့၊ စိတ် ခူသေးသတဲ့၊ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း မသိပါဘူး။

“နိုင်ငံခြားကားတွေထဲမှာ တွေ့ဖူးလို့ပါ၊ အဲဒီလိုသတ်ပြီး အလောင်းပျောက်ခံထားရတဲ့ပိညာဉ်တွေဟာ သူတို့ကို ရှာ မတွေ့မချင်း စိတ်စွဲပြီး မကျွတ်ဘူးတဲ့၊ ငယ် အဲဒီလိုဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်”

“အဲမယ် ... ရှင့်ရဲ့ကားစုတ်လေး လာတောင်းတာတော့ နှမြောပြီး စိတ်စွဲနေတာရော၊ ဒါလည်း စွဲလမ်းမှုတစ်မျိုးပဲ၊ စိတ်စွဲပြီး မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်မှာပဲ”

ချစ်သားသည် အရေမရ အဖတ်မရတွေကို အရေးတကြီး ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေသော မိန်းမနှစ်ယောက်တို့၏ စကားတွေကို စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ...

“ကဲကွာ ... တော်ကြကွာ၊ တော်ကြစမ်းပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသတ်မခံရဘဲ ဘယ်လိုလွတ်အောင် လုပ်ရရင်ကောင်းမလဲဆိုတာတော့ မစဉ်းစားဘဲ သေပြီးမှဖြစ်မလဲဟာကိုပဲ အရေးတကြီး ပြောနေကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးမျှားရူးနေကြလား မသိဘူး”

ဟူ၍ ဝင်ဟောက်လိုက်မှပဲ ဆွေးနွေးငြင်းခုံတာတွေ ရပ်တော့သည်။

“ဒီလောက်ချုပ်နှောင်ထားတာကြီးကို ဘယ်လိုလွတ်အောင် ကြံမလဲ စဉ်းစားလို့ကို ရမှမရတာ ကိုရယ်၊ အိမ်တို့သားမန်လူတွေပဲ၊ ကမ္ဘာကျော်မျက်လှည့်ဆရာကြီး ဒေသကော့ပါးဖီးလ်မှ မဟုတ်တာ”

အိမ်ဟာ ဘယ်တော့မှ ချစ်သားစကားကိုဆိုငြိုငြင်လက်ခံကာ နားထောင်လေ့မရှိဘဲ စောဒကတက်တတ်တဲ့အထဲမှာ သူဖြစ်လေရာ ခဏပဲ တိတ်သွားပြီး သူမမှာ ချေပစရာစကားမရှိပြီဆိုတဲ့ဟန်နဲ့ ဝမ်းသာအားရပြန်ပြောလေသည်။ အဲဒီအခါမှာ

ထူးဆန်းစွာပင် ငယ်မာလည်း အလိုလိုနေရင်း အိမ်နောက်လိုက်ကြီးလို ဖြစ်သွားကာ အိမ်နဲ့အတူ ချေပစရာစကားတွေ ပြောလိုက်ဖို့ ငါးစပ်ဟလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ဒီလောက်ချုပ်ထားတာ ဘယ်လိုလုပ်လွတ်အောင်လုပ်မလဲ၊ တရုတ်သိုင်းဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဆိုရင်ကော့သိုင်းသမားတွေဟာ အတွင်းအားနဲ့စုစည်းပြီး သူတို့ကို ချုပ်ထားတဲ့ဟာတွေကို ဖြတ်ပစ်လို့ရတာတွေ့ဖူးတယ်၊ ငယ်တို့ကတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဒါမျိုးလုပ်ပြီး လွတ်အောင်လုပ်လို့ရမလဲ”

“ပြီးတော့ ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုးဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကောင်းတဲ့တစ်ယောက်က ရအောင် ကြိုးစားကိုက်ပြီး အထုံးကို ဖြေလို့ရတယ်၊ အခုဟာက အညိုရောင်တိတ်(ပ)ကြီးတွေ၊ တိတ်(ပ)ဆိုတာက ကတ်ကြေးမပါရင် ဖြတ်ရခက်တယ်”

နှစ်ယောက်သား စိတ်တူသဘောတူစွာပင် ဆက်ဆက်၍ အတိုင်အဖောက် ညီသွားကြပြန်လေပြီ။

“အဲဒါ မမအိမ်ပဲ စလုပ်တာလေ၊ ကိုကြီးကို မမအိမ်ပဲ တိတ်(ပ)တွေနဲ့ ချုပ်ထားတာ၊ ဒီတော့ လူဆိုးကလည်း

စဉ်းစားရှာဖွေစရာတောင်မလိုဘဲ အိုင်ဒီယာရပြီး အသာထားဆက်လုပ်တော့တာပေါ့။”

“အဲမယ် ... ကျုပ်ကိုများ ရှင်က အပြစ်တင်ချင်ရသေးတယ်၊ အဲဒီလိုမှ မချုပ်ရင် ဒီယောက်ျားက ဉာဏ်များကမ္ဘာနဲ့၊ ကျုပ်ကို တစ်ချက်လိမ်ပြောပြီး လွတ်အောင်လုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသေးတာလေ၊ မနည်းပြန်ဖမ်းထားရတယ်”

“မမအိမ်ကလည်းလေ လူကိုဖမ်းထားပြီးတော့များ အိမ်ထဲလှောင်ထားရသေးသတဲ့၊ ကိုယ့်ယောက်ျားပဲ ကိုယ့်ဘက်က အောင်စည်းရုံးပြီးပြောမှပေါ့”

“ဪ ... ဪ ... အိမ်ထောင်သက်သုံးနှစ်ရှိတဲ့ မိန်းမကိုများ ရှင်လို အပျိုလေးက သင်တန်းပြန်ပို့ချရသေးသလား၊ အခြေအနေလည်း ကြည့်ကျက်ပြောပါဦး မေပျိုငယ်လေးရယ်”

“ငယ်က မမအိမ် နည်းလမ်းများမှားနေသလားလို့ အမေပေးကြည့်တာပါ၊ ငယ်ဘက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်ဟာ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်ထားရစ်ခဲ့ရလောက်အောင် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ ငယ်ကို အတန်တန်ထားပါတယ်၊ ကိုကြီးက လက်မခံတာ

သူတို့ချင်းချင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပမာ တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြသံကို ချစ်သားတစ်ယောက် စိတ်ကုန်စွာပင် နားဆောင်နေရပါသည်။

အခုမှပဲ သူ သုံးနှစ်လောက်ပေါင်းလာတဲ့ အိမ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုရော၊ ခြောက်လလောက် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ ငယ်ရဲ့စိတ်ဆဘောကိုရော ကောင်းကောင်းမြင်ရသိရတော့တာဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်အူထုံဆင်းညီအစ်မ မဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်တူဆဘောတူ စကားအပြောအဆို အပေးအယူ ဖြောင့်နေကြလျက် မဟုတ်က ဟုတ်က ပေါက်ကရတွေလည်း စိတ်ကူးယဉ်ပြောကြဖို့ နဲ့ ဝန်မလေး။ အခုလက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ကြောက်ရကောင်းမှန်းမသိ။ တစ်ယောက်က စပေးလိုက်ရင် ကောက်တစ်ယောက်က ဆက်ပြောစရာစကားတို့က ရှိနေလျက် ပြီးနိုင်မစီးနိုင် ပြောလို့မဆုံး ဖြစ်နေတတ်ပြန်သည်။

“ရှင်က တားပေမယ့် သူက မွန်နေတာ၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်းထားထား သူ့မှာ မပျော်ပါဘူး၊ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး၊ မချစ်နိုင်ပါဘူးပြောပြီး လစ်ချင်နေတာ၊ ရှင်က ဘာတွေ ဆွဲဆောင်အား ကောင်းနေလဲမှမသိတာ”

“ကျိန်ပြောဆို ပြောပါတယ် မမအိမ်ရယ်၊ ငယ် ဘာမှ မဆွဲဆောင်ပါဘူး၊ စတွေ့တွေ့ချင်းတော့ အရင်ဘဝက ချစ်သူကို ပြန်တွေ့ရသလိုခံစားပြီး ချက်ချင်းကို ပြန်ချစ်စိ သွားတာတော့ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကိုကြီးမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ အသည်းကွဲခဲ့ပြီး နောက်ဆုတ်ပါတယ်”

“အရင်ဘဝကချစ်သူကို ပြန်တွေ့ရသလိုတဲ့ ... ဟီ ဟီ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့စကားလုံးတွေပဲ၊ ဘယ်ဝတ္ထုထဲက ခိုးချထားတာလဲ”

“ငယ်က အချစ်ဝတ္ထုမဖတ်ဘူး”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်တွေကနေ ပေါ်ထွက် ပွင့်ဟလာတဲ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်ပေါ့”

“ငယ်က သိုင်းဝတ္ထုပဲဖတ်တာ”

“ကျုပ်ကတော့ စာအုပ်ဆို အကုန်ဖတ်တယ်၊ ဖတ်လို့ရတာ မှန်သမျှ ဖတ်တာပဲ၊ မရွေးပါဘူး၊ အဲဒီလိုကြီး တစ်လှိုင်း တည်းတော့ ရွေးမဖတ်ပါဘူး”

“မမအိမ်က ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရဘဲ အိမ်မှာ အားနေတာ ကြိုက်သလိုအချိန်ဖြုန်းလို့ရတာပေါ့လေ၊ ငယ်က အလုပ်

သွားရတယ်၊ အလုပ်ချိန်က ရှစ်နာရီသတ်မှတ်ထားပေမယ့် လူကြီးတွေက ဆက်ခိုင်းရင် သူတို့ကျေနပ်အောင် ပိုနေပြီး လုပ်ပေးရတော့ တစ်နေ့ ဆယ်နာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ်သွား တယ်”

“ဒါဝေါ့ လခကောင်းကောင်းမက်တော့လည်း လုပ်ကြရ တာပေါ့၊ အိုဗာတိုင်ကြေး ရတာပေါ့”

“မရပါဘူး၊ မရဘဲ အလကားလုပ်ပေးတဲ့လူတွေ အများ ကြီးပဲဆိုတော့ ငယ်လည်း လုပ်ရတာပေါ့”

“နိုင်ငံခြားမှာဆို အိုဗာတိုင်ကြေးက တစ်ဆယ့် နှစ်ဆကြ တာတဲ့”

“ဒီမှာကတော့ ...”

ချစ်သားသည် အခုမှပဲ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ သို့မဟုတ် စကားလက်ဆုံကျနေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ကို မည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဖြတ်အော်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ကဲ ကဲ ... စကားပြောတာ ခဏလေးများရပ်ဖို့ မစဉ်းစား ဘူးလားကွာ၊ မင်းတို့ ပြောဆိုနေလိုက်ကြတာ ဘယ်နှနှစ် ဘယ်နှကာလကများ စုထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ လဲ”

သူတို့ စကားစပြတ်သွားကြပြီးလျှင် ချစ်သားကို တောင် လူထူးလူဆန်းလို ပြန်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသေးလေသည်။

“ဘာလဲကွ ငါ့ကို ဘာလို့ စိုက်ကြည့်ရတာလဲ”

“ကိုက တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ အိမ်တို့ဘာသာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာဒေါသမှာမရှိဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စကားတွေပြောနေကြတာကိုပဲ မကြိုက်သလိုနဲ့၊ တချို့ဆို အဲ ... တချို့မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်တို့လိုအဖြစ်အပျက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အများစုဟာ မိန်းမချင်း ဘယ်တည့်ကြမလဲ၊ တွေ့တာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သတ်ချင်နေကြတာ”

“အိမ် ... အိမ် ... မင်းဟာလေ ပြောလိုက်ရင် အမြဲဆင်ခြေပေးတတ်တယ်၊ ကိုယ်ပြောတဲ့သဘောက မင်းတို့ အေးဆေးဆေးဆေး ဆုံတွေ့ချိန်းဆိုပြီး စကားလက်ဆိုကျနေတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့သဘောကွ”

“သိသားပဲ လူဆိုးဓားပြတွေက ချုပ်ထားတာလေ”

“သူတို့လာသတ်ရင် အခုချက်ချင်း သေရင်တောင် သေသွားနိုင်တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ ကြိုတင်ပူပင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ငိုရမှာလား”

“အဲဒီလို ရွဲ့မပြောနဲ့ အိမ်”

“ဒါမှမဟုတ် ပရိတ်ရွတ်နေရမှာလား”

“အိမ် တော်ပြီကွာ၊ မင်းနဲ့ စကားနိုင်မလှချင်ဘူး၊ အခု စဉ်းစားရမှာက ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

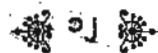
“ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ ကိုရယ်၊ ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမှမရှိတော့တာ”

မေပျိုငယ်သွေးသည် လှလှအိမ်တစ်ယောက် ချစ်သား၏ပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်မှေးအိပ်ကာ ထိုသို့ ညည်းတွားဟန်ကို ကရဏာသက်စွာ ငေးမိသည်။

လင်မယားဆိုတာဟာ တကယ့်ကို နီးစပ်တဲ့ လူတွေပဲမို့ ကိုကြီးဟာ တစ်ခုခုတိုင်ပင်စရာရှိလျှင် မမအိမ်ကိုပဲ ဦးတည်တိုင်ပင်သလို တစ်ခုခုဆူပူငေါက်ငမ်းစရာရှိရင်လည်း မမအိမ်ကိုပဲ တရင်းတနှီး ဆူပူနေတတ်သည်။ ငယ်သည် သူတို့ကြားမှာ အပြင်လူလိုပဲဖြစ်နေသည်။ အခုချိန်တွင် ကိုကြီး၏ အားကိုးရာမှာ မမအိမ်၊ အရေးတကြီးတိုင်ပင်ရှာချင်သူမှာ မမအိမ်၊ ဆူပူမာန်မဲချင်သူမှာ မမအိမ်သာဖြစ်နေသည်။ ကိုကြီး၏ခေါင်းထဲတွင် ငယ်သည် လုံးဝမရှိ။ ငယ်ကို သူ မေ့နေသလိုပင်။ သူ့မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်ဦးတည်ပြီး ကြည့်သူမှာ မမအိမ်ဖြစ်နေလေသည်။

အဲဒီမှာ ငယ် သိလိုက်သည်။ ကိုကြီးသည် ငယ်
အပေါ် တဒင်္ဂသာယာယစ်မှူးသော ခံစားချက်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်
ဖြစ်သွားမိတာသာရှိသည်။ တကယ်တော့ ကိုကြီးရဲ့ရင်ထဲမှာ
အစစ်အမှန်တွယ်တာနေသူ။ မြတ်နိုးနေသူ။ အားကိုးနေသူမှာ
မမအိမ်သာဖြစ်လေသည်။ ဒါကို ကိုကြီးကိုယ်တိုင်လည်း မမြင်။
မမအိမ်တောင် ရိပ်မိပုံမရ။ သူတို့ဟာ တကယ်ပဲ ဖူးစားဖက်စစ်
မှန်လို့ ပေါင်းဆုံကြရသူတွေသာဖြစ်လေသည်။ ဘာမှ သံသယမရှိ
အောင် သူတို့ချင်းရဲ့ကြားမှာ မေတ္တာအစစ်အမှန် ရှိကိုရှိနေခဲ့ပါ
သည်။

“ကဲ ကဲ ကဲ ... အချိန်ဆွဲနေရင် ကြာတယ်ဟေ့၊ တစ်
ယောက်အရင် စသတ်ရအောင်”

တံခါးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲငှက်လိုက်ပြီး အော်ပြောလိုက်
သော ကိုမိုက်ခဲ အသံကြောင့် သုံးယောက်သား ပင်ပန်းပြီး ခဏ
ငိုက်မြည်းသလိုဖြစ်နေရာမှ လန်ပြီး ပြန်နိုးလာကြသည်။

“အရင်ဆုံး ခေါင်းပန်းလှန်မယ်”

ကိုမိုက်ခဲ သူ့ဘာသာပြောပြီး အိတ်ကပ်တွေထဲ
ဟိုစမ်းဒီစမ်းလုပ်လေသည်။

“သောက်ကျိုးနည်း ... ခေါင်းပန်းလှန်ရအောင် ကျွန်တော့်
မှာ အကြွစေ့မှမရှိတာ၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ဒင်္ဂါးစေ့ရှိလဲ”

အိမ်မှာ အရူးလိုလို အပေါလိုလို ပြောနေသော ကိုမိုက်ခဲကို မျက်လုံးပြူးကြည့်မိသည်။

“ဟိုအစ်မက ဘာလို့ မျက်လုံးပြူးကြည့်ရတာလဲ”

ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်လို ကြောက်ပြီး ကုန်းဝပ်မနေဘဲ ခေါင်းကြီးထောင်ကာ မျက်လုံးပြူးကြည့်နေသဖြင့် ကိုမိုက်ခဲ ငေါက်ငမ်းလိုက်ပါသည်။

“အရူးလိုလို အပေါလိုလိုနဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒဂိုးစေ့ လိုက်ရှာနေလို့”

“ကလေးတွေစားတဲ့ ချောကလက်ဗျာ၊ ရွှေရောင်စက္ကူပတ် လေးနဲ့ ဒဂိုးစေ့ပုံဖော်ထားတယ်၊ ကြည့်လိုက်ရင် ရွှေဒဂိုး ပြားလိုပဲ အဲဒါမျိုး ရှိသလားလို့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါတို့အိမ်က လိုချင်သလောက်လည်း ယူသွားပြီးပြီကွာ၊ ဘာလို့ ငါတို့အသက်ကို အန္တရာယ်ပြု ရမှာလဲ၊ ငါတို့ မင်းကိုလည်းမသိဘူး၊ မင်းရုပ်လည်း မမြင်ရဘူး၊ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဖမ်းလို့မိမှာလဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ကြိုက်တာယူပြီး ဒီအိမ်က ထွက်သွားပါတော့ ကွာ”

ချစ်သားသည် လူဆိုးဖြစ်သူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို ခန့်မှန်းပြီးရလိုရငြား တောင်းပန်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဒီထဲ သုံးလေးခါဝင်လာဖူးသော မျက်လုံးစူးစူးရဲရဲ မျက်စိကိုသာမြင်ရတဲ့ မြက်ရိတ်သမားအယောင်ဆောင် လူဆိုးဟာ လူဆိုးဓားပြပေမယ့် စကားပြောယဉ်ကျေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ‘ကျွန်တော်’ဟု သုံးပုံကိုက သူ၏ယဉ်ကျေးမှုကိုပြသည်။ ပြီးတော့ လူတွေကို အလကားနေရင်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နာကျင်အောင်လုပ်တာမျိုးလည်း မရှိ။ ဖမ်းတုန်း ခဏလောက်ပဲ အကြမ်းပတမ်းကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရတာမျိုးရှိပေမယ့် လူတွေကို ဖူးယောင်ညှိမည်းနေအောင် ရိုက်ပြုထားတာမျိုးလည်း မလုပ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူဆိုးရဲ့စိတ်ကို မှန်းဆပြီး အသနားခံ၍ ရလိုရငြား ပြောမိသည်။

“သဲလွန်စဆိုတာ ချန်လို့မရဘူးဗျာ၊ အခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားတို့ ကိုမသတ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့တာဟာ အကောင်းဆုံးသဲလွန်စ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့ အမှုတစ်ခုလည်း ကျူးလွန်ပြီးပြီကွာ၊ ဘာလို့ လူသတ်မှုကိုပါ ထပ်ကျူးလွန်ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က လူဆိုးတွေလေဗျာ၊ လူကောင်းမှမဟုတ် တာ၊ ကဲ ကဲ ... ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ ခေါင်းပန်းလှန်ဖို့ ဒဂိုး

လည်းမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲက အရှင်ရွေးမယ်၊ လေဒီဖတ်(စ)ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မျက်စိ မှိတ်ပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို အီနီမီနီ (Eenie meenie)လုပ် ရမယ်”

ဟင် ... လူဆိုးကလည်း အီနီမီနီ ဆိုတာ သိနေပါ လား။ ဒါမျိုးဟာ မြန်မာပြည်မှာ ကလေးဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကလေးတွေဆို မသိဘူး။ ဗျောင်တောင်တောင်စေဗေဂျီပဲ လုပ် တတ်မှာ။ ဒီလိုကစားနည်းမျိုးက အဖြူနိုင်ငံ၊ ဘိုနိုင်ငံကကလေး တွေကစားနည်း။ ပစ္စည်းတစ်ခုခု၊ အရာတစ်ခုခုကိုရွေးရပြီဆိုရင် ရွေးရခက်နေရင် အဲဒီလို ကဗျာလိုလိုဘာလိုလိုလေးရွတ်ပြီး လက် ညှိုး ဟိုဘက်ဒီဘက် အပြန်အလှန်ညွှန်ပြီး ရွတ်ရတာ။ နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်ကဗျာမှာ လက်ညှိုးကျနေတဲ့အရာဟာ အရွေးခံရပြီပဲ။

လူဆိုးက အဲဒီကလေးကစားနည်းကို သိနေရ သလား။ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ ငယ်ငယ်က ဘိုနိုင်ငံမှာနေခဲ့ရလို့ လား။ လူရွေးတာတောင် ဒီနည်းနဲ့ရွေးမတဲ့။ ချစ်သားသည် တအံ့တဩ စိတ်ထဲမှာတွေးမိရင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“မင်း ... မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးမိတော့သည်။

“ဟား ဟား ... ကျွန်တော် လူဆိုးလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်း တစ်ခုခုပဲ၊ မင်း စကားပြောပုံဆိုပုံက သိပ်ယဉ်ကျေးလွန်းတယ်၊ သိပ်အဆင့်မြင့်လွန်းတယ်၊ ဒီလို အီနီမီနီကစားနည်းကို မင်း ဘာကြောင့်သိနေရလဲ”

ကိုမိုက်ခဲမှာ အိမ်ရှင်ယောက်ျားကို တော်တော်မြဲသွား ပါသည်။ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေတာတောင်မှ ဒီလိုအသေးအဖွဲ့ကို သတိထားမိတယ်။ သေသေချာချာဆက်စပ်တွေးရတယ်။ သတိထား မှ - သတိထားမှ စကားဆက်မလွန်စေနဲ့တော့လို့ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲမှာပြောရင်း ...

“ဟေ့လူ ... တိတ်တိတ်နေစမ်းဗျာ၊ အရေးထဲမှာ စုံထောက် လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဒီကိစ္စ ရဲတွေလက်ထဲ ထည့်ထားလိုက်၊ ခင်ဗျား စုံစမ်းစုံထောက်ဖို့မလိုဘူး၊ ကဲ ကဲ ... ရွေးမယ်၊ ရွေးမယ် လူရွေးမယ်”

ကိုမိုက်ခဲသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့ ရပ်ကာ မျက်စိမှိတ်ပြီး အီနီမီနီကဗျာလေးကို စရွတ်ပါသည်။ ဒီထက်လည်း သူ ဘာမှ မရွတ်တတ်။ ဒါပဲ ရွတ်တတ်တာ။ အမှန်တော့ သိပ်ရွတ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ပို့ကြောက်ပြီး စိတ်ချောက် ချားအောင် အချိန်ဆွဲပြရတာ။

“နင့်ကိုမကြောက်တော့ရင် အဲဒါ နင်ရှုံးပြီပဲမှတ်၊ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ နင်ဟာ တကယ့်လူဆိုးစားပြ ကြောက်စရာကြီး အဖြစ် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ကိုကြောက်နေရမယ် နော်”

ဟူသော အမိန့်စကားသံကြောင့် သူ့ကို သိပ်လည်း ကြောက်ပုံမပြတ် ဒီအိမ်သားတွေကို ကြောက်အောင်ဖြစ်ခြောက်ရ တာတွေလည်း ပါပါသည်။

“ဟား ဟား ... အရင်ဆုံး ကံစမ်းမဲပေါက်သွားသူကတော့ ဒီက မမကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုမိုက်ခဲဟာ တမင်ပဲ တမားဟားရယ်ပြီး အိမ်ရှင် မိန်းမကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် ကုန်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့မိန်းမကို မထိနဲ့”

“မသတ်ပါနဲ့လားရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို မသတ်ပါနဲ့”

ချစ်သားနဲ့ မေပျိုငယ်သွေးတို့ကတော့ ထိုသို့တောင် ပန်ပေမယ့် အိမ်သည် လုံးဝ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ဟန် မပြတော့ဘဲ လူဆိုးကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“အေး ... နင် ငါ့ကိုသတ်ရင်သတ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ် တော့မှကြေမယ်မထင်နဲ့၊ နင်တို့နောက်ကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခ ပေးမယ်၊ နင်တို့ အိပ်ကောင်းချင်းမအိပ်ရ၊ စားကောင်းချင်း မစားရအောင် အနှောင့်အယှက်ပေးမယ်၊ ငါ့ကျိန်ကိုကျိန် ပြောတယ်၊ နင်တို့ကို သေတဲ့အထိ ငါ ပြန်ကလဲစားချေပြီး မှ ကျွတ်မယ်၊ မကြောက်ရင် ငါ့ကိုသတ်ပေါ့”

ဟူ၍ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြိမ်းဝါး ချိန်ဆိုပါသည်။

ကိုမိုက်ခဲက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ရင်း ...

“မကြောက်ပါဘူးဗျာ မှတ်ထား၊ မကြောက်လို့ သရဲကို တောင် စိန်ခေါ်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ တစ်ထောက်တည်း သုံးညဆက်တိုက်သွားအိပ်လာတဲ့ကောင်ဗျာ၊ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝမယုံဘူး၊ ဒါမျိုးက စိတ်အားငယ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သွေးလေချောက်ချားပြီး မြင်ချင်ရာမြင်ကြ၊ ထင်ချင်ရာထင်ကြတဲ့ အရာပါ ...

Paranormal Activity (ပါရာနော့မယ် အက်တစ် ဗစ်တီး)ကို ကျွန်တော် မယုံဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလျှင် ချစ်သားသည် အိမ်အတွက်
စိုးရိမ်ရခြင်းတစ်ဖက်နဲ့တောင် လူဆိုးကောင်၏ အင်္ဂလိပ်စကား
အသုံးအနှုန်းကို တအံ့တဩ သတိပြုမိပြန်သည်။ ဒီကောင် ...
ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ။ နယ်နယ်ရရကောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။
သူပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားအသံထွက်အောင် မြန်မာတစ်ယောက်
ပြောသော မြန်မာသံဖြစ်ပေမယ့် အသံထွက်ပီတယ်။ အသံထွက်
ကောင်းလွန်းနေတယ်။ ဒီလူဟာ မြက်ရိတ်သမားဟန်ဆောင်ပြီး
အိမ်ထဲဝင် ဓားပြတိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ မြက်ရိတ်သမားအစစ်
လုံးဝမဟုတ်ဘူး။

“ကဲ ... စကားပြောနေရင်ကြာတယ်၊ ခင်ဗျားကို အိမ်အော်
ခေါ်သွားပြီး သတ်မယ်”

ထိုသူ ဆွဲခေါ်ရာသို့ အိမ် နေ့ခနဲ ပါသွားသည်။
ချစ်သားသည် ခုနက စဉ်းစားတွေးခေါ်နေသည်များ ပျောက်သွား
ကာ အိမ်အတွက် စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ...

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
မိန်းမကို မသတ်ပါနဲ့၊ သူ့ကို အရင်မသတ်ပါနဲ့၊ သူ့အား
ကျွန်တော့်ကို အရင်သတ်လိုက်ပါ”

ဟု အမောတကော တောင်းပန်မိပါသည်။

“ဘာထူးလဲဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားသေမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပဲ အရင်သေသွားချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်
မိန်းမကိုတော့ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ အခု ငါးမိနစ်နဲ့ နောက်
ငါးမိနစ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ် ...

ကျွန်တော့်ကို အရင်သတ်ပြီးမှ သူ့ကို ခင်ဗျားသတ်
ဖို့ကြိုးစားတဲ့အချိန်မှာ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုခု ကြုံရရင် သူ
အသတ်မခံရတော့တာမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“နေ့စမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွား
နိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်လည်း လက်ခံပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းအရ ခင်ဗျား
ရဲ့မိန်းမ သေသွားပြီး ခင်ဗျားတို့ မသေဘဲကျန်ရင် မကောင်း
ဘူးလား၊ အခုလို ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ပြဿနာကြီး အလို့လို
မပြီးသွားဘူးလား”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ပြဿနာကို ဘာမှ ထင်ကြေးပေး
စရာမလိုဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး
ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နဲ့ဆိုင်တဲ့ လူသတ်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တော့
မယ်”

ကိုမှိုက်ခဲ့သည် အိမ်ကို ဆွဲချုပ်ကာ ခေါ်သွားတော့
မလို ဟန်ပြင်ပါသည်။

“အိမ် ... အိမ် ... မင်း မသေရဘူး၊ မင်း မသေရဘူး၊
ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောနေတယ်လေ၊
သူ့ကိုအရင်မသတ်နဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုအရင်သတ်ပါ၊ ကျွန်တော်
အရင်သေမယ်”

“ကျွန်တော် ရွေးပြီးနေပြီ၊ မပြင်ချင်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ
ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး၊ စိတ်သဘောလည်း သိပ်ကောင်းတဲ့
မိန်းမပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမပါ၊ ကျွန်တော်
ကသာ ကိုယ့်အပေါ်သိပ်ကောင်းတဲ့မိန်းမကို လျစ်လျူရှုပြီး
စိတ်ဖောက် ပြန်တဲ့လူပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူကောင်းတစ်
ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချင်သော ကျွန်တော်အရင်သေ
သင့်တယ်၊ သူ့ကို မသတ်ရင် မသတ်နဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုမ
သူ့အစားသတ်ပါဗျာ”

ချစ်သားသည် ပြောရင်းဆိုရင်း တောင်းပန်ရင်းနဲ့
အရူးကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ တအီးအီးရွိုက်ကြီးတင် ငိုလိုက်ပါသည်။
နာရည်တွေ၊ မျက်ရည်တွေ၊ တံတွေးတွေဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်

ငိုကြွေးနေသော ယောကျ်ားရင့်မကြီး၏ ရင်ထဲကို ဘယ်သူမဆို
မြင်လိုရသွားပါသည်။ မိန်းမအပေါ် ကြီးမားသောမေတ္တာတရားတို့
ဖြင့် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လိုစိတ် ပြင်းပြနေပေမယ့် ဘာမှ
မစွမ်းဆောင်နိုင်သောအခါ မရှက်မကြောက် ငိုကြွေးတောင်းပန်နေ
မိတော့တာဖြစ်သည်။

မေဖျိုငယ်သွေးသည် ချစ်သား၏ ဖြစ်အင်ကို ကြည့်
ကာ မမြင်ရသောသံယောဇဉ်ကြီး၏ ချည်နှောင်မှုအားကြီးမားပုံကို
တကယ်ယုံသွားပါသည်။ တကယ်တော့ ကိုကြီးဟာ သူမကို
တကယ်ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်။ တဒင်္ဂသာယာယာစိမ့်မိုးမိသော စိတ်၏
ယိမ်းယိုင်မှုကြောင့်သာချစ်သည်ဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်သွားခြင်း
သာတည်း။

“တရုတ်ကားတွေ တိဗီမှာပြရင် ဘာသာပြန်တဲ့အခါရှိတယ်၊
တရားသူကြီး ပေါင်ချိန်ကားတွေမှာလေ၊ ကျွန်တော်မျိုး
သေသင့်ပါတယ်လို့ တရားသူကြီးကို လျှောက်ထားတာမျိုး
ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ပုံစံက တထေရာတည်းပဲ ...
ဟား ဟား ဟား”

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊
ကျွန်တော့်ကို အရင်သတ်ပါ”

“ဦးရာလူစနစ်နဲ့ ကျွန်တော် လူရွေးပြီးနေပြီ”
 အိမ်သည် တကယ်ဆွဲခေါ်ခံသွားရသောအခါ ဒယ့်
 တိုက် ရုန်းရင်းကန်ရင်းပါသွားရင်း ချစ်သားဆီ မရမက ပြန်ခေါ်
 ငဲ့လှည့်ကြည့်လျက် ...

“ကို ... ကို ... အိမ်သွားရတော့မယ်၊ ဘယ်ဘဝပဲရောက်
 ရောက် ကိုက မချစ်ရင်နေပါ၊ အိမ်ကပဲ ကိုကိုချစ်ပြီး နိုင်
 ဆိုင်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါတယ်လို့ဆုတောင်းပါတယ်၊ နောက်
 ဘဝကျရင် ပြန်ဆုံကြရမှာပါ ကိုရယ်”
 “အိမ် ... အိမ် ... အိမ် ...။ မသတ်ပါနဲ့။ အိမ်ကို မသတ်
 ပါနဲ့ အိမ်ရယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကို မင်းကို အသက်နဲ့
 လဲပြီး မကယ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းသေရင် ကိုလည်း ဘယ်လို
 အကြောင်းကြောင့်ပဲ ရှင်နေနေ အသက်ရှင်မနေနဲ့ပါဘူး
 ရအောင်လိုက်သေမယ်၊ ကို ကတိပေးတယ်”

ချစ်သားသည် မျက်ရည်တွေကြားမှ အော်ပြောကာ
 ဗလုံးဗထွေး ငိုကြွေးသံတွေဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မေပျိုငယ်သွေးသည် ပြိုင်ဘက်တွေလို ဖြစ်နေပေမယ့်
 ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခင်မင်နေမိသော မလှလှအိမ်၏ အဖြစ်ဆိုတော့

မြင်ရလေရာ သွေးပျက်ချောက်ချားမှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ
 ဖြင့် သုမပါရောပြီး လိုက်ငိုကြွေးမိသည်။ ချစ်သားလည်း ငိုရာမှ
 ခုပ်ပြီး ငိုကြွေးနေသော မေပျိုငယ်သွေးကို အသာအယာငေးကြည့်
 ခါသည်။

“ငယ် ... ကိုကြီးနဲ့ ငယ်ဟာ ပြီးရင် ဘယ်သူ့အရင်သေမလဲဆို
 တာ၊ မသိပေမယ့် မသေရခင်အချိန်လေးမှာ ကိုကြီး ငယ်
 ကို တောင်းပန်ချင်တယ်”

“ငယ် ကြောက်တယ် ကိုကြီးရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ
 တော့ပါဘူး”

“အခုချိန်မှာ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီထော့ ကိုကြီး
 ငယ်ကို တောင်းပန်လိုက်ရမှ ရင်ထဲရှင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာများလဲလို့ ငယ် မမေးတော့ဘူး၊ ငယ် ကြိုသိနေတယ်၊
 ကိုကြီး ငယ်ကို စိတ်ခဏသာယာပြီး ချစ်သလိုထင်ခဲ့တာ၊
 တကယ်တော့ မလှလှအိမ်ကိုပဲ ကိုကြီး ရင်ထဲမှာ တကယ်
 ချစ်နေတာလို့ ဝန်ခံပြီး တောင်းပန်မလို့မဟုတ်လား”

ငယ် ချက်ကျလက်ကျ ပြန်မေးလိုက်သောအခါ
 ချစ်သားသည် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ငယ် ... ငယ် ဘယ်လိုလုပ် ကြိုသိနေလဲ”

“ငယ် ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက် စကားအပြောအဆို အမူအရာ တွေကို ဖုတ်ချိန်လုံးအကဲခတ်နေခဲ့တာပါ။ ကိုကြီးရင်ထဲမှာ မမအိမ်ပဲရှိတယ်။ မမအိမ်ကိုပဲ နေရာပေးထားတာပါ။ နီးနေတော့ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးကိုမသိခဲ့တာပါ။ အကယ်၍ ကိုကြီး အိမ်ပေါ်က တကယ်ဆင်းဖြစ်ခဲ့ရင် တစ်ယောက်တည်းသွား နေပြီး အချိန်ယူစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ရင် အဖြေမှန်ပေါ်လာမှာပါ။ မမအိမ်နဲ့ ခွဲနေကြည့်တော့မှ သူ့တန်ဖိုးကို သိလာမယ်။ သူ့ကို ချစ်နေတာတွေ သိလာမယ်လို့ ငယ် ထင်တယ်။ ကိုကြီးကို မမအိမ်ကချည်း တစ်ချိန်လုံးချစ်နေတော့ အချစ် ခံနေရသူပီပီ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူကို ပြန်ချစ်ဖို့ သတိမရနေ တာမျိုးလည်းဖြစ်မယ်လို့ ငယ် ထင်တယ်”

ချစ်သားသည် ငယ်၏ ထက်မြက်စွာတွေးခေါ်ယူ တတ်မှုကို ငေး၍သာ နားထောင်နေမိတော့သည်။

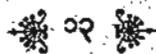
“ငယ် ... အဲဒီလိုသိရလို့ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ တကယ်တော့ ငယ်လည်း စိတ်ခံစားချက်နောက်ကို မျောပါသွားမိတာ။ အဲဒီလိုမဖြစ်သင့်ပါဘူး။ သူတစ်ပါးအိမ်ထောင်ရေး ပျက်ပြား အောင် မလုပ်သင့်ပါဘူး။ စောင့်ထိန်းသင့်တယ်ဆိုတာလည်း

အရင်ကတည်းက နောင်တတွေနဲ့ လုံးပန်းနေခဲ့ရတယ်။ အခုမှ ကိုကြီးတို့လင်မယားကို ဘေးကနေစောင့်ကြည့် ရင်းမှ ငယ်နောင်တတွေက ပိုပိုပြင်လာတယ်။ ဒီတော့ ငယ် ကိုကြီး အခုလိုဝန်ခံလာတာကို စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ငယ်ရယ်။ ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရတော့ ဘူး။ အခု ဟိုကောင်တွေ အိမ်ကို သတ်ပစ်လောက်ပြီးနေ ပြီ။ ဘုရား ဘုရား ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ သတ်ပစ်ကြလဲ မသိဘူး။ အိမ် ဘာမှ မနာမကျင်ဘဲနဲ့ အသက်ထွက်ပါစေ လို့ပဲ ဆုတောင်းရမလားတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

ချစ်သားသည် ခဏတွင်းပင် အိမ်ကို သတိရသွား ပြီး တအီးအီးအသံထွက်ပြီး ငိုပြန်ပါသည်။ ချစ်သားကလည်း ငို သလို မေပျိုငယ်သွေးကလည်း အခုလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ကြုံရပြီး လူ့ဘဝကို ကုန်ဆုံးရတော့မည့် သူမ၏အဖြစ်အတွက် တုန်လှုပ် ချောက်ချား ယူကျုံးမရစွာ ငိုမိပြန်ပါသည်။

* * *

ရေချိုးခန်းထဲတွင် အိမ် မသိမသာ ထားခဲ့သော အသံဖမ်းစက်လေး (ထိုစက်လေးက ကြယ်သီးလောက်ပဲ ရှိကာ သံလိုက်ပါသဖြင့် ကပ်လိုရသည်) ဆီမှတစ်ဆင့် ကြားနေရသော စကားသံတို့ကြောင့် အိမ်သည် ကြည်နူးစွာဖြိုးမိပါသည်။ ထိုအသံ ဖမ်းစက်လေးကို မျက်နှာသုတ်ပေါ်လှမ်းသော နံရံကပ်သံတိုင်တွေ ကြားထဲ ဝှက်ပြီးကပ်ခဲ့တာမို့ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်။

“ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား မိအိမ်”

“ဟေ့ကောင် သွားမနောင့်ယုက်နဲ့ ဟိုမှာ ဖိလင်တက်နေ တယ်”

“ဟား ဟား ... ဒီရုပ်ကြီးလား ဖိလင်တက်တာ ပြစဉ်း”

“ဟယ် ... မရှုပ်ကြပါနဲ့ဟယ်၊ နင်တို့ကလည်း မူးရင် အေးအေးနေစမ်းပါ”

ကိုမိုက်ခဲ(ခေါ်) နေညီ (ခေါ်) Nathan (နက်သန်) သည် အခုမှပဲ ဦးထုပ်ကို လှန်ချွတ်လိုက်ကာ ခေါင်းကို တဖျင်း ချင်းကုပ် ဖွပ်စစ်လိုက်သည်။

“ငါ့နယ် အလုပ်အားတုန်း မြန်မာပြည်ခဏ ပြန်လာပြီး လည်ဖိုပတ်ဖိုစဉ်းစားပါတယ်၊ မိအိမ် ဒုက္ခပေးလို့ သူများ အိမ်ဝင်ပြီး ဓားပြတိုက် လူဆိုးဟန်ဆောင်ပြရတဲ့ဘဝရောက် ရှတယ်”

“ငါလည်း ကြုံရာမရဖြစ်နေတုန်း နင်က နီ ခဏပြန်လာ လည်တယ် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ အကြံသွားတာလေ၊ ဦးချစ်သားက နင်တို့ကို လုံးဝမတွေ့ဖူးဘူး၊ နင်တို့က ငါ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါပဲရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆိုတာ ဦးချစ်သား လုံးဝမသိဘူး၊ မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူးဆိုတော့ အကြံအစည်က ဖျတ်ခနဲပေါ် သွားတာ”

“အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ငါတို့က နင့်အိမ်မှာ လာ စားချင်တာတောင် နင် ထမင်းဖိတ်မကျွေးရဲတော့ဘူးပေါ့”

“အခုလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲက ရှိသမျှတွေရော ငါ ချက်ထားတာတွေရော၊ ဦးချစ်သားရဲ့ အရက်ဘားရော နင်တို့ ပြောင်အောင် ဖြိုလိုက်ကြပြီးပြီပဲဟာ၊ ကျေနပ်ပါတော့”

“အေးပါ ငါတို့ကလည်း အလကားနောက်တာပါ၊ မြန်မာပြည်ခဏလာလည်တာဟာ လျှောက်လည်ဖို့ပါပဲ၊ သူငယ်ချင်းအိမ်လိုက်ပြီးစားဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ဗညား(ခေါ်) Billy (ဘီလီ)နှင့် အောင်ကျော်စွာ(ခေါ်) Oliver(အော်လစ်ဗာ)တို့ကတော့ နေညီ၏တပည့်တွေပီပီ(ငယ်ငယ်တည်းက နေညီကဆရာကြီးဖြစ်ကာ အိမ်က ဆရာမကြီးဖြစ်သည်) နေညီ ဒါလုပ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ပါပြီးနေပြီ။

တကယ်တော့ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုပါ။ အိမ်ထဲကိုတို့ တစ်နေ့ကုန် ချုပ်ထားပြီးပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အကြောင့် ဒီလိုလုပ်မိမှန်းမသိ။ ဘာကြောင့် ကိုယ့်နားမှာမနေဘဲ တော့တဲ့သူကို အတင်းတားထားမိမှန်းမသိဖြစ်ကာ လုပ်ပြီးရှေ့တိုးရအခက်၊ နောက်ဆုတ်ရအခက်ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ထိုညအိမ် စိတ်ညစ်ပြီး ကြိရာမရဖြစ်နေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟဲလို”

ဟု ထူးသံအဆုံးမှာ တစ်ဖက်မှ ...

“ဘယ်လိုလဲ မိအိမ်၊ ငါတို့ ဒီနေ့ရောက်မယ်လို့ e-mail ပို့ထားရက်နဲ့ လေဆိပ်တောင်လာမကြိုဘူး၊ နေ့လယ်တည်းကရောက်တာ၊ တည်းမယ့်ဟိုတယ်လည်း သိရက်သားနဲ့ ဖုန်းတောင်တစ်ချက်မဆက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ငါတို့ အခု နင့်အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့တော့မယ် ဒါပဲ”

ဟူသော ဟီးဟီးဟားဟားရယ်သံ ဗလုံးဗထွေးတွေနဲ့ ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် အိမ်မှာ ထခုန်မိမတတ်ဖြစ်သွားပါသည်။ ဟုတ်သားပဲ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်တည်းက e-mail ပို့သလို Facebook မှာလည်း အသေအချာချိန်းထားပါရက် ဒီနေ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်မယ်ဆိုတာကို မေ့သွားရလောက်အောင် ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြည့်စမ်း ...။

နေညီရယ်၊ ဗညားရယ်၊ အောင်ကျော်စွာရယ်တို့က သူတို့ချင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲသုံးဝမ်းကွဲတွေ စပ်ရင်တော်စပ်ကြသော ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုသုံးယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက်နဲ့ အိမ်သည် မူကြိုစ၊ တက်ကတည်းက ဘယ်လိုကဘယ်လို ဆုစက်ကြောင့်ရယ်မသိ စတင်ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ထူးထူးခြားခြားပဲ ချိန်းဇာလေးသူငယ်ချင်းမရဘဲ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စ၊ ဤရသောအိမ်ကို မိဘတွေက ယောက်ျားလျာစိတ်ပေါက်

များပေါက်သွားမလားလို့တောင် စိတ်ပရသည်အထိ အိမ် သူတို့ နဲ့သာ တကွတွဲဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကလေးချင်းခင်သောအခါ မိဘချင်းပါ ရင်းနှီးကုန် ကြလျက် အိမ်ချင်းအသွားအလာ အခင်အထွက်တွေ ဖြစ်လာ သည်။ မူကြိုပြီးတော့ ကျောင်းကြီးအပ်တဲ့အခါတောင် သူတို့ သုံးယောက်နဲ့ အိမ်ကို တစ်ကျောင်းတည်း အတူတူအပ်ပေးပါ သည်။

“အိမ်လေးက သားတို့ထက် လပိုင်းလောက် နည်းနည်းလေး ငယ်တယ်နော်၊ ကိုယ့်ညီမလေးလိုပဲ ကြည့်ရှုကြရမယ်နော်၊ သူများစိုလ်ကျရင်လည်း ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ရမယ်နော်”

“အိမ်က သေးသေးညှက်ညှက်လေးကွယ်၊ သားတို့ သူ့ကို အလျှော့ပေးပြီးကစားကြ”

“အိမ်အနားမှာလည်း အတူတူထိုင်မယ်လို့ တိချာကိုပြော နော်”

စသဖြင့် နေညီ၊ ဗညား၊ အောင်ကျော်စွာတို့ရဲ့အိမ် သုံးယောက်တို့ဟာလည်း အိမ်ကို အလိုလိုနေရင်း ချစ်လွယ် သားတွေကို ခေါင်းထဲရှိကံသွင်းသော စကားတို့ဖြင့် အိမ်ကို စောင့်ရှောက်စေပါသည်။ တကယ်လည်း အိမ်သည် ငယ်ငယ်က

ချူချာကာ အရွယ်အတိုင်း မထွားဘဲ သေးညှက်နေသဖြင့် ယောက်ျား လေးသုံးယောက်ကြား ညီမအငယ်လေးလို ဖြစ်နေသည်။

“အဲမယ်လေး ... အိမ်တို့က နေသာမကောင်းတယ် ဟို သုံးကောင်နဲ့မိအောင် လိုက်ဆော့နိုင်တယ်”

ဟု မေမေကပင် ပြောယူရအောင် အိမ်က သူတို့နဲ့ သာဆော့သည်။ သူတို့ကလည်း အိမ်ဆော့ချင်အောင်ပင် အိမ်ကို အလျှော့ပေးဆော့သဖြင့် အိမ်တစ်ယောက် ထိုသုံးယောက်အလယ် မှာ ဟုတ်နေတော့သည်။ အဲဒီလို ငယ်ငယ်အရွယ်တည်းက မိဘ တွေရိုက်သွင်းထားခဲ့သော စကားတွေကြောင့် သူတို့သုံးယောက် စိတ်ထဲမှာလည်း အိမ်သည် ညီမအရင်းလိုပဲ ခံစားရကာ အိမ် အတွက်ဆို ဘာမဆိုလုပ်ပေးဖို့၊ အိမ်ကို အလိုလိုက်ဖို့၊ အိမ် စိတ် ချမ်းသာတာလုပ်ပေးဖို့ဆိုတာတွေ ကြီးစိုးနေခဲ့ပါသည်။

အရွယ်ဘယ်လောက်ကြီးလာလေလေ အိမ်ဟာ ခုနစ် တန်း၊ ရှစ်တန်းအရွယ်လောက်မှာ အရွယ်နဲ့အညီ ပိုပိုပြီးလှလာ လေလေ တခြားယောက်ျားလေးတွေလို အိမ်အပေါ် ချစ်ချင်၊ ကြိုက်ချင်တာဖြစ်မလာဘဲ အိမ်သည် သူတို့ရဲ့ညီမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ပူသော စိတ်ထားမျိုးဖြင့် ခင်မင်ချစ်ခင်ခဲ့သူတွေလည်း ဖြစ်သည်။

“ကောင်လေးတွေကို ပြန်မကြိုက်နဲ့နော် အိမ်၊ ငါတို့ ရှာပြီးပေးစားမယ်၊ နင် ငါတို့သဘောတူတဲ့သူနဲ့ပဲ ယူရမယ်”

ဟုလည်း အစ်ကိုကြီးတွေပမာ ညွှန်ကြားထိန်း ကျောင်းခဲ့ပါသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကောင်မလေးမြင့် သမျှ ချောချောလှလှဆိုရင် ရည်းစားစကားလိုက်ပြော ရည်းစားစာ ပေးပေမယ့် အိမ်ကိုကျတော့ သူများ ရည်းစားစကားလိုက်ပြောရင် ဒေါသဖြစ်ကြသည်။ သူများ ရည်းစားစာပေးလို့ အိမ် ယူလာခဲ့ ရင် ဒေါသတကြီး အိမ်ကို ဆူပူသည်မှာ နားထဲက အရည်ပူပင် ထွက်မတတ်။

“သမီးကို တစ်နေ့ကျရင် အိမ်ထောင်ချပေးတဲ့အခါ သူတို့ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ပဲ စီစဉ်ရမှာပဲ”

လို့တောင် မိဘတွေကသဘောတူကြည်ဖြူခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါ အကြောက်အကန့်အသည်းအသန့် ငြင်းသူမှာ အိမ်။

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့နော် မေမေ၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ အိမ် သူတို့ ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ထားပြောင်းလို့မရဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုပဲရွေးခဲ့ရင် ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်အပေါ် အိမ်က ရက်စက်ရာကျသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်စိတ်ထဲမှာလည်း သိတယ်၊ သူတို့လည်း အိမ်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုကလွဲရင် စိတ်ထားပြောင်းလဲလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ် သိတယ်၊ တကယ်ပြောတာ မေမေ”

တကယ်လည်း အိမ်ပြောတာ အမှန်ဖြစ်သည်။ အိမ် က ထိုအချိန်တွင် ဆယ်တန်းတက်ခါစဖြစ်သည်။ အိမ် ဒီအကြောင်း ကို သူတို့သုံးယောက်အား ပြန်ပြောသောအခါ သုံးယောက်သား ချန်ပီပြီးရယ်ကြသည်။

နေညီက ဆရာကြီးပီပီ ...

“အိမ် နင့်ကို ကဲ့ရဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင်က ငါတို့ အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းကောင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဇနီးကောင်းဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ နင့်ရဲ့ရူးတူးတူး ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တဲ့ အကျင့်တွေကို ငါ မကြိုက်လို့ပဲ”

ဟူ၍ အသေနှိပ်ကွပ်သောစကားဖြင့် ဝေဖန်ပါသည်။

ဗညားကတော့ အဲဒီတည်းက ...

“ငါ တကယ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူကို နင်တို့အားလုံးအသိပဲ၊ ငါ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကိုပဲယူမှာ၊ သူကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲ ပါ၊ နင် မလှဘူးမဟုတ်ဘူး၊ လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက် စိတ်မှာ သူ့ကို နင်မမီဘူး အိမ်”

ဟု သူ၏ တိတ်တခိုး ချစ်ရသူကလေးကိုသာ တစွဲတလမ်းပြောပြီးငြင်းသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့ချစ်နေခဲ့တဲ့ကောင်မလေးက အခု ခုနစ်တန်းတက်ခါစ။ ကလေးမကျလူကြီးမကျပုံနဲ့ အပျိုလုပ်ချင်တဲ့ရုပ်လေးနဲ့ ရှိုးပေးနေတတ်ဆဲမို့ သူ့မှာ ကောင်းလေး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိစောင့်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေရသည်။ ဒီတော့ အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းဟားနေကြရသည်။

အောင်ကျော်စွာ ကျတော့ အိမ်ကို ငြင်းတဲ့ပုံမှာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူ။

“နင်က ဆရာမကြီးသိပ်လုပ်တယ် အိမ်၊ ဒီတော့ ငါ့မကြိုက်ဘူး၊ ငါယူမယ့်မိန်းမဟာ ယောက်ျားပြောတဲ့စကား မြေဝယ်မကျနားထောင်ပြီး အေးဆေးတဲ့မိန်းမ ဖြစ်ရမယ်၊ နင်ကတော့ မအေးဆေးဘူး၊ သိပ်ပူလောင်လွန်းတယ်၊ သွေးဆူလွယ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

ထိုသို့ သုံးယောက် အတိအလင်းငြင်းတာကို အိမ်ဟာ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ပျော်တောင်ပျော်နေလေသည်။ မတော်တဆ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကများ ကြိုက်နေခဲ့ရင် အိမ်တစ်ယောက် မေမေ့ကို ကြိမ်နီငြင်းလို့မရဘဲ ယူလိုက်ရမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အဲဒီထဲက အိမ် သိနေသည်မှာ အိမ်ချစ်ရမယ့်သူသည် သူတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်မှ မဟုတ်။ တစ်နေရာရာမှာရှိနေသည်။ အိမ် သူ့ကိုပဲ ယူဖြစ်မည်ဆိုတာ အလိုလိုနေရင်း အသေအချာသိနေခဲ့ပါသည်။ တကယ်လည်း ဘုတ်ခဲ့သည်ပဲ။ အိမ်ဟာ ကိုကို စ၊ ဆုံလိုက်ရတဲ့နေ့မှာပင် ...

“ဒီလူဟာ ငါ့ တစ်ဘဝလုံးအတွက် ငါ့နားမှာရှိနေမယ့်လူ၊ ငါ မျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့လူဟာ သူပါပဲ”

ဟူ၍ ချက်ချင်းပင် ရင်ထဲမှာ ခံစားသေချာသွားခဲ့ရပါသည်။

အိမ်နဲ့ သူတို့သုံးယောက်ဟာ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အိပ် အတူတူရှိခဲ့ကာ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ သူတို့သုံးယောက်သား အိမ်ကို ဆွယ်သည်။

“အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ရအောင် အိမ်ရာ၊ နင်ပါ လိုက်ခဲ့”

အိမ် တအံ့တကြဲနဲ့ ရင်ဖိသွားသည်။

“ဘုရားရေ ... ဘယ်ကဘယ်လို ဒီအကြံအစည်က ပေါ်လာတာလဲ”

“သူများတွေလည်း သွားတက်နေကြတာဟာ ခေတ်မစီပဲနေမယ်၊ သွားတက်ရအောင်ပါ”

အိမ် သူတို့ဆွယ်သဖြင့် လိုက်တော့လိုက်ချင်သွားသည်။ သို့သော် ...

“ဟယ် ... ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ မသွားရပါဘူး၊ ဒီမှာပဲနေ ဒီမှာပဲဘွဲ့ယူ၊ သမီးက ခဏဆိုပြီး ကျောင်းသွားတက်တာ နောက်တော့ ဟိုမှာပျော်ပြီး ပြန်မလာချင်တော့ဘူး၊ အပြီးနေတော့မယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာရင် မေမေရင်ကျိုးရမယ်၊ မေမေနဲ့ မေမေက မြန်မာပြည်ကလွဲရင် ဘယ်မှာမှ သွားမနေနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ သမီးနောက်လည်း မလိုက်နိုင်ကြတဲ့အခါ သမီးနဲ့ မေမေတို့ အဝေးကြီးမှာခွဲနေကြရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး”

ဟူ၍ မေမေ နှစ်ခါမတားလိုက်ရပါ။ အိမ်ကလည်း သူများစကားသာ နားယောင်သူဖြစ်လေရာ သိပ်ကြီးလည်း စာတွေအကြီးအကျယ်သင်ပြီး ကြိုးစားရမှာကို စိတ်မပါလှတာမို့ (သိတယ် သူများနိုင်ငံမှာ စာသွားသင်ရပြီဆိုကတည်းက ဘာသာစကားအခက်အခဲကိုမိမို့ အသေစာလုပ်ရတော့မယ် ဆိုတာ) မေမေ့စကားကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကသာ အင်္ဂလန်ကိုရောက်ချင်လှသဖြင့် (တကယ်တော့ သူတို့ကြိုက်တဲ့ဘောလုံးအသင်းတွေရှိတာလည်းပါမည်ထင်သည်) အိမ်ကိုထားရစ်ခဲ့ကြပြီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီးချင်း ခြောက်လအတွင်း IELTSတွေဖြေပြီး ကျောင်းဝင်ခွင့်တွေရွှေ့ရက်ပြီး ထွက်သွားကြတော့လေသည်။ သို့သော် အဆက်အသွယ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြတ်ခဲ့။ သူတို့ကျောင်းပြီးသွားကြပေမယ့် မေမေ ကြိုတင်မှန်းဆတဲ့ အတိုင်းပင် ...

“အလုပ်ပါ ချက်ချင်းရသွားလို့ အလုပ်လုပ်ရင်း ဆက်နေနေကြတယ်”

ဆိုသော သတင်းစကားကို ကြားရသည်။ သူတို့သုံးနှစ်တစ်ခါ၊ လေးနှစ်တစ်ခါတော့ လာလည်ပေမယ့် အိမ်မကံလာဆောင်ကိုတော့ ရောက်မလာနိုင်ခဲ့။ အခု သုံးနှစ်ကျော်ကြာမှ တစ်ခါပြန်လာလည်ကြတာ ဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်တွေပေမယ့် ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ ဟေးလားဝါးလားလုပ်လို့ကောင်းနေဆဲဖြစ်သော သူတို့သုံးယောက်ကို အိမ်သွားတွေ့သောအခါ အခုလက်ရှိအဖြစ်အပျက်အစုံကို ပြောပြမိသည်။

ထိုအခါ သုံးယောက်သား အိမ်ကို အဖြစ်မတင်ကြဘဲ ကိုကိုသာ အဖြစ်တင်ကြသည်။

“ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းမကို ရထားတာတောင် ခြေစွပ်ချင်တဲ့ ကောင်ကွာ၊ ငါတို့ နင့်အိမ်လိုက်လာပြီး ကောင်းကောင်း ပညာပေးမယ် အိမ်”

“နင်နဲ့ပဲ နေပါ့မယ်၊ ထွက်မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးပေးမလား၊ ညည်းဆဲနည်းမျိုးစုံနဲ့ ငါတို့ ညည်းဆဲပေးမယ်၊ စိတ်မပူရဘူး အိမ်၊ ဒီကောင် နောက်မလုပ်ရတော့အောင် ဆုံးမပေးမှာ နောက်တစ်ခါ အသံကြားရင် ငါတို့ပြန်လာပြီး ဒီကောင်ကို လိုက်သတ်မယ်လို့ပါ၊ ခြိမ်းခြောက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်တယ် အိမ် စိတ်မပူနဲ့၊ ဗညားက Serial Killer (ဆီရီယယ်ကေးလား)ကားတွေ သိပ်ကြည့်တာ၊ လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုနှိပ်စက်ရမလဲဆိုတာ သိတယ်”

သူတို့ ပေါက်ကရတွေစပြောတော့ အိမ်သည် သူ့ကို ထက်ကောင်းသောအကြံကို အလိုလိုနေရင်း ချက်ချင်းစဉ်းစားမိသွားပါသည်။

“ဟယ် ... ငါ အခုမှ တကယ်အကြံရပြီ၊ နင်တို့ သူ့ကို နှိပ်စက်ချင်တယ်ဆိုရင် ပေါ်တင်ကြီး သွားလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒီတော့ ဇာတ်လမ်းဆန်းဆန်းလေးစာနဲ့စုကို ဖန်တီးကြရအောင်”

“လုပ်ပြီ၊ ဒီလောက်ဇာတ်လမ်း စဉ်းစားတတ်နေတာ၊ စာရေးဆရာတို့ ဒါရိုက်တာတို့ ဖြစ်မလာတာ အံ့ဩတယ် အိမ်”

“... အိမ် ငယ်ငယ်ကတော့ စာရေးဆရာလုပ်ချင်သည်။ စာလည်း ကောင်းကောင်းသရုပ်ဖော်ရေးတတ်လေရာ စာရေးရာမှာ ဇာတ်လမ်းဆင် ပုံဖော်ရသော ဒါရိုက်တာလုပ်ရကောင်းမလားလို့ လည်း စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တစ်ခုခုဖြစ်မလာခဲ့ချေ။ အိမ်က ဖြစ်ချင်တာတွေ စိတ်ကူးယဉ်တာများပြီး တကယ်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ကျွန်ုပ်မရှိလှ။ အပျင်းလည်းထူလှသည်။ တော်ရုံတန် ခုံနဲ့တင် လက်လျှော့တတ်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးလည်း ပိုင်ဆိုင်သေးသည်။

“ဒီလိုလုပ် နင်တို့သုံးယောက်ကို သူ မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူး၊ ငါ့မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းသုံးယောက် ငယ်ငယ်က ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုတော့ ကွဲသွားပြီ ဆိုတာလည်း သူ မသိဘူး၊ ငါ တစ်ခါမှ ပြောမပြဖူးဘူးဆိုတော့ လုပ်ရတာ လွယ်လိမ့်မယ်”

သုံးယောက်သား ငြိမ်ပြီး အိမ်အစီအစဉ်ကို နားထောင်ကြသည်။

“မနက်တည်းက ငါ အိမ်က ထွက်လာတာ၊ နင်တို့ကို သွားတွေ့မယ်ဆိုတာလည်းမပြောခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့ သူ မသိဘူး ငါ မရှိတုန်းမှာ နင်တို့ သူ့အိမ်ကိုသွားပြီး ဓားပြတိုက်ချင် ဟန်ဆောင်ရမယ်”

“အဲမယ် ... အဲမယ် ... ငါတို့ကပဲ ဓားပြလုပ်ရဦးမှာတဲ့”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ အိမ်ရာ၊ တော်ကြာ ပြဿနာတွေ တက်ကြမ္မာ ငါတို့ အချုပ်ထဲ ရောက်နေပါဦးမယ်”

“ဒီနှစ် ပြန်မလာဖြစ်ရင် အကောင်းသားကွာ”

သူတို့ တညည်းညည်းတညူညူနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးတော့ ငယ်ငယ်ကလိုပဲ အိမ် တောင်းဆိုပူဆာလျှင် မဖြစ်မနေလုပ်စေ နေကြသူတွေဖြစ်လေရာ အိမ် ဇာတ်လမ်းဆင်သော ဇာတ်ကွက် ထဲမှာ လူဆိုးသုံးယောက် ဖြစ်ကြရလေသည်။

အခုတော့ အိမ်သည် သူငယ်ချင်းကောင်လေးတွေနဲ့ အတူ အပြင်တစ်နေရာကို ထွက်လာကာ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆိုတာ တိုင်ပင်ရပါမည်။ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ အိမ် သိလိုက်ရတာကိုဟာ အိမ်ကို ချစ်နေခဲ့တယ် ဆိုတာပင်။ အိမ်သည် ကြည်နူးနူးနဲ့ ရင်တွေတသိမ့်သိမ့်ခန့်နေသည်မှာ အခုမှ ရည်းစားစုံထားရသော အပျိုမလေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

“ပြဿနာက ဟိုနောက်ရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ သူသာမပါရင် အဲဒီလောက်ရှုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ငါ့နှယ် သူ့ကိုပါ ကြောက်အောင်ခြောက်ပြီး ဖမ်းထားရ တယ်”

“အေး သူနဲ့ ဘယ်သူတွေ့တာလဲ၊ နေညီလား”

“အေးပေါ့ ငါပဲပေါ့၊ ဟိုနှစ်ကောင်က နင့်ယောက်ျားရဲ့ အရက်ဘားကိုတွေ့ပြီး အပြင်ကို ထွက်ကိုမလာဘူးလေ၊ ငါလည်း ရုတ်တရက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ရောက် လာတာတွေ့လိုက်ရတော့ လန့်သွားတာပဲ”

“ဗညားနဲ့ အောင်ကျော်စွာကို မတွေ့ရင်ဟုတ်ပြီ၊ အကြံ ရှိပြီ၊ နင်တို့ ငါ့ကိုချုပ်ထားတဲ့ပုံစံအတိုင်းပဲ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ထဲမှာထားခဲ့၊ နေညီကတော့ ငါ့ကားကို မောင်းယူပြီးထွက် သွားတော့ နင် ပြန်တဲ့အထိ ငါ့အိမ် မလာနဲ့တော့နော်၊ နင့်ကို ငါ အပြင်မှာလာတွေ့မယ်ဟယ်၊ အခုလိုကိစ္စကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေ့ရတာ ဆောရီးပါ”

“ရပါတယ်ဟာ ဒါတွေ မလိုပါဘူး”

“ဘာလို့ဆိုတော့ နေညီက ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝင်ဝင်နေ ချက်ချင်းတွေ့ထားတာဆိုတော့ မတော်တဆ

ဦးချစ်သား မှတ်မိသွားမယ်။ မေပျိုငယ်သွေးကလည်း မှတ်မိရင် မှတ်မိသွားနိုင်တယ်ဆိုတော့ နေညီ မလာနဲ့”

“အေးပါ”

“ဗညားတို့ကျ ဦးချစ်သားအနေနဲ့ လူဆိုးသုံးယောက်ဝင် တာပဲသိတာ၊ မြင်တောင် မမြင်လိုက်ရဘူးလေ၊ သူတို့ တစ်ခါမှမှ ဦးချစ်သားဆီ ဝင်မလာကြဘူး၊ ပိုကောင်းတာ က မေပျိုငယ်သွေးလည်း မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒီတော့ ဗညားတို့ကပဲ ငါ့ရဲ့ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်းယောင်းတွေ အဖြစ်နဲ့ အိမ်ကိုလာခဲ့ကြလေ”

“ဘယ်တော့လောက်လဲ”

“ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး နင်တို့ဟိုတယ်ပြန် ရေမိုးချိုး၊ စကား ကြဦး၊ အရက်ကလည်းမှူးနေသေးတာ၊ အမှူးပြေမယ်အင်္ကျီ လောက်ကျမှ တက္ကစီဇားပြီးလာ၊ ဒီတော့မှ အိမ်တံခါးကြီး လည်းဖွင့်နေတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ချုပ်ထားတာတွေ တယ်ဆို တဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ ဒီကိစ္စကို အဆုံးသတ်လို့ရတယ်”

“ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မှာလဲ”

အိမ်သည် အခုမှ တုံးအနေသော ထိုသုံးယောက်တို့

မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“ပြီးပြီလေ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ်လာလည်မိတယ်၊ ငါ့ကိုချုပ်ထားတာတွေ တော့ ပြေပေးတယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲ မှာချုပ်ထားတဲ့လူတွေကိုပါ တွေ့တယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

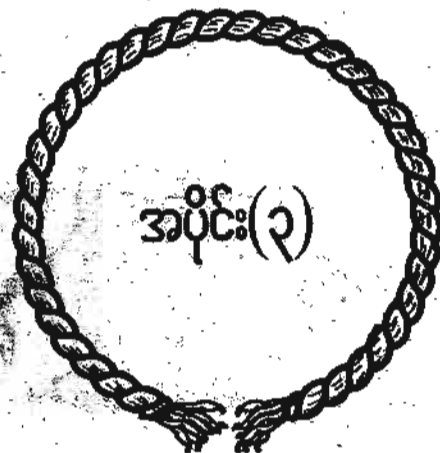
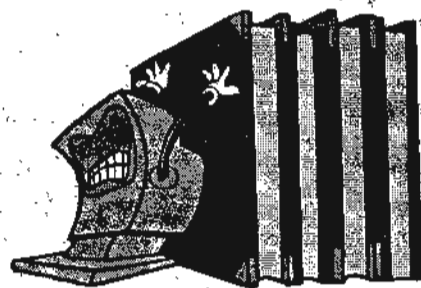
“နင့်ယောက်ျားက ရဲမတိုင်ဘဲ နေစလား”

“စတိုင်ပစေလေ၊ ဘယ်လိုမှ ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးချစ်သား ပြောမှာက လူဆိုးသုံးယောက် မေပျိုငယ်သွေးပြောမှာက လည်း လူဆိုးသုံးယောက် ပြီးတော့ ရပ်လည်း သေသေချာ ချာမမြင်လိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ် ရှာလို့ရမလဲ”

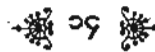
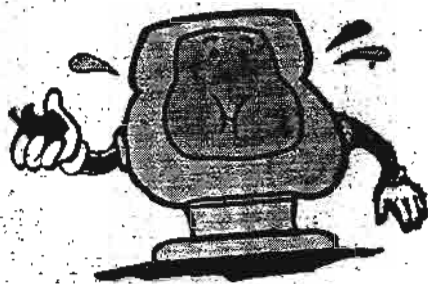
“ပြီးတော့ နင်ပြောလိုသာ ရှိသမျှ ပန်းအိုးတွေရိုက်ခွဲ၊ ချိမာတွေဆွဲပြီး Plasmaကြီးတစ်လုံးကိုလည်း ရိုက်ခွဲလိုက် ရတယ်၊ ကျွန်တာ ဘာပစ္စည်းမှလဲ ယူမသွားဘူးဆိုတော့”

“အေးပေါ့ ပဟေဠိတွေပေါ့၊ ထားလိုက်ပါ၊ ဦးချစ်သားစကား မလွန်အောင် ငါ လိုက်ထိန်းပြီး ပြောပေးမှာပါ၊ ဘာမှ မပုနဲ့”

* * *

အပိုင်း(၃)

ကိုသည် အိမ်ကို လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား တင်းနေအောင်ဖက်ကာ ငိုသည်။ အိမ်မှာ အသက်တောင်ရှူလို့ မရအောင်ဖြစ်နေတော့၏။ ဗညားနဲ့ အောင်ကျော်စွာတို့ကတော့ ပြီးစီစီတွေနဲ့ ကို မမြင်အောင် အိမ်ကို အမျိုးစုံစုံ၊ နောက်နေကြပါသည်။ မေပျိုငယ်သွေးကတော့ အိမ်တို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ တွေးနေသည်။

“အိမ် စာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုရဲ့၊ ကဲပါ လွတ်ပါတော့၊ အသက် တောင်ရှူလို့မရဘူး၊ လူဆိုးသတ်လို့မသေဘဲ ကိုဖက်ထား တာနဲ့တင် သေသွားနိုင်တယ်”

“အဲဒီသေစကား မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မင်း သေပါပြီဆိုပြီး ကိုယ် အရူးကြီးလိုပဲ ဘယ်လောက် အော်ငိုမိတယ်မှတ်လဲ”

“ရှက်စရာကြီး ဆက်ငိုမနေပါနဲ့တော့ တိတ်ပါ ကိုရာ၊
ဟိုမှာ အိမ်သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်”

ကိုလည်း ဒီတော့မှ အိမ်ကို အသာလျှော့ပေါ့လွတ်
ပေးလိုက်ပါသည်။ သို့သော် အိမ် ပျောက်သွားမှာစိုးသည့်အလား
အိမ်ပခုံးကိုတော့ တင်းတင်းဖက်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“သူတို့က အိမ်ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ အင်္ဂလန်မှာ
ကျောင်းသွားနေရင်း ဘွဲ့လည်းရရော အလုပ်ပါရလို့ ဆက်
နေကြတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီကို သုံးလေးနှစ်တစ်ခေါက် ပြန်
လာလည်တယ်လေ၊ အခုလည်း သူတို့ရောက်လာလို့ အိမ်
လေဆိပ်သွားမကြိုနိုင်တော့ ဒီကိုလာကြမယ်ဆိုပြီး၊ ရောက်
လာကြတုန်း အိမ်တို့အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့ရတာပဲ”

“အေးဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာမ
ကံကောင်းတယ်ပြောရမယ်၊ နောက်မို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နှ
ရက်လောက်ထိ လူမသိသူမသိ အိမ်ထဲမှာ အချုပ်ခံထားရ
မယ်မသိဘူး၊ မိဘတွေလည်း ဘယ်ဘက်ကမှ မရှိကြဘူး
လေ၊ ဒီတော့ အဝင်အထွက်နည်းတဲ့အိမ် ဖြစ်နေတယ်
ဒါကို ဓားပြတွေက ကောင်းကောင်းကြိုသိထားပုံရတယ်”

ဗညားတို့မျက်နှာ ပြုံးစိစိဖြစ်နေဟန်မှာ ဖုံးမရသလို
ဖြစ်နေသောကြောင့် အိမ် ကျိတ်ပြီး မျက်စောင်းတိုးနေရသည်။
သူတို့ကို ကိုက မသိဘဲ ဓားပြတွေဟု သုံးနှုန်းသဖြင့် ရယ်ချင်နေပုံရ
သည်။

“ကိုချစ်သား ပြောပုံဆို သူတို့က အိမ်ကိုသတ်မလို့ ခေါ်
သွားတာဆို၊ မသတ်ဘဲထားခဲ့တာ တော်သေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က အကုန်လုံးကိုသတ်ဖို့ ရည်ရွယ်
ချက်ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်ပြောင်းပြီး မသတ်တော့ဘဲ ထား
ခဲ့လဲမသိဘူး”

မေပျိုငယ်သွေးကတော့ အဓိကအချက်ကို ထောက်ပြ
ပါသည်။

“ဘာမှလဲ မယူသွားဘူးဆို၊ ရှိကဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ ရိုက်ခွဲသွား
တာလည်း တန်ဖိုးအကြီးဆုံးဆိုလို့ သိန်းလေးဆယ်လောက်
တန်တဲ့ Plasma တီဗီပဲ ရှိတယ်နော်”

အိမ်က ဒီနေရာမှာ သိပ်ထက်မြက်ပြီး ကို မေနေတာ
တို့ဝင်ထောက်ပြနေသော မေပျိုငယ်သွေး၏ စကားကို တခြားနည်း
လမ်းဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ဖို့ ချက်ချင်းအကြံရသွားပြီး ...

“ဒါဟာ ရန်ငြိုးတစ်ခုခုရှိလို့ဖြစ်မယ်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း
ကို၊ ကိုကို မနာလိုဖြစ်ပြီး မကောင်းကြံချင်တဲ့သူ ဘယ်သူ
များဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ကိုယ့်ကိုတင်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်တို့လင်မယားကို မကောင်း
ကြံချင်တာမျိုးကွ”

“ရဲတွေလာရင် ဘယ်လိုတိုင်ချက်ဖွင့်မလဲ မမအိမ်၊ အစော
တော့ ပစ္စည်းလိုချင်လို့ ဓားပြတိုက်တယ် ထင်နေတာမျှ
အခု ဘာမှလဲ ယူမသွားဘူးဆိုတော့”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုတားတာပေါ့၊ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး ရဲတိုင်
မနေပါနဲ့ဆိုတာ။ အခုတော့ ရောက်လာရင်း မေးတာဖြစ်
တာတွေ ပြောရဦးမယ်။ ကိုလည်း သူတို့ရုပ်တွေ သေသေ
ချာချာ တွေ့လိုက်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်
ရှာဖမ်းမလဲ”

“ကိုယ့်တို့ဆီ ခဏခဏဝင်လာတဲ့ တစ်ယောက်ကတော့
မျက်လုံးမြင်ရတယ်လေ။ ပြီးတော့ စကားသံ ကြားရတယ်
အရပ်အမောင်း၊ အသားအရေ၊ အင်း ... အခုမှ စဉ်းစား
တယ်။ ဒီကောင်ဟာ နေထူထဲမှာ မြက်လိုက်ရိုက်ရင်
အလုပ်ကြမ်းသမားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အသားအရေ

နေလောင်မနေဘူး။ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်စကားညွှတ်ပြောတာ
ကြားရတယ်။ စကားအပြောအဆိုလည်း ယဉ်ကျေးတယ်။
ဒီကောင် လူဆိုးစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်
ပဟေဠိဖြစ်စရာပဲ”

အိမ် ဘာမှဝေဖန်ချက်မပေးဘဲ တိတ်နေလိုက်သည်။

ပြီးမှ ...

“တီဗီကြီးက နှမြောစရာ ကိုရယ်၊ ဈေးအရမ်းကြီးတာ”

ဟု ပစ္စည်းဘက် အာရုံပြောင်းလိုက်ပါသည်။

“ပစ္စည်းသင်္ခါရလို့ သဘောထားလိုက်ပါကွာ၊ အိမ်ကိုသတ်
မသွားတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

လင်မယားနှစ်ယောက် အခုမှ အဖြစ်သည်းပြီး
စာကပ်ကပ်၊ လက်တချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေကြတော့သည်။ အကြောင်း
ကြားထားသော ရဲတွေ ရောက်လာသောအခါ အားလုံးဆီမှ စစ်
ချက်ယူသည်။ သဲလွန်စတွေ လိုက်ရှာသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြ
သည်။ အချုပ်ခံရသော အိမ်တို့ သုံးယောက်စလုံးကို အရင်မေး
သည်။ ဓားပြဘယ်နှယောက်လဲ။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ ဘာကြောင့်
ဧကန်ဆုံးမှာ ပစ္စည်းယူမသွားဘဲ ဒီတိုင်း ထွက်သွားလဲ စသဖြင့်
အေးသင့်သည်များကို မေးသည်။

အားလုံး ဖြေနိုင်တာကတော့ လူဆိုးဓားပြက သုံးယောက်။ တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်။ ထိုသူ့ကိုသာ မြင်ရသည်။ မျက်နှာတစ်ဝက်ကို နှာခေါင်းမှစ၍ ဖုံးကွယ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါ စည်းထားသည်။ ကောင်းဘွဲ့ငါးထုပ်လို့မျိုး ဦးထုပ်ကို ငိုက်နေအောင် ဆောင်းထားသည်။ ကျန်တဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရ။

စကားသံသာ ကြားရသည် ဟူ၍ အိမ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ မေးမေး ဒီလိုပဲ ဖြေနိုင်နေပါသည်။

အားလုံး၏ အဖြေကိုယူပြီးနောက် ရဲအရာရှိပင် ဦးနောက်ခြောက်သွားကာ ...

“ဒီကိစ္စဟာ တော်တော်တော့ စဉ်းစားရခက်တာပဲ။ ဒီဓားပြတွေ ဝင်လာတုန်းကတော့ ဦးချစ်သားတို့အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ဖို့ ဝင်လာတာလို့ပြောပြီး နောက်ဆုံးကျမှ ဘာမှမယူဘဲ ပစ္စည်းတွေ ဖျက်ဆီးပြီး ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ခုမှ မကြားဖူးဘူး။ ပစ္စည်းမယူဘဲ လူသတ်ပြီး ထားခဲ့တာဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ရန်ငြိုးရှိလို့ လုပ်တာပဲလို့ ယူဆရပေမယ့် အခု တွေ့ကြုံရတဲ့ အမှုကျတော့ ပစ္စည်းလည်း

မယူ၊ လူလည်းသတ်မယ်လို့သာ ခြိမ်းခြောက်ပေမယ့် မသတ်ဘဲ ဒီတိုင်းထားခဲ့တယ် ဆိုတော့ တော်တော်အံ့သြစရာကောင်းနေတယ်”

ဟူ၍ သုံးသပ်ပါသည်။

“ဦးချစ်သားတို့ သဘောပါပဲ။ အမှုဖွင့်ထားချင်ရင်လည်း ဖွင့်ထားပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သဲလွန်စ၊ ရသလောက်နဲ့ စုံစမ်းပေးနိုင်ပါတယ်။ တရားခံကို ဖမ်းမိမယ်၊ မမိဘူးတော့ အာမခံလို့ မရပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သုံးယောက်လို့သာ သိထားပြီး သုံးယောက်စလုံးကို မမြင်လိုက်ရဘူး။ ခေါင်းဆောင်လို့ထင်ရတဲ့ လူကလည်း ရုပ်ဖျက်ထားခဲ့တယ် ဆိုတော့ ရှာရခက်နေတယ်”

ချစ်သားကတော့ သူ့ကို ထိုးကြိတ်သွားတာရော၊ အိမ်အပြောအရ အိမ်ကို ရိုက်နှက်သွားတာရော မကျေနပ်လှလေရာ ...

“ကျွန်တော်တို့ကို အထိတ်တလန့် အနာတရတွေ ဖြစ်ရအောင် လုပ်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါဘူး။ တိုင်ချက်ကို ဖွင့်ထားချင်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

အိမ်ကတော့ ကိုယ်စီစဉ်ဖန်တီးထားသည့် ဓာတ်လမ်းဖြစ်လေရာ ဒီကိစ္စကို မသိမသာလေး ပြီးသွားချင်သည့် အိမ် ရင်ဖွင့်တိုင်ပြောခဲ့၍ နေညီတို့တစ်သိုက် ကိုကို နည်းနည်း မုန်းကာ ...

“ဒီကောင်ကို နည်းနည်းထိုးမယ်၊ ကြိတ်မယ်၊ နှင့် ခွင့်လား။ နှင့်အပေါ် ဒီလောက်သစ္စာမဲ့ချင်တဲ့ကောင်ကို တစ်ချက်လေးမှ မထိုးဘဲ ပြန်ရရင် ငါတို့ အိပ်ပျော်စားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ အိမ်ကို အတိအလင်း ခွင့်တောင်းပြီး ကိုကို နာအောင် အနည်းငယ်မျှ ထိုးကြိတ်ပညာပေးခဲ့လေရာ (အိမ်ကိုတော့ ဘာမှလုပ်တာမဟုတ်၊ ကို ကြားရအောင် အသံသာ ဟန်ဆောင်ကြတာပါ) ဒီကိစ္စကိုလည်း အိမ်က လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းဟု သိနေပါသည်။

မတော်တဆ နေညီတို့ အမှုပတ်သွားခဲ့ရင် ဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း ရှိလေရာ အိမ်သည် တိုင်ချက်ဆက်ဖွင့်ဖို့ မသိမသာ ပြောကြည့်ရပါသည်။

“ဘာပစ္စည်းမှလဲ ပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ ကိုရယ်။ ဘုကိုလည်း မသတ်သွားပါဘူး။ ဒီတော့ တိုင်ချက်တွေ အား

တွေ ဖွင့်မနေပါနဲ့။ ရဲမှူးတို့လည်း တခြားအမှုတွေ လိုက်ရဦးမှာ ရှိသေးတာ အလုပ်ပိုရှုပ်နေပါမယ်။ တိုင်ချက်မဖွင့်ပါနဲ့လား။ အိမ်တို့ပဲ ကိုယ်အိမ်ကိုယ် ပိုလုံခြုံအောင် တံခါးနှစ်ထပ်တွေတာတွေ ပြင်ဆင်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မလှလှအိမ် ပြောသလိုပဲ အိမ်ရဲ့လုံခြုံရေးကို ပိုလုပ်လိုက်ပါ။ အခုဖြစ်ပုံက နည်းနည်းပေါ့ဆသွားတာကြောင့် အလွယ်တကူ ဝင်လာလို့ရတဲ့သဘောပါပဲ။ အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကဝင်တဲ့ တံခါးကို လော့(ခ)မလုပ်ထားမိတော့ ဝင်လာလို့ရတဲ့သဘောမှာ ဖြစ်နေတယ်”

ရဲအရာရှိကပါ ဖြစ်သင့်တာကို ပြောသဖြင့် ချစ်သားလည်း အလုပ်ရှုပ်မခံချင်တော့၍ တိုင်ချက်ထပ်မဖွင့်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

“ကျွန်မ ကားသော့ကိုလည်း လာတောင်းသေးတော့ ကားတော့ပါပြီ ထင်နေတာ၊ တော်သေးတာပေါ့ သူတို့ဗုဒ္ဓသွားဘူး။ အဝင်ဝပိတ်နေလို့ဆိုပြီး ရွှေတာပဲရှိတယ်”

မေဖို့ငယ်သွေးက သူမကား ပါမသွား၍ ဝမ်းသာပြီးပြောသည်။

“ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်။ အစက သူတို့ပစ္စည်းတွေ သယ်ချမလို့ စီစဉ်ပုံရတယ်။ ကားတောင် အဝင်အထွက် ရှုပ်လို့ဆိုပြီး ရွှေတာ။ နောက်မှမယူဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ အိမ်။ အိမ်က ပိုသိမှာပေါ့။ အိမ်ကို သတ်မယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားပြီး ဒီတိုင်းထားခဲ့တော့ သူတို့ ချင်း ဘာတွေစကားများကြလို့လဲ။ ဝေစုမတည့်ဘဲ ရန်ဖြစ် ပြီး ထွက်သွားကြတာလား။ အဲဒါ ကိုယ်သိချင်လို့ ပြော ပြပါဦး။ ဒီကိစ္စက သိပ်ထူးဆန်းနေလို့”

အရေးထဲ ကိုက စကားဆက်ရှည်နေသေးရာ ရဲအရာ ရှိမှာ ဝတ္တရားအရ ဆက်နားထောင် ရေးမှတ်နေပြန်ပါသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကတော့ သိပ်မမူးဘူး။ တပည့်နှစ်ယောက် ကတော့ တော်တော်မူးနေတယ်။ သူ့ဆရာက ဆူယောင် သေးတယ်။ အိမ်က သူတို့ပြောတာ ဆိုတာကို နားထောင် နေမှန်းသိတော့ သူတို့ကို ကြည့်နေမှန်းလည်း သိတော့ မျက်စိကို အဝတ်နဲ့ လှာပိတ်စည်းလိုက်တယ်။ သူတို့ ဒီဟာတွေ သိသိမယ်၊ မသိသိဘူးနဲ့ အငြင်းပွားကြတယ် ပြီးတော့ အခြေအနေ မကောင်းဘူး ဆိုတာတွေလည်း ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ဟန်ပန်းပုနဲ့ဖြည့်

တယ်။ ဟိုဘက်မှာလည်း တခြား ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိပုံရတယ်။ အဲဒီဖုန်းလာပြီးပြီးချင်း ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ခုပဲ လာပါပြီဆိုပြီး ထွက်သွားကြတာပဲ။ အိမ်ကားကို မောင်း ယူသွားတာလေ။ ဒါပေမဲ့ အခု ရဲမှူးတို့ပြောတော့ မြို့စွန့် တစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ထားတာ တွေ့တယ်ဆိုတော့ ကားကို မယူသွားကြဘဲ သဘောပေါ့”

အိမ်သည် လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော စကားတွေ အစီအရံဘယ်ကဘယ်လို ဇာတ်လမ်းဆင်၍ရကာ အထစ်အငေါ့မရှိ ပြောမိသည်မင် ကိုယ့်ဘာသာ မသိတော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဆုံသြနေသည်။

ဘုရားရှေ့ ... ငါ တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဇာတ်လမ်း စာန်ပုဒ်ကို ဆင်လို့ရတယ်။ တစ်နေ့ကျ ကိုယ့်ဘာသာ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပြီး ဒါရိုက်တာလေး ဘာလေး လုပ်ကြည့်ဦးမှ။

စည်းတို့ကတော့ အိမ်ကို မသိသော ဟန်အမူအရာ တွေဖြင့် “ဗရာဇီ” လုပ်နေသည်။ လူဆိုးဆိုးယောက် ဇာတ်လမ်း ကနေ နောက်ထပ် ပိုက်ဆံခေါင်းဆောင် လူဆိုးတစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်လိုက်လေရာ အခုတော့ ပိုပြီးတော့တောင် ဇာတ်လမ်းရှုပ် သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေ ကိုဏ်းတစ်ခုခုတော့ ဖွဲ့ထားလိမ့်မယ်။ ဖြစ်နိုင်တာက မူးယစ်ဆေးဝါးရိုဏ်းတို့ မှောင်ခိုရိုဏ်းတို့ဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ခေါင်းဆောင် မသိအောင် ကျန်တဲ့တပည့်တွေက လစ်ရင်လစ်သလို သူခိုးဓားပြလုပ်ရင်လည်း လုပ်ကြတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့ခေါင်းဆောင်က ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ပြန်ခေါ်တော့ ဒီအိမ်ကပစ္စည်းတွေသယ်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘဲ မြန်မြန်ပြန်ထွက်သွားကြတာလည်း ဖြစ်မယ်”

အိမ် ဆက်၍ပြောလျှင် အားလုံးက ဒါကိုလက်ခံလိုက်ကြဖို့သာရှိသည်။ ဒီအိမ်က ပစ္စည်းကြီးကြီးမားမားမပြောနဲ့ အပ်တိုတစ်ချောင်းပင် ပါမသွားသော အမှုကြီးက အလိုလိုနေရင်း ပြီးစီးသွားပါသည်။

တာဝန်ရှိ ရဲဝန်ထမ်းများ ပြန်သွားပြီးသောအခါ မေပျိုငယ်သွေးကလည်း အားလုံးရှေ့မှာပင် ...

“မမအိမ် ... ငယ် အခုကစပြီး အသေအချာ ကတိပေးထားတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ဦးချစ်သားကို ငယ်လစ်မခံတော့ဘူး။ ငယ်ဘက်ကလည်း မဆက်သွယ်တော့ဘူး”

ဟူ၍ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။ ချစ်သားကို သူမခေါ်နေကြ ကိုကြီးဟုပင် မခေါ်တော့ဘဲ “ဦးချစ်သား” လို့ တောင် ခေါ်ပါသည်။

ချစ်သားကလည်း အိမ်ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှေ့မှာပင် ရှက်ရှက်နှင့် ...

“ကိုယ်လည်း ကတိပေးပါတယ် အိမ်။ စိတ်ထဲမှာ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ပြီး တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယိမ်းယိုင်မိခဲ့တယ်။ အဲဒီလို နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး အိမ်။ တကယ်တော့ အိမ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် တစ်ဦးတည်းသော အဖော်ပါ။ အိမ်ကလွဲရင် ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူမှ မရှိလာစေရပါဘူး”

အိမ်သည် ဝမ်းသာပြီး မျက်ရည်ကျလေသည်။

“ညီမ မေပျိုငယ်သွေးကိုလည်း ကိုယ် တောင်းပန်တယ် နော်။ ကိုယ် တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရှိရက်နဲ့ မင်းကို မပတ်သက်သင့်ပါဘူး။ အဲဒီအတွက် နောင်တရလို့ မဆုံးပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်လည်း ရှက်မိတယ်”

မေပျိုငယ်သွေးသည် ရင်ထဲမှာတော့ အသည်းတွေ ကွဲနေပေမယ့် ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာပင် ...

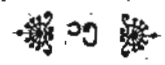

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး ဦးချစ်သားရယ်။
အားလုံးကို မေ့လိုက်ပါတော့မယ်”

ဟု အနည်းငယ်ပြောပြီးလျှင် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်
ကာ သူမ အရင်ဆုံး ပြန်သွားပါသည်။ အိမ်သည် ဒီကောင်မလေး
ကိုတော့ ခင်မင်မိကာ ရင်ထဲတွင် သနားသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။
သို့သော် မတတ်နိုင်။ သနားတာနဲ့တော့ အချစ်ကို ခွဲဝေပေး၍
မဖြစ်။ အိမ်က အတ္တကြီးသည်။ လိုချင်တာကို လက်ထဲရမှ
ကျေနပ်သည်။

ဗညားတို့လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသောအခါ
အိမ်တို့နှစ်ယောက်သား အကွဲအရှု၊ အပျက်အစီးပုံ အလယ်တွင်
ကျန်ရစ်ရသည်။

* * *

နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာသော ကာလ အပိုင်း
အခြားတစ်ခု၏ တစ်နေ့တွင် အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်စာတစ်စောင်ရောက်
လာသည်။

အိမ်တို့၏ လိပ်စာအတိုင်း စာတိုက်ပုံးထဲ ရောက်လာ
သော ဖိတ်စာကို ဖွင့်ကြည့်မိလျှင် နေညီ၏ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ
ဖြစ်နေသည်။

ဖိတ်စာနှင့်အတူ နေညီလက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော
စာတစ်စောင်လည်းပါသည်။

“မိအိမ် ...

အံ့ဩသွားလား၊ ဘာသတင်းမှ ကြိုမကြားရဘဲ
ရက်တရက် ဖိတ်စာရောက်လာလို့လေ။ ဆေးဟာ။ ငါလည်း

မမျှော်လင့်ထားပါဘူး။ အမေတို့က အသက်လည်းသုံးဆယ်
ကျော်နေပြီ ခုထိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မဖြစ်သေးဘူးဆိုပြီး
သူတို့ဘာသာစပ်ထား ဟပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက
ဆန်ခါတင်တွေကို ဓာတ်ပုံပို့ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီထဲက
ငါသဘောကျလို့ရတဲ့ တစ်ယောက်ကို ရွေးမိတယ်။ ဖုန်း
ဆက်တယ်။ G-talk ပြောတယ်။ Vzo နဲ့ပြောတယ်။
facebook မှာ တွေ့ကြတယ်ပေါ့ဟာ။ အဲဒီလိုနဲ့ ခဏခဏ
ဆုံကြရင်း သူ့ကိုငါ တော်တော်လက်ခံလို့ ရလာတယ်။
ငါတို့အရွယ်က အချစ်ကို အရင်ဦးစားပေး ရှာတာထက်
လက်ခံနိုင်တဲ့သူကိုရှာမယ်။ ပြီးရင် သံယောဇဉ်နဲ့ချစ်လာ
မယ်ဆိုတာ ပိုမကောင်းဘူးလား။ ဒါနဲ့ ငါတို့လက်ထပ်ဖို့
စီစဉ်လိုက်ကြတယ်။ အသေးစိတ် သိချင်ရင်တော့ ငါလာ
မှ ဆုံပြီးပြောမယ်ကွာ။ အခုတော့ ဒီလောက်ပဲ အသိပေး
ထားမယ်။ ဒီတစ်ခါ ငါလာရင်တော့ ချမ်းသာပေးပါ။
နင် ဒါရိုက်တာလုပ်တဲ့ ဓားပြ၊ ဓာတ်လမ်းမှာ ဝင်မပါတော့
ဘူးနော်။ အရင်တစ်ခါက ဓားပြလုပ်ရပြီးရင် ဒီတစ်ခါတော့
Serial killer(ဆီရီယယ်ကင်းလား)ပဲ လုပ်ရဖို့ ကျန်တော့
တယ် ... ဟား ဟား”

အိမ် စာကိုဖတ်ရင်း ပြုံးမိသည်။ တစ်နှစ်ဆိုတာ
ဘာမှမကြာလိုက်ဘူး ထင်ရပေမယ့် ပြောင်းလဲမှုတွေကတော့
အများကြီးဖြစ်သည်။ နေညီတောင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်။
အိမ်လည်းပဲ ... အင်း ... အိမ်လည်းပဲ ပြောင်းလဲမှုတွေနဲ့ပေါ့။

အိမ်သည် စုပုံပုံဖိုက်လေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ဗိုက်ကို
ဖွတ်ကာ ကြည့်နူးစွာ ပြုံးမိသည်။ မရတော့ဘူး ထင်ထားတဲ့အချိန်
မှာ ရလာတဲ့ကလေးကို မမြင်ရသေးခင်ကပင် အိမ် သေမလောက်
ချစ်နေပြီ။ ကိုယ်ဝန်က ငါးလကျော်လေးပေမယ့် အိမ်လည်းပဲ
အရပ်မြင်တဲ့သူပေမယ့် ကိုယ်ဝန်က ငါးလနဲ့ပင် အတော်ထွက်နေ
သဖြင့် သူများတွေကတော့ အမြွှာမိုက်လို့ ထင်ကြသည်။ USG
ကတော့ မရိုက်ရသေး။

ကို ပြန်လာသောအခါ အိမ်၊စာကိုမပြတ် ဖိတ်စာ
ကိုသာ ပြလိုက်မိသည်။

“အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ထင်တာ၊ သုံး
ယောက်လား။ အရင်တစ်ခါက သူ့မပါဘူးလား”

ပါတယ်ဟု အိမ် မေ့ပြီး ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွား
ပြီးမှ သတိရကာ အမြန်ဘရိတ်အုပ်ရသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်က တစ်လလောက် လိုသေးတာပဲ။ သူ ဘယ်တော့ရောက်မှာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ facebook မှာ ဝင်ပြီးမေးကြည့်လိုက် မယ်”

“ထမင်းစားဖိတ်ရမှာပေါ့။ အရင်တစ်ခေါက်ကတော့ ဟို နှစ်ယောက်တောင် ထမင်းစား မဖိတ်လိုက်ရဘူး။ ဒီမှာ ပြဿနာတွေရှုပ်နေတာနဲ့ သူတို့လည်း အားနည်း ပြန် သွားရတယ်နော်”

ကိုသည် တစ်နှစ်လောက် ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် သူ ဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရ ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကို မမေ့နိုင်ဘဲ ခဏ ခဏ ထည့်ပြောပါသည်။ သူ အဲဒီလို ထည့်ပြောလေလေ အိမ်မှာ မလုံမလဲနဲ့ မနေတတ်သလို ဖြစ်ရလေလေ။ တကယ် တော့ ဒီပြဿနာကို စခဲ့သူမှာ အိမ်ဖြစ်ပြီး အဆုံးသတ်ပေးသူ မှာလည်း အိမ်ပင်ဖြစ်ကြောင်းကို မသိရှာ။ အိမ်မှဖွင့်မပြောလျှင် ကို ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး ဆိုပေမယ့် ကို သိများသိသွား ဟာဆိုပြီး စိတ်ပူမိတာလည်း ရှိသည်။ ကို အိမ်ကို ချစ်မှန် ပေမယ့် ဒီပြဿနာကြီးကို ဖန်တီးသော မိန်းမမှန်းသိလျှင် ရှိ လွတ်နိုင်မှာကို အိမ် အင်မတန်မှ စိုးရိမ်မိပါသည်။

သူ့ဆီက အချစ်ကိုရဖို့ ဒီလိုနည်းနဲ့ လုပ်ယူရသလား လို့ အပြစ်မြင်ကာ မုန်းသွားမလား။ အထင်သေးသွားမလား။ နာကြည်းသွားမလားနှင့် အိမ်မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေးပြီးပူပင်မိ သည်။ အိမ်ထဲတွင် ပူပင်စရာ သောကရယ်လို့ ဘာမှမရှိပေမယ့် အိမ် ဖန်တီးခဲ့သော ပြဿနာကြီးကို သတိတရတွေ့မိတိုင်း လိပ်ပြာမလှမှုတွေနဲ့ စိတ်ပူရသည်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကိုဘယ် သူမှ မသိပေမယ့် အိမ် ထုတ်ပြောပြီး ဝန်ခံလိုက်ရင် ကောင်းမ လားလို့လည်း အခါများစွာတွေမှာ တွေးမိသည်။

“အိမ် နေကောင်းရဲ့လား၊ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

သူ ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာပြီးသည်အထိ ခုတင်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ပုံ့ပုံ့လေးထိုင်ကာ အတွေးလွန်နေသော အိမ်ကို ကိုက တယုတယ ပန်းလေးလာပွေ့ပြီးမေးသည်။

ကိုဟာ အရင်ကတော့ ကလေးမရတာကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခဲ့သလို ကလေးကိုပဲ မလိုချင်သလိုလို စိတ်ဝင်တစား ချီသလိုလို နေတတ်ခဲ့ပေမယ့် မထင်မှတ်ထားချိန်မှာ ကလေးရ သောအခါ သူ တော်တော်လေး တုန်လှုပ်ဝမ်းသာသွားခဲ့တာကို အတိရမိသည်။

မှတ်မိသေးသည်။ အဲဒီနေ့က အိမ်ဟာ လစဉ်ရသလောက်
လာနေကျရက်တွေရဲ့ နှစ်ပတ်လောက်တောင် ကျော်သွားတာ
ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆေးဆိုင်မှာ သွားမေးပြီး Pregnancy Test
(ပရက်(ဂ်)နမ်စီတက်(စ))လုပ်လိုရသည့် အချောင်းလေးကို သွား
ဝယ်ပါသည်။ အရင်ကလည်း ဒီလိုနောက်ကျလျှင် ဒီလိုပဲ သွား
ဝယ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ဆီးကိုစစ်ကြည့်နေကျမို့ အိမ်ဟာဖြစ်
ဖြစ်စဉ်လိုပဲ သဘောထားကာ သွားတယ်။ ဆီးသွားပြီး သူ့အတွက်
ကြားထားသည့် အညွှန်းအတိုင်း ဆီးထဲထည့်၊ ပြန်ထုတ်
ခဏထားပြီး စစ်ပါသည်။ ပန်းရောင်အလိုင်းလေး နှစ်လိုင်း
ထင်ရှားရှား ဖြစ်သွားသောအခါ အိမ်မှာ ရင်ခုန်ရလွန်းသလို
ပေါက်ထွက်မလားတောင် ထင်မိသည်။

ကလေးမရနိုင်တော့ဘူးထင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေမိသော အိမ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့်
သတိပဲ လစ်တော့မလိုလို၊ ရင်တွေခုန်ရလွန်းလို့ ပေါက်ထွက်
သေတော့မလိုလိုတောင် ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ ဝမ်းသာ
ဆိုပါသည်။

ဒီအချောင်းလေးရဲ့ မှန်ကန်မှုဟာ 99% (ကိုးကွယ်
ကိုးရာခိုင်နှုန်း)ဆိုပေမယ့် မသေချာစွာစိုး၍ ထိုနေ့ပဲ အိုဂျီဆီ
ဆက်တိုက်ယူကာ တစ်ခါထပ်သွားစစ်မိသည်။

“သေချာတာပေါ့၊ ရက်ကျော်လာတာကိုတွက်ရင် အခုဆို
ကိုယ်ဝန်က ခြောက်ပတ်ရှိပြီ သမီးရဲ့။ ကဲ ... ဝမ်းသာပေ
တော့”

အိမ် မကြာခဏ လာတွေ့ကာ ကလေးမရသဖြင့်
ရင်ဖွင့်နားပူနားဆာလုပ်မိသော မေမေသူငယ်ချင်း အိုဂျီဆီရာဝန်
မကြီး၏ အဖြေစကားလောက် ချုံမြဲလှတာ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိတော့
ဘူးလို့တောင် အိမ် ထင်မိသည်။

အိမ်သည် ထိုနေ့က ကိုကို ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေး
ချင်လှသော်လည်း မပေးသေးဘဲ တစ်နေ့ကုန် အောင့်အည်းထား
ကာ ပြန်လာမယ့်အချိန်ကိုသာ မျှော်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ အိမ် ဒီသတင်းကို ပေးလိုက်လျှင် ပြောင်းလဲသွားမည့်
ကိုမျက်နှာ အမူအရာကို လေ့လာအကဲခတ်လို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကို အိမ်ပြန်ရောက် ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားပြီးသည်
အထိ တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်နေတာကို ကိုလည်း သတိထားမိ
သည်။ အရင်ကဆို ကိုဟာ အေးတိအေးစက်နဲ့ အိမ် ဘာဖြစ်နေ
သလဲ။ ဘာလုပ်နေသလဲ။ မျက်နှာအမူအရာ ဘယ်လိုရှိလဲ။ ကို
တောင် သတိမပြု။ ဂရုလည်းမစိုက်တတ်တဲ့ ကိုသည် အခုနောက်
ပိုင်းမှာတော့ အိမ်ကို တော်တော်လေး ဂရုစိုက်ကာ အိမ်မျက်နှာ

ရိပ် မျက်နှာကဲကိုလည်း ဖတ်တတ်လာခဲ့သည်။ အရင်က ဘာသိ
ဘာသာ နေတတ်သော ကိုကို အိမ်ကသာ လိုက်အရောဝင်ရစေ
မယ့် အခုတော့ ကိုသည် ညဘက်နားချိန်ဆို သူ့ဘာသာမနေတော့။

အိမ်အနား လာကပ်ကာ အိမ်ကြည့်နေသော MTV
မှာ ပါဝင်ခံစားတာမျိုး၊ အိမ်ကြည့်သော DVD ကို သူလည်းသိပ်
မကြိုက်လှပါပဲ ဘေးကထိုင်ကြည့်ပြီး မနေနိုင်ရင် ဝေဖန်တာမျိုး
တစ်ခါတလေလည်း အိမ်က ဝတ္ထုတစ်ထပ်ကြီးနဲ့ သူ့ကို စကား
မပြောမိလျှင် သူကပါ ဂျာနယ်တစ်ထပ်ကြီး ယူချလာကာ အိမ်
အနားလာဖတ်ပြီး ဟိုသတင်းလေးက ဘယ်လို၊ ဒီသတင်းလေးက
ဘယ်လိုနဲ့ အတင်းဖတ်ပြပြီး ဆွေးနွေးတာမျိုးတွေလုပ်ပြီး အိမ်
အနားမှာ မခွဲမခွာ တတွဲတွဲ ကပ်နေတတ်သည်။

အခုလည်း အိမ် ပါးစပ်တပြင်ပြင်၊ အရိပ်တကြည့်
ကြည့် အမူအရာကို ကို သတိပြုမိပြီး ...

“ကဲ ... ပြော၊ ဘာပြောချင်နေလဲ။ ရောက်လာကတည်း
က သတိထားမိနေတယ်။ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိလို့ ချောင်
နေတယ် မဟုတ်လား”

ဟူ၍ သူပဲ အရင်စမေးပါသည်။

“အရေးကြီးတယ် ကို၊ သေသေချာချာ နားထောင်”

“ဘာလဲ ... PRADA (ပရာဒါ)ထပ်ဝယ်ချင်တာလား၊
CHANEL (ရှဲနယ်လ်)ရေမွှေးကုန်သွားတာလား ... ဟား
ဟား”

“အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာပါ ကိုရယ်။ သေသေချာချာ
နားထောင်ပေးပါ ... ဆို”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ”

“အိမ်ခိုက်ထဲမှာလေ ကလေးရှိနေပြီတဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လို့လား”

ကိုကတော့ ယုံဟန်မတူသေး။ လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန်
လေး လုပ်ထား၍ ပြားချပ်နေသော ဗိုက်ကိုပင် ငုံ့ကြည့်လိုက်
သေးသည်။ အိမ် ကလေးသိပ်လိုချင်ပြီး ရူးနေတာကိုလည်း
သိထားလေရာ အိမ် ထင်ယောင်ထင်မှားနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သည်လို့
ဘောင် ထင်ပုံရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ် ရက်တွေကျော်သွားလို့ ကိုယ့်ဘာသာ
စစ်ကြည့်လိုက်တယ်၊ positive (ပေါစတစ်(ဖ))ဖြစ်နေတော့
မသေချာတာနဲ့ သေချာအောင် အိုဂျီဆီ နေ့ခင်းကစဲသွား
စစ်လိုက်တော့ ဟုတ်တယ်တဲ့။ ခြောက်ပတ်တောင် ရနေ
ပြီတဲ့”

ကိုသည် အစတော့ အံ့သြသလိုလို ကြောင်ပြီး အိမ်ကို ငေးကြည့်သေးသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းလေး အကြာမှာတော့ ချက်ချင်းပဲ အသက်ဝင်လာသလိုဟန်ဖြင့် အိမ်ကို ပွေ့ဖက်ကာ...

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဝမ်းသာရတာပေါ့ အိမ်ရာ၊ အိမ်က၊ ကလေးမရတော့ဘူးထင်ပြီး IVF (အိုင်ဗီအက်(ဖ)) တောင် လုပ်ချင်နေတာ။ အခုတော့ သဘာဝအတိုင်း ရသွားတယ်ဆိုတော့ ပိုဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် စိတ်လှုပ်ရှားသော အသံဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ကစပြီး ကိုဟာ အိမ်ကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်လာသည်မှာ နေစရာတောင်မရှိ။ အိမ်က အမြဲစိတ်မြန်လက်မြန်သမား ခိုး ဖျိုးခနဲဖျတ်ခနဲ ထသွားလိုက်တာမျိုး မမြင်လိုက်နဲ့၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ တဖျစ်တောက်တောက် လှလိုမဆုံး။ အချဉ်အစပ်တွေစား ပြန်ရင်လည်း ...

“လုပ်ပြန်ပြီကွာ၊ ကလေးတော့ အထဲမှာ ပူစပ်ပြီး နေစရာ မရှိ ဖြစ်တော့မှာပဲ အိမ်ရာ။ တစ်သက်လုံးလည်း ဒီအချဉ်ထုပ်တွေ စားလာပြီးပြီ။ အခု ခဏလောက်ရှောင်ရတာ ရှောင်ပါလားကွာ”

လို အဖြစ်သည်းမဆုံး။

မရတုန်းကတော့ မလိုဘဲ မလိုချင်သလို ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သော ကိုဟာ ရလာပြန်တော့လည်း သူ့လောက် စာလေးအတွက် ပူပင်သောကတွေနဲ့ ရူးသွပ်ရတာမရှိတော့ပြီ။ ဆစ်ခါတလေ အိမ်က စိတ်ကောင်းကောင်းပြီး...

“အိမ်ကို ဂရုစိုက်တာ နည်းနည်းပါ။ ကလေးကို အဖြစ် ပိုသည်းတာပါ”

ဟူ၍ ရန်လုပ်မိလျှင် ကိုသည် လူကြီးဆန်သော အပြုံးဖြင့် အိမ် ငယ်ထိပ်ကို ဖိအုပ်ပြီး ...

“မ၊ကိုခင်မှ ဥကိုလည်း ခင်တယ်ဆိုတဲ့စကား မကြားဖူးဘူးလားကွာ၊ အိမ်ပဲ တစ်ခါက ကိုကို ဆရာလုပ်ဖူးတယ်လေ။ စကားပုံတွေက တိရုတ္တန်နဲ့မလွတ်တဲ့ စကားပုံတွေ အများကြီးဆို။ အခု ကိုလည်း အဲဒီထဲက တစ်ခုရွေးပြောမယ် ... ကဲ”

ဟု အိမ်ကို စ၊နောက်၍ နှစ်သိမ့်ပါသည်။

အိမ်သည် ‘ကိုက အိမ်ကိုချစ်တာပြလေလေ အိမ်ဘာသာ မလုံမလဲနှင့် စိုးရိမ်သောကများကာ ပိုပြီးမဝံ့မရဲ ဖြစ်လေ

လေ ခံစားရသည်။ ကို အဖြစ်မှန်သာ သိသွားခဲ့ရင် အိမ်ကို ခုလို ချစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အိမ်မိုက်ထဲက ကလေးကိုတောင် စိတ် ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူးဟုတွေးပြီး အိမ်ဟာ ဘာမှစိတ်ညစ်စရာ မရှိသောဘဝမှာပင် စိတ်အလိုလိုညစ်လျက် ညတောင် ကောင်း ကောင်းအိပ်မပျော်တာကြာပြီ။

“အိမ် ... အားဆေးတွေရော မှန်မှန်သောက်ရဲ့လား”

“သောက်ပါတယ် ကိုရဲ့”

“ဟိုတလောက အိုဂျီဆီသွားတော့ အိမ် သွေးအားနည်းနေ တယ်ဆို၊ ဒီလောက် ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်း နားပြီး အားဆေးတွေ သောက်ရဲ့သားနဲ့ အခုလို ဖြစ်နေတာ သိပ်တော့ မကောင်းဘူးနော်။ ဒီအပတ် ကို အားတဲ့ရက်ကျ အိုဂျီဆီ ထပ်သွားကြရအောင်”

“နောက်အပတ်ကျရင်ပဲ USG ရိုက်ရတော့မှာ၊ မသွားတော့ ပါဘူး။ အိမ် နေကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ဝန် လ၊ရင်လာတော့ လူက မပေါ့ပါးသလို ခံစားရတာပဲ ရှိတယ်”

“ညဆိုလည်း မအိပ်ဘူး။ ခဏခဏထ၊ရှူးပေါက်နေတယ်”

“ဒါက ဖြစ်တတ်တယ်လို့ အိုဂျီပြောထားတာ”

“သိပ်မပေါ့နဲ့ကွာ၊ အိမ်က ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ ကလေး အကြာကြီးမရဘဲ ဖြစ်နေပြီးမှ အခုမှ ရတာဆိုတော့ ပုံမှန် နဲ့တော့ မတူဘူး”

“စိတ်ချပါ၊ ကိုထက် အိမ်က၊ ကလေးလိုချင်တာပါ၊ မပေါ့ပါဘူး”

“ကိုက ကလေးကို စိုးရိမ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကို စိုးရိမ်လို့ပြောတာ။ ဖွ ... မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း ကလေးအဖတ်မတင်ခဲ့ရင် နောက်ထပ် ကြိုးစားလို့ရတဲ့ နည်းတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လေ၊ အိမ် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဆိုတဲ့အတွေးကို ကို တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး”

“အိမ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုရယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်းလား။ ကန်တော်ကြီးထဲ ခဏသွား ပြီး လမ်းလျှောက်ကြမယ်၊ အပြန်ကျ ကြေးအိုးစားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အိမ်မှာ ဟင်းတွေရှိတယ်”

“ရှိ ... ရှိကွာ။ Freezer (ဖရီဆာ)ထဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်။ နောက်နေ့တွေ စားချင်ရင် စားလို့ရတာပေါ့။ အမြဲတမ်း ကြီးလည်း ချက်မနေပါနဲ့။ ကိုက ဘာမဆို စားလို့ရတယ်။ ဝက်အူချောင်းနဲ့ ကြက်ဥကြော်စားလည်း ဖြစ်တယ်”

အိမ် သိပ်တော့မသွားလိုလှတာ မဟုတ်ပေမယ့်
ကို အတင်းခေါ်သဖြင့် ကားပေါ်တက်လိုက်လာရသည်။ အိမ်ထောင်
သက် လေးနှစ်ကြာမှ အိမ်ဟာ ကိုနဲ့အတူတူ အခုလို မကြာခဏ
တွဲသွားခွင့် ရတာလည်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ ဟန်းနီး
မွန်းအဖြစ် မလေးရှား၊ စင်ကာပူကို ဆယ်ရက်ခရီးသွား ဖြစ်တာ
ကလွဲရင် မြန်မာပြည်အတွင်းမှာ ခရီးတို၊ ခရီးရှည်ပင် မထွက်ခဲ့
ဘူးပါ။ ကိုကလည်း အိမ်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သလို၊ အိမ်ကလည်း
အနီးကပ်ပေါင်းနေရသူ ဇနီးပီပီ ကိုအရိပ်အခြည်တို့ကို အကဲခတ်
နိုင်ကာ နောက်ထပ်ခရီးတစ်ခု အတူတူ ထွက်ကြဖို့ကို ဘယ်တုန်း
ကမှ မတောင်းဆိုခဲ့မိပါ။

အရင်ကာလတွေတုန်းကတော့ အိမ်ကသာ ချစ်နေ
ရသူဖြစ်ပြီး ကိုကတော့ အိမ်ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခဲ့လေသည်။ အခု
တော့ အိမ်လိုချင်တာရပြီ။ ကိုက သိပ်ချစ်ပြတဲ့ အချစ်ကိုရပြီ။
အိမ်ပိုင်ဆိုင်ချင်သော သွေးသားရင်းချာ ကလေးလေးတစ်ယောက်
လည်း ရပြီ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ မပျော်နိုင်။ အရင်ကတော့ တစ်ဖက်
သတ် ချစ်နေရပြီး ပျော်သင့်သလောက် ပျော်ခဲ့သောအပျော်မျိုး
အခု မရတော့ဘူးလို့ ထင်မိသည်။

အိမ်သည် အိမ် ကျူးလွန်ခဲ့မိသော ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု
အတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လျက် ကိုကို တစ်ခါတစ်ရံကျ ရဲရဲရင့်
မဆိုင်ရဲသူ ဖြစ်နေရလေသည်။

* * *

နေညီက အိမ် ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် ဖြစ်နေတာမြင်တော့
ရယ်လို့မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ဓာတ်ပုံဗီဒီယိုရိုက်တိုင်း သူ့ကိုယ်
သူ မလှမှာစိုးရိမ်တဲ့ အိမ်တော့ ငါ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ
အမှတ်တရကြီး ဖြစ်တော့မယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်တိုင်း
ဗီဒီယိုတွေ ပြန်ကြည့်တိုင်း ဗိုက်ပူကြီးနဲ့ဆိုတာ ပြန်မြင်ရ
တော့မယ်”

အိမ်မှာ အမှန်အတိုင်း ပြောတော့လည်း ဒေါသတွေ
ဖြစ်ပြီး စူပုပ်ကောက်ချိတ်နေမိသည်။

“နင်က မနစ်ကပဲ ပြန်သွားတယ်၊ ဒီနှစ် ချက်ချင်းကြီး
မိန်းမကောက်ယူတာကို”

“ဟောဗျာ၊ ကြိုက်တာတွေတုန်း မြန်မြန်ယူထားရတာကို
ဘာလို့ အချိန်ဆွဲခိုင်းရတာလဲ”

“ငါက ဒီမှာ ဗိုက်ကပူနေတာ”

“အလကားစတာပါဟာ၊ နင်က ဗိုက်ကလေးနဲ့လည်းလှ
တာပဲ၊ အမှတ်တရ ဖြစ်တာပေါ့”

“ဒီမှာ နေညီ၊ နင်ကို မှာထားရဦးမယ်နော်၊ ငါ့ယောက်ျား
ရှေ့မှာ စကားမမှားစေနဲ့။ ဗညားတို့ကတော့ ရတယ်။
အရင်တစ်ခါတည်းက မှင်သေပြီးသား။ နင်က ရူးသလိုလို
ပေါသလိုလိုနဲ့ ပြောရင်း အရှိန်လွန်သွားမှာစိုးလို့”

“မူးလာရင်တော့ ပြောမိမလား မသိဘူး”

“အဲမာ ... ဒါဆို ငါ နင်ရဲ့ dinner (ဒင်နာ)ကို မလာ
ဘူး။ မနက်ပိုင်း ဧည့်ခံပွဲပဲ လာမယ်”

“ဟာ ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ နှစ်ပွဲလုံး လာပါဟာ၊ ငါ
အရမ်းလည်း မူးအောင်သောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ကိုယ့်ပွဲဆိုတော့ ဧည့်ခံရတာနဲ့ ဘာနဲ့ သိပ်သောက်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး အိမ်ရှာ။ စိတ်ချပါ ငါ မပြောပါဘူး”

ဒီနေ့ နေညီတို့သုံးယောက် ရောက်လာတော့ ကိုက
ပြန်မရောက်သေး။

ကို ပြန်မရောက်သေးတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းဖြစ်သည်။ အိမ်သည် ကိုမလာခင် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြိုပြီးသတိပေးထားရသည်။ တစ်နှစ်လောက် ကြာသွားပြီမို့ မေ့ပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောဆိုနောက်ပြောင်လိုက်မိမှာ စိုး၍ပင်။

“ကလေးတောင် ရတော့မှာပဲဟာ။ သိသွားတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ သူ ကိုယ့်ကိုမချစ်တော့ဘဲ ထားခဲ့မှာစိုးလို့ လုပ်မိပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ရုံပေါ့”

ဗညားက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်မိန်းမမှ အဲဒီလိုမျိုး အကြံအစည် မရှိဘူး အိမ်။ နင်ပဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စဉ်းစားပြီး လုပ်တာ။ ဟိုက နင့်ကိုချစ်လို့ပေါ့။ တကယ်မချစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါတို့ ဟန်ဆောင်တာက ဟန်ဆောင်တာပဲလေ။ ပြီးသွားရင် သူ တကယ်ချစ်တဲ့သူဆီပဲ ထွက်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အောင်ကျော်စွာကပါ အိမ်ကို ထိုသို့ဝင်မေးလေသည်။

“အဲဒီလိုကျတော့လည်း ကံကိုပဲ လွှဲချရတော့မှာပေါ့။ ငါ့ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့။ သူ တကယ် မချစ်တာကို အတင်းကြီး တောင်းပန်နေလို့မှ မရတာလေ။ အဲဒီကျတော့လည်း ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့”

“အခုတော့ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ထားခဲ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဟာ စိတ်ချ။ ဘာမှမပူနဲ့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်။ ကလေးကို ဘစ်ယောက်တည်းလည်း မယူနဲ့။ သုံးယောက်လောက်ယူ။ ဒါမှ ကလေးတွေသယောဇဉ်နဲ့ သူ လှုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ ကြားဖူးတယ်။ ကလေးရှိလာရင် ကလေးမျက်နှာကိုငဲ့ပြီး စဉ်းစားတတ်ကြတယ်တဲ့”

နေညီကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မည့် သတို့သားပီပီ သူ ဖတ်ဖူးသော ဟာသတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြလိုက်သေးသည်။

“ဟား ဟား ... ငါ ဖတ်ဖူးတဲ့ ဟာသအပိုဒ်တိုလေးရှိတယ်။ တော်တော် အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး ရယ်ရလို့ပြောပြမယ်”

ချစ်သားသည် ကားရပ်ပြီးပြီးချင်း အိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ အထဲမှာ စကားပြောနေကြသော အသံတွေကို နားစွင့်မိသည်။ ဧည့်သည် ရောက်နေတာပါလား။ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ရယ်သံတွေနဲ့ ဗလုံးဗထွေး ပြောဆိုနေကြတာ။

“တစ်ခါက လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ တရားသူကြီးရှေ့ရောက်လာပြီး သူတို့ကွာရှင်းချင်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားတယ်တဲ့။ တရားသူကြီးက သူတို့လင်မယားကိုကြည့်

ပြီး တအံ့တဩမေးလိုက်တယ်တဲ့။ နေစမ်းပါဦး... ခင်ဗျား
 တို့နှစ်ယောက်က ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ဘာလို့ကွာ
 ရှင်းချင်တာလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သူတို့လင်မယား
 နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေကြတယ်တဲ့။ သူ
 တို့ ကွာရှင်းဖို့ဟာကို ကလေးတွေ ရှိနေတော့ ကလေးတွေ
 မျက်နှာထောက်ပြီး မကွာရှင်းဘဲ နေကြဦးမယ်၊ ကလေး
 တွေ အကုန်သေသွားမှ ကွာရှင်းကြမယ်လို့ တိုင်ပင်ထား
 ကြလို့ပါတဲ့။ ဒါကြောင့် အဘိုးကြီး အသက်ကိုးဆယ်ခြောက်
 နှစ်၊ အဘွားကြီး အသက်ကိုးဆယ်ငါးနှစ်ရောက်မှပဲ သူတို့
 ရဲ့စီမံကိန်းအတိုင်း ကွာရှင်းနိုင်ကြတာပါတဲ့ ... ကဲ။
 ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းလဲ”

ချစ်သားသည် ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသော အသံ
 တွေကို အာရုံစိုက်ဖို့ထက် ထိုပုံပြင်ကို ပြောပြနေသော အသံကို
 သာ အာရုံစိုက်လိုက်မိသည်။ အဲဒီအသံကို သူ တစ်နေရာမှာ
 ကြားဖူးသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒီအသံကို သတိထားမိလောက်
 စရာ အကြောင်းလည်းရှိသည်။ အသံက တော်တော်ကို ဩကာ၊
 ဟိန်းနေသော အသံမျိုးဖြစ်၍ပင်။ သာမန်ကြားနေကျ ယောက်ျား
 တစ်ယောက်ရဲ့အသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြား ဩနေကာ

အသံအောင်နေတာမျိုးမို့ သူ ကြားဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟု ထင်မိ
 ခြင်းပင်။

ချစ်သားသည် လော့(ခ)မချထားဘဲ ပိတ်ရုံပိတ်ထား
 သော အပြင်ခြင်လုံသံဆန်ခါတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။
 အတွင်းရှိ ကျွန်းသားတံခါးကိုတော့ ဖွင့်ထားလေရာ ချစ်သား
 တံခါးတွန်းဖွင့် ဝင်သွားသောအခါ အသံတွေ ရုတ်တရက် တိတ်
 ဆိတ်သွားပါသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးလေးစုံတို့ကို ချစ်သား
 ရင်ဆိုင်ပြီးပြလိုက်ပါသည်။

“ကို ... လာ ... လာ၊ အစောကြီး ပြန်လာတာ အတော်ပဲ၊
 ဒီမှာ အိမ်သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်”

အိမ်သည် ချက်ချင်းထ၊လာကာ ချစ်သားလက်
 မောင်းကို လာဆွဲခေါ်ပါသည်။

“ဗညားတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကို သိပြီးပါပြီ၊ သူကတော့
 နေညီတဲ့။ အခုမှ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် သတို့သား
 လောင်းပေါ့။ ဟဲ့ ... နေညီ၊ ဒါ ဦးချစ်သားလေ”

အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လျက်သား နှုတ်ဆက်ကြ
 သည်။ အချင်းချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးနောက် ...

“အေးအေးအေးအေး ဆေးကြောပါဦး။ ကျွန်တော် အဆုပ်က ပြန်လာလာချင်း ရေမိုးချိုးနေကျအကျင့်ရှိလို့ ခဏခဏပြုပါဦးနော်။ ခပ်မြန်မြန်လေးချိုးပြီး ပြန်ဆင်းလာနဲ့မယ်”

“ဟာ ... ရတယ်၊ ရတယ် ကိုချစ်သား။ အားနာရမယ်လို့တွေမှ မဟုတ်တာ။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့။”

“အိမ် ဘာကျွေးပြီးပြီလဲ။ မကျွေးရသေးရင် အပြင်မှာ အားလုံးသွားစားကြမယ်လေ”

“ကျွန်တော်တို့ ညနေစာစားဖို့အချိန်တော့ မပေးနိုင်ဘူး ကိုချစ်သား။ သွားစရာလေးရှိလို့ပါ”

“ကောင်မလေးအိမ် သွားရဦးမယ်လေ။ ဒီကောင် အိမ်တို့ဆီ ရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်တာ ကံကောင်း”

အိမ်က ဝင်ပြောသည်။

“အချိန်ပေးပါတယ်ဟာ၊ ကလေးအတွက် ကြိုပြီးဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပေးချင်လို့ တမင်လာတာပါ”

ချစ်သားသည် အားလုံကို ဖြိုးပြ၊ ခေါင်းဆတ်၊ နှုတ်ဆက်ကာ အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲဝင် ရေခန်းအောက်မှာ ရေချိုးရင်း နေညှိရဲ့အသံပြည့်သံကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စုံးမျက်လုံးတွေကိုလည်းကောင်း၊ ထပ်ခါတလဲလဲ စဉ်းစားကာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တူပြီး ထိုတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဘယ်သူမှန်း သူ စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီပုံစံမျိုးကို သူ ဦးနှောက်ထဲ ခွဲနေအောင် မှတ်မိနေပေမယ့် ဘယ်မှာတွေ့ဖူးမှန်း စဉ်းစားရခက်နေသည်။ အိမ်လည်း တစ်ခါမှ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေတောင် မပြခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီလိုငယ်သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေရှိတယ်ဆိုတာတောင် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ သိရတာ။ ဒီတော့ အရင်တည်းက ဓာတ်ပုံမြင်ဖူးထားလို့ မှတ်မိနေတာလည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

စဉ်းစားရင်း ... စဉ်းစားရင်းကပဲ အဖြေမထွက်တော့သဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။ အတတ်အစားလဲပြီး အောက်ပြန်ဆင်းလာသော အချိန်တွင်တော့ အိမ်သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်ဖို့တောင် နှုတ်ဆက်နေကြပြီ။

“ကိုချစ်သား ကျွန်တော်တို့လည်း သွားစရာလေးတွေရှိသေးလို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

သူ သတိထားမိနေသော အသံရှင်ကပဲ နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ထိုသူကသာ ခေါင်းဆောင်လိုလို ဖြစ်လျက် ဒိုင်ခံစကားပြော၊ နှုတ်ဆက်၊ ဦးဆောင်သလို ဖြစ်နေတာကိုလည်း သတိထားမိသည်။ တချို့လူတွေ ရှိတယ်လေ။ အလိုလိုနေရင်း အရှိန်အဝါတစ်မျိုး ရှိနေပြီး ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ခေါင်းဆောင်လိုလို ဖြစ်နေတတ်တာမျိုး ထိုသူမှာလည်းရှိသည်။ ချစ်သား ဘာရယ်မဟုတ် ထိုသူကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်မိသောအခါ ထိုသူ အနည်းငယ်တော့ အမူအရာ ပျက်သွားသည်။

ဒါအပြင် အိမ်ကပါ စိုးရိမ်နေသော မျက်လုံးတွေဖြင့် ...

“ကို သူတို့ပြန်တော့မယ်တဲ့”

ဟု ချစ်သား သိပြီးသားကို ပြန်ပြောရင်း ချစ်သား၏ အာရုံကို ထိုသူ (နေညီ)ထံမှ လွှဲလေသည်။

“ဪ ... အင်း ... သိပါတယ်၊ ကိုက ဘာမှတောင် စဉ်းမခံလိုက်ရလို့ ဘယ်တော့ချိန်းရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ရတယ် ... ရတယ် ကိုချစ်သား၊ အားနဲ့ရှမယ့် လူတွေမှမဟုတ်တာလေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီမှာ အကြာကြီး မနေနိုင်ဘူး။ နှစ်ပတ်ပဲ ခွင့်ယူလာတာဆိုတော့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာနဲ့ ဒီမှာ သုံးရက်လောက်လည်ပြီးရင် အမျိုးသမီးကိုပါခေါ်ပြီး ပြန်ရမှာမို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ အမျိုးသမီး တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားရပြီလား၊ ဗီဇာ ရပြီးပြီပေါ့”

“ရပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီမလာခင်တည်းက ဗီဇာလျှောက်ပေးထားတာ။ ဗီဇာလည်းအရ တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ပြန်တဲ့အစီအစဉ် လုပ်ထားပြီးသားပါ”

“အဆင်ပြေတာပေါ့”

ထိုသုံးယောက်သည် သူတို့တည်းသော ဟိုတယ်မှ ကားကိုပင် ငှားထားလေရာ ဖုန်းကြိုဆက်ထားပုံရသည်။ ဟိုတယ်တံဆိပ်ပါ မှန်လုံတောင်းအေး(စ)ကားလည်း အချိန်ကိုက်ပင် လာကြိုပါသည်။ ချစ်သားနဲ့ အိမ် လက်ပြပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်။

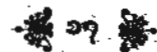
သူတို့မရှိတော့သောအခါမှ ချစ်သားက ...

“သူတို့ထဲက နေညီကို တစ်နေရာရာမှာ သိဖူးသလိုလိုပဲ ဘယ်မှာမှန်း စဉ်းစားမရဘူး”

ဟု အိမ်ကို ပြောမိလျှင် အိမ်သည် ထိုအကြောင်း
အရာကို ဆွေးနွေးလိုစိတ်မရှိသော အမူအရာလား။ ဘာလား
ခွဲခြားမရသော အမူအရာတစ်မျိုးနှင့် ချစ်သားအနားက ရှောင်
ထွက်သွားတော့လေသည်။ ချစ်သား ရင်ထဲမှာ ဖြစ်သွားသော
ပဟေဠိကတော့ နေညီနဲ့ပတ်သက်ရင် အိမ်ဟာ အမူအရာပြောင်း
ပြောင်းသွားတတ်တာမို့ နေညီသည် အိမ်ရဲ့ငယ်ရည်းစားများလား
လို့ သံသယဖြစ်သွားကာ အိမ် ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သလဲ
ဆိုပြီး ပဟေဠိတော့ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

* * *

မင်္ဂလာပွဲတွင် မမျှော်လင့်ထားသောသူကို ဆုံလိုက်
ရသောအခါ ချစ်သား အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ထို့အတူ အိမ်
လည်း အံ့အားသင့်ပြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မေမျိုးငယ်သွေးကတော့ ဒီလိုဆုံရမယ်ဆိုတာ ကြို
သိပြီးဟန်ဖြင့် အပြုံးမပျက်၊ အံ့သြဟန် အမူအရာမပြဘဲ တုံ့ပြန်
နိုင်လေသည်။

“မဆွေ့ ထာတောင် ကြာပြီနော် ဦးချစ်သား။ မမအိမ်လည်း
လှလို့ ခဏ္ဍိပါလား။”

“မေမျိုးငယ်သွေးက ဒီပွဲနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ။ ဘယ်
သွေ့တက်နဲ့ သိတာလဲ”

အိမ်သည် ဟန်ဆောင်ပြီး အာလာပသလ္လာပပင်
မပြောနိုင်ဘဲ ထိုက်ရိုက်မေးလိုက်မိလေသည်။

“ငယ်က သတို့သမီးနဲ့ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်လေ”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

“ကိုနေညီ ဆိုတာ မမအိမ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း ငယ်ကို ညီမက ပြန်ပြောပြလို့ သိပါတယ်။ ကိုနေညီက အကုန်လုံး ပြောပြထားတယ်တဲ့”

အကုန်လုံး ... ဟုတ်လား။ ဘုရား ... ဘုရား။ ဘာတွေများ အကုန်လုံး ပြောပြထားသလဲ။ နေညီ ဆိုတဲ့ကောင် ခွန်ပြီး အရင်ကအကြောင်းတွေပါ လျှောက်ပြောထားခဲ့ရင် သပြေညီလို သိထားတဲ့ မေပျိုငယ်သွေးရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ သိနေပြီ။ သူ့အစ်မ ပါဝင်ပတ်သက်ဖူးတဲ့ တစ်ခါက ဓားပြတွေ အိမ်ထဲဝင်ဖမ်းချုပ်ခံရခြင်း အဖြစ်အပျက်ကို မမှတ်မိဘဲ နေမှာမဟုတ်။ ဒီတော့ ပြန်ပြောပြပြီးလောက်နေပြီ။

“ဪ ... ဟုတ်လား။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်၊ အိမ်ငယ်သူငယ်ချင်း လက်ထပ်တဲ့ မိန်းကလေးက မေပျိုငယ်သွေးရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက တကယ့်ကို ကျဉ်းတာပဲ။ အားလုံး ဆက်စပ်ပြီး အသိအကျွမ်းဖြစ်ကြရတာပေါ့”

ချစ်သားကတော့ အရင်က သူ ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသည့် မေပျိုငယ်သွေးကို ပြန်ဆုံရတော့ မျက်နှာပူသလိုလိုဖြစ်ကာ ဤမျှသာ ပြန်စကားပြောပြီး တီးဝိုင်းဖျော်ဖြေရေးဘက် အာရုံစိုက်လိုက်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ သူမ၏ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော အိမ်လက်ဖဝါးကို ချစ်သား၏လက်တွေဖြင့် သွားထိမိသောအခါ အိမ်လက်တွေ အေးစက်နေတာ သတိပြုမိသည်။ အား ... အေးစက်နေတာ။ ရေခဲတုံး ကျနေတာပဲ။ ဘုရား ... ဘုရား အိမ်ဘာများဖြစ်နေသလဲ။

“အိမ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ခပ်တိုးတိုး ကပ်မေးလိုက်သောအခါ အိမ် ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းသာခါပြသည်။ လက်တွေကသာ အေးစက်နေပေမယ့် အိမ်နဖူးပြင်မှာ ချွေးတွေစိုနေသလို လိမ်းထားသော မိတ်ကပ်တွေ အဆီပြန်နေတာ သတိပြုမိပြန်သည်။

“အိမ် နေမကောင်းဖြစ်လာရင် ပြန်မလား”

“ရ ... ရတယ်”

အိမ်သည် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေကာ နေရတာ မအိမ်သာကြီးတော့ ဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တည်းဟူ

သော စိတ်ခံစားချက်၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် အိမ် နေလို့မကောင်း
တော့။ အိမ်ထဲနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း။ အိမ်နဲ့လည်း ဘေးချင်းကပ်တိုင်
နေသော မေပျိုငယ်သွေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ၊ မျက်လုံးထဲမှာ
ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးတွေ ရှိနေမလဲဆိုတာ အခြေရှာရင်းကပ်
အိမ် သောကများနေရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ် မျှီသိပ်နေရတာ၊ ကျိတ်ခံစား
နေရတာကို သည်းမခံနိုင်တော့။ အိမ်ဘေးကပ်ရပ်မှာ ရှိနေသည့်
မေပျိုငယ်သွေးကိုယ် ...

“စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်။ တို့ မေးစရာရှိတယ်”
ဟု အိမ်သည် တီးဝိုင်းမှ ဆူညံသံကို ရအောင်ကျော်
ပြီး မေပျိုငယ်သွေး နားနားကပ် အော်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာများလဲ မမအိမ်”
“ညီမဝမ်းကွဲ သပြေညိုဟာ နေညှီဆီက ဘာတွေသိထား
လဲ”
“သူ့လူအကြောင်း အကုန်သိထားတာလေ၊ သူ့လူနဲ့မမအိမ်
နဲ့ ဘယ်လောက်ထိခင်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်လောက်
ထိ ရင်းနှီးတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သိတယ်။ သပြေညိုက

ဘာလို့ ငယ်ကို ပြန်ပြောသလဲဆိုတော့၊ အဟင်း ... ပြော
ရတာတော့ အားနာပါတယ်လေ။ ငယ်က အရင်က
ဦးချစ်သားနဲ့ ပတ်သက်ဖူးထားတော့ သူ့ကိုကပါ ဦးချစ်သား
မလှလှအိမ်တို့ကို ကြားဖူးနေကြလို့ပါ”

“ဒါဆို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်က တို့အိမ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့
ပြဿနာကြီးရဲ့ အဓိကတရားခံကိုပါ သိတယ်ပေါ့”

“ရှင် ... မမအိမ် ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဓားပြတိုက်ခံရတာ”

“အဲဒီထဲမှာ ယေပါ ရောယောင်ပါသွားရတာကို ငယ်
အမျိုးတွေအားလုံး သိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေပျိုငယ်သွေးမှာ နားမလည်နိုင်သလိုဟန်ဖြင့် ပြန်
မေးလေသည်။ အိမ်ကတော့ မယုံ။ ဒါ သူ ဟန်ဆောင်နေတာ။
သူ သိပြီးသားဖြစ်ရက်နဲ့ တမင် ငါ့ကိုရှိနေတာ။ ငါ့ရင်ထဲ ကလီ
ကလီနဲ့ ဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ။ ရှင်ယောက်ျား ရှင်ဘက်ပြန်ပါ
အောင် ဒီလိုကလိမ်ကကျစ်နည်းနဲ့သုံးပြီး ပြန်ယူထားတာ ကျွန်မ
သိနေပြီဆိုပြီး တမင် မူယာမာယာများပြနေတာ။ အိမ်သည်
ဒေါသ၊ မောဟတွေ စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ

သည်။ အဓိကကတော့ ကို ဒါတွေသိသွားခဲ့ရင် အိမ်ကို အတော်ကြီး အထင်သေးလျက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့မှာကို ပင်။

“အဲဒီရဲ့တရားခံကို မမအိမ်တို့ ဖမ်းမိပြီလား၊ အဲဒါကို မေးတာလား။”

“အပိုတွေ မေးမနေနဲ့၊ မေပျိုငယ်သွေး။ နေညီက အကုန် ပြောပြထားတယ်ဆိုရင် ရှင်လည်း သိပြီးနေပြီဆို ...”

“မမအိမ် ဘာတွေမေးနေမှန်းကို မသိဘူး၊ မမအိမ်တို့အိမ်မှာ ဓားပြတိုက်ခံရတာနဲ့ ကိုနေညီက ဘာတိုသိလို့ ပြောပြရမှာလဲ။ ငယ် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရပါဘူး။ မမအိမ် ဘာကို ဆိုလိုနေတာလဲ”

“နေဦး ... နေဦး၊ ရှင် တကယ် ဘာမှမသိဘူးပေါ့”

“မသိပါဘူးဆို မမအိမ်ရယ်။ ကိုနေညီနဲ့ မမအိမ်တို့ သိပ် ခင်ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ငယ် သိပါတယ်။ ဒါပါပဲ၊ ကျန်တာ ဘာထပ်သိရဦးမှာမို့လဲ”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ် မမအိမ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင် ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်စရာ တစ်ခုခု ရှိနေတယ်လို့ ကျုပ် ထင်လို့မေးတာ”

“ဘာနဲ့၊ အကျပ်ကိုင်ရမှာလဲ။ ဘာလဲဟင်၊ ကိုနေညီနဲ့မမ အိမ်က ငယ်ရည်းစားတွေမို့ ကိုနေညီ အဲဒါပါ ထည့်ပြောလိုက်မှာ မမအိမ် စိုးရိမ်တာလား။ ဦးချစ်သား သဝံနံတို့မှာ စိုးရိမ်တာလား”

ချစ်သားသည် ရုတ်တရက် တီးဝိုင်းမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီး၍ ရပ်လိုက်ချိန်တွင် ဘေးက မိန်းမနှစ်ယောက်ဆီမှ ပြောသံသံသံကို ကြားလိုက်ရလေရာ အိမ်ကို လှည့်ကြည့်အကဲခတ်မိသည်။ ထိုအချိန် အိမ်ကရော မေပျိုငယ်သွေးကပါ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ချိန်နှင့် ဆုံလေရာ သုံးယောက်သား မျက်လုံးချင်းဆုံတွေ့ပြီး အကြာကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြလေသည်။

“ငယ် ပြောတာ အမှားပါရင် ဆောရီး”

အိမ်သည် ကိုမျက်နှာမှာ ထင်နေသော အရိပ်တချို့ကို သတိထားမိလေသည်။ ကိုမျက်နှာမှာတော့ “ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ” ဆိုသော အတွေးတွေနဲ့ အိမ်ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို အိမ် မြင်ရသည်။

အဲဒီလို ထင်လိုက်တဲ့အတွက် ဒီအတိုင်းပဲ ရောချ လိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ ကိုဟာ အိမ်ရဲ့အချစ်ဦးပါ။ အိမ်ဘဝ မှာ ကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း တည်စေချင်ရင်တော့ ဒီကိစ္စဟာ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အထင်မှားတာပါ။ နေညီနဲ့ အိမ်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ပဲ သေသေချာချာပြန်ရှင်းပြရင် ကောင်းမလား။ အိမ်သည် ဝေခွဲမရ သော အတွေးတွေ ပြည့်နှက်လျက်ဘယ်ဟာကတော့ အဆင်ပြေ ဆုံး ဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစား၍မရတော့ပါ။

အိမ်သည် နုနုကထက်ပင် ခေါင်းတွေချာချာလည် လာသည်။ အိမ် မျက်စိမျက်နှာပျက်လာတာ မြင်သောအခါ ကို သည် အိမ်ကို ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးဖြင့်ပြုံးလျက် အိမ်လက်ဖဝါး ကို လာ၍အုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

“ကို အားလုံးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါတယ် အိမ်။ ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့တော့နော်။ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ။ အိမ်ဘဝ မှာ ဘာပဲ အမှားလုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့။ ကို အမြဲခွင့်လွှတ်တယ်”

အိမ်သည် မေပျိုငယ်သွေးရှေ့မှာ ကိုက ထိုသို့ပြော လိုက်သည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ရုဏ်ယူသွားကာ စိုးရိမ် သောကတွေလည်း အနည်းငယ် ပြေသွားပါသည်။

အိမ်သည် အိမ်ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရှိခဲ့ဖူး သော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မည် လဲဆိုတာတော့ မသေချာ။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီလျှို့ဝှက် ချက် ပေါ်သွားခဲ့ရင် ကိုဟာ သူ ပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း နားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ တဒဂံယုံကြည်ကာ ...။

* * *

“တစ်နေ့သောအခါ...”

လှလှအိမ်သည် သူမ စိုးတထင်ထင်ရှိလှသော
ထိုတစ်နေ့သောအခါကို စောင့်မျှော်ရင်းကပ်
သူမချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
စိတ်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်စွာ ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ခွင့်
ရခြင်းကိုပဲ မက်မောနေခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

11th July, Sunday

2010.